

**הילאריון קאפוצ'':
ארכי-בישוף או
ארכי-מחבל?**

**הקטיושות
של
הבישוף**

לעיטון

והפעם על זמר הנשמה אנטיוכי
סיפלים ששירו „בומבייסטה דרדלה“
דוהר לראש מיצעד הפזמונים.

תיק אישי

שם פרטי: יוחנן
שם משפחה: סיפון
מקום לידה: סבריה, יוון העתיקה
גובה: 1.80 דרכמות
משקל: תרנוולת
עניינים: 2
כלי נגינה: קתורס, מטרק 12 שי-
ניים ובזוקה מאולתרת.
להקות: את אמא שלו, אבל לא
חזק
מזון אהוב: בונזו

מילים ללהיטים

בומבייסטה זרדלה

קאזו קאזו אוקמסטס
יאסו יאסו בנדרנייקה
אופלה אופלה אופלטון
יאסו יאסו בובטרוין
פזמון: בומבייסטה דרדלה לה די
דס
בומבייסטה דרדלה לה די דה דה
באבא יאגא בוספורוס
נאטו נאטו דרדגליס
אווו אוווו טטנס
הווטאנאטס יולה לה
פזמון: בומבייסטה דרדלה לה די
דס
בומבייסטה דרדלה לה די דה דה
משותף

משומ

בקיטנות

קייטנט שפילהאוז יעקב
כה נעים בה וכה טוב
אנו כה מאושרים
וכן היום כה רוקדים ושמחים.
„נושא הקייטנה השנה הוא, אמרי”
קה — ארץ הניגונים” הסביר לנו מר
שפילהאוז, מנהלה של קייטנת היום-
רה, „הכל לילדי”.

אינדיאני עולה חדש מבריה"מ
יאנשה. היטינג בולשיט" שניידמן

כל קבוצה בוחרת לעצמה נושא כל-
שהו מתולדותיה של ארה"ב, עליו היא
עובדת במשך שותה בקייטנה.
הקבוצה שלפניך הצניע מר שפיל-
האוז על קבוצת נערים עליזה שטבלה
נער צורח בחביזת זפת מהבילה, "מתר-
לית את הנושא, מעשה הליניץ". מכאן
ויבער הנער לחוג לקיושט שיעטרוהו י-
נוצות ולחוג הקליעה בשליפה מן המותן.
הקרשיריון לבחירת המוסטבלים אינו
אחיד ובדרך כלל אנו בוחרים בילדים
(המשך בעמ' 3 טור 4)

עיטור „צבוע-ישראל 74" בטקס
צנוע למר שמעון פרס

במכם צנוע שנערך אישם בשדות עקרב, העניקה משלחת נבחרת של מפונים מכל חלקי הארץ את עיטור „צבועישראל 74", לשר הכי-טחון מר שמעון פרס.

ישראל, אותם מי "מנה" ובשירי ערגה.
14 ילדים, מוותיקי המגושרים בארץ,
ערכו מצעד לפידים והדליקו כתובת
אש — „על ראש הגנב בוער הכובע"
— שוהרה למרחקים.

בדברי תודתו, שב שר-הביטחון
והדגיש כי ממשלת ישראל לא תרשה
בשום-פנים את נישולם של ערבים.
„לא נגשל!“ — אמר השר — „נעשה
מאמץ לקנות את השטחים הדרושים,
ולו במחיר סמלי“.

בשירת „אני לא מאמין" ובפינוי
הגאספים, נסתיים הטכס.

לא נרשה
לנשל עדבים

— אמר שר הבטחון, שמעון פרס, בסיום בגוש-עציון, בו דחה

העיסור — תבליט קרמיקה של צבוע נוהג בבולדוזר ועלה-זית טרף בפיו — נענד לצוארו של השר הנרגש, לקול תשואותיהם של אלפי בדרואים בתלבושת מסורתית, שהובאו במשאיות מפיתחת-רפיח.

במסגרת הטכס הופיעה גם מקהלת
גברי בירעם" בשיר "מי ינשל גבורות

דבר המערכת

ברכות

הפעם רוצים אנו לא לקלל אלא לברך דווקא. שכן מצינו ב„מעריב“ מערב שבת האחרון את דבריו המחזיקים כל לבב בישראל של האלוף (מיל). עוזיזיהו (עוזי) גרקים (NARCISUS) משחרר הר-הבית ואלוף קליטת העליה.

ומה אמר ע. נרקיס — אמר מה ש־
מרגישים כולנו. אך לאומץ וכבוד
ייתחשב לו שהעז ואמר הדברים בגלוי,
ללא מורא, ללא משוא-פנים וקבל עם
ועדה וכנגד כל לחשי הערות ה־
מכרסמים הידועים בקרבנו וב־
מרבנינו.

שאכן נגע זב ומצורע הוא נגע
ההדלפות. מקינאה הוא בא ואל קינאה
ישוב. וכי מה אכפת לו לאותו „עיתו-
נא“ אם גרים כמה יהודים טובים,
במעון או שלא במעון.

אלא שהולך הנ"ל ומפרסם דברי
הבל ורעות-רוח ושטות כנגד הללו ו-
הוריהם ומשרד הקליטה. ומגיע עד כדי
הטפה נגד העליה בפרט והציונות
בכלל.

וּבְרִכּוֹת שְׁלוּחוֹת לַע. נִרְקִים עַל
שֶׁאֵמַר מֶה שֶׁאֵמַר בְּשֵׁם עַם יִשְׂרָאֵל כֹּו־
לּוֹ. וּבִכֵּךְ הוֹכִיחַ שֶׁכְּשֵׁמוֹ לֹא כֵן הוּא,
שֶׁהָרִי הוּא, הַנִּרְקִים כְּבִיכּוֹל, דֹּאֵג דוֹ-
אֵן לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל.

13 July 1923

געמאכט א געשעפט

שרה היתה גבירה מירשעת.
 נוח איש צדיק היה, שיכור ואקסהביציוניסט.
 לוט התמסטל ובעל את בנותיו.
 יעקב רימה את עשיו.
 רחל גנבה אלילים מאביה.
 לאה היתה קסוקרית.
 שמעון ולוי רצחו עיר שלמה שהתגיירה.
 אהרון היה פחדן.
 יפתח בן זונה.
 שמשון הלך לזונות.
 ופילגש בגיבעה זה כלום ?
 דוד נאף עד לזיקתנו והרג את בעליהם של שתי
 שלמה שגל 1000(!) נשים.
 אליהו שכב על נער.
 ואלישע גם.
 וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'

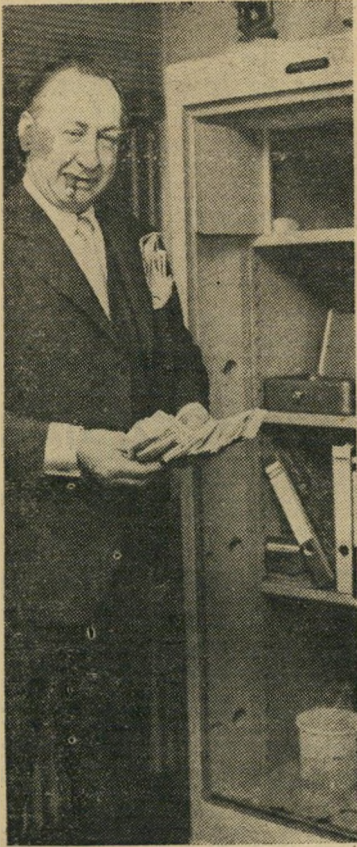
אנו מתנצלים בזה על הרשימה דלהלן. וכדי שלא נוקע בפומי
 כי בעזרי ישראל ועד לשאילתא בבנסת נגיע ר"ל, הרינו מסי-
 כימים בזה כי תיאסר כל תנועת מכוניות (כולל פרטיות) בשבת,
 יבוטל החינוך הממלכתי ותנועת הנוער היחידה שתורשה לפעול
 תהיה „עזרא". כל זה מבלי להזכיר את שיחרורם של בני הישי-
 בות מזה"ל בנסת מדור דור.

ובמקום שבועלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם עומדים.
ובא לציון גועל.

תרי"ג בכל אתר

ממישנתו של מייסדו —
סריסי כל העולם התאחדו —
אין לכם מה להפסיד.
מלביאל זוארץ
(בסיוור בסוריה הרוסית, תסר"ס)

(קייטנות — המשך)
ובילדות שהוריהם מפגרים בתשלום. ה"
מחיר 750 ל"י לעשרה ימים."
קייטנות, נופש וחופש" לעומתה מת"
רכות העונה בסיפורי התנ"ך.

מחנך י. שפילדאוז
התוכנית נשמרת בכספת

שני נושאים מרכזיים בקייטנות — ה"
אחד, "ויעבדו בני ישראל בפרך" לכיתות
ג'—ד', החרטומט" הידועה שלו, היה
מוד במאמץ הפיזי של סיקול הגיבועה
עליה יקום ביתו של המנהל מר אליהו,
ואילו הנושא השני הוא, "ויצאם אליהו
ארבעים יום וארבעים לילה".
לצערנו אין ביכולתנו למצות את נו-

קייטן יהונתן כפן
אחד הידדים שעמדו במשימה

שא הצום עד תומ" התנצל מר אליהו,
"שכן כל מחזור הוא בן 14 יום בלבד.
הצמים מורכבים מכיתות א'—ב' ומ"
חלשולים הנושאים מקבוצות העבודה.
לכל מחזור מתקבלים 150 ילד וילדה,
ו-60% אף מצליח לסיימו".
ואכן, עוד למרחוק נשמע קולם של
הקייטנים העליונים, העומסים לבנים ב"
מעלה הגיבועה, — "קייטנותנו כה נחמ"
דה, בה נשיר ונירקוד, אנו כה מאוש"
רים ולמר אליהו מנופש וחופש' מודים."

המלך בשעתו, ויען:
"פשיטא! אוכל אני אוכל כשר!
וסעודה-מפסקת היא, ולשם שמים!
מיצווה היא לאכול כשר!
לא נסתתמה פליאתם של האנ-
שים ושביו ושאלו:
"אבל ר' יהודי, הלא שיברת
דלתות שכניך, ובאת בביתו שלא
כדין! דווקא כאן באת לקיים מיצ-
וות אכילת כשר?"
נזהר אותו יהודי שלא יקדים
קנה לוושט וענה:
"מיצווה היא בכל מקום."
ולקח עוד ביש.

אבוסים שנשחטו כדת-וכדין, ו-
מעיים ממולאין בגריסים ושומן-
אווזים שלא נשאלה עליהן שום
שאלה, ומיני פירות ללא חשש
שביעות, וירקות שהופרשו מהן
מעשר ותרומה, וחלות לבנות ש-
קויימה בהן מיצוות חלה, ועוד כ-
הנה וכהנה מאכלים כשרים למהר-
רין מן המהדרין.
"גלאט כושער" מתחילתו ועד
סופו.
שאלו לו לאותו יהודי:
"ר' יהודי! מה זאת תעשה?"
נתמלא היהודי פליאה, כשלמה

הורי אחד היה מודקדק במצוות
ומקיימן כולן, קלה כחמורה.
יום אחד, וערב תשעה-באב היה
אותו היום, ראו לו לאותו יהודי
שהלך לבית שכנו, והיה משכר
דלתותיו, ממערך בחלונותיו ופורץ
מנעוליו. ומשנפרצה הדלת והיה
הבית פרוץ לכל עבר, בא היהודי
באכסדרה, התיישב בהסבת-ימין,
פיתח צרורותיו, נטל ידיו, ברך, ה-
מוציא, ופתח באכילת הסעודה
המפסקת. והיה מכון כל תרי"ג
כוונות, וכל "כזית וכזית" שבא ל-
פיו היה לשם שמים בלבד.
והיה היהודי אוכל ברבורים

"200 הארץ" לספורטאים:

שיף לא נשף והמשלה לא כשלה

ממשלה — שיף 13:15 בנקודות

אגרך, שהצליח לסחוט כוכבים רבים
במכת, "דיפלומט" הידועה שלו, היה
הפעם חלש וחיוור וניזקק לעזרת חב-
רים. הקהל אף הביע את זעמו בקרי-
אות קצובות, "המישחק מכור! המיש-
חק מכור!"
מאמן ומעסה הממשלה, שהוא גם
אמרגנה, אמר לכתבנו כי הממשלה
תמשיך לחבט במתחרה, "וכבר אמש
הרביצה הממשלה לשלושה אנשים ש-
היו חייבים לה מס-הכנסה."

באחד מקרבות האיגרוף היפים ביותר שנודאו לאחרונה בארץ
גברה ממשלת ישראל (86 ק"ג ללא בגדים) על המלונאי חיים שיף
(השוקל 17 מיליון ל"י עם נעליים) בתוצאה 13:15 לפי נקודות.

גופני העדיף של היריב, הצליחה ה-
ממשלה במאמץ מרוכז של הרגע ה-
אחרון לגבור על שיף, שהפיל לקר-
שים טובים וחזקים ממנה.

הקהל הרב אוכזב קשות מהופעתו
החלשה של שיף, שלא היה בקרב זה
אותו שיף האימנטי של העבר. המת-

חילופי המהלומות ההדדיים, מישחק
הרגליים המעולה, המיקום הזריז וה-
עורמה הבלתי-רגילה שגילו שני הצ-
דדים הפכו את המאבק למרתק ושקול,
שהוכרע ממש בסיבובים האחרונים.
גיכר היה בממשלה כי התכוננה הי-
טב למישחק ואכן, למרות כושרו ה-

דברים בשם אומרם

במסגרת מדוריו המרתקים 3 דורות,
3 שאלות, אלפי שטויות ו-1000 זכוכים
— סימן לבנות" הביא לפני כשבועיים
לוי יצחק הירושלמי שיחה עם שר ב-
ישראל — אהרון ארזן — ושני בניו —
יואב ועמוס. להלן קטע נפלא מהשיחה:

הירושלמי: איך אתה מרגיש שער-
בים עובדים אצלך?

יואב: אני לא בעד עבודה ערבית.
חבל על הכסף שהם מקבלים (...)

עמוס: לוי זה לא כל כך מפרע (...)
פעם היה ייעוד שרק יהודים יבנו מושב.
היום זה לא מפרע היום הולכים יותר
בשביל הכסף מאשר בשביל האידאולוגיה.

אהרון ארזן: הדעות הללו שבני נתן
לקו ביטוי מהוות אחד מגרעיני ההרס של
המפעל הציוני ושל המדינה, ולא רק של
המושב. בחקלאות — זה ודאי. האדמה,
בסופו של דבר, תהיה שייכת למי שמעבד
אותה. אם עמוס אומר — "בעצם, מה
איכפת לי" — צריך לדעת שבהתחלה ה-
ערבי יהיה עוזר של עמוס, אחר כך עמוס
יהיה המנהל שלו ובשלב השלישי — ה-
ערבי יהיה שותף, או יקנה ממנו (...)

עמוס: קשה לי לקבל את הדיעה ה-
זאת. אני לא יכול לעכל שערבי יהיה
שותף שלי. בשבילי הוא רק פועל.

רחל המרכלת שלי

קונסין, ארה"ב היה פעם, "מערב
פרוע". אז מה?

אבל האנשים, רבותי, האנשים.
כמה חנטרישים מנופחים שמסתור-
בנים בארץ הזאת, זה כבר באמת
עובר כל גבול. ומי כמוני חנטריש
לא-קטן, יודע את זה.

ורק להזכיר לכם, בקשר לשם של
המדור הזה, אז גם אניד ש(כמעט)
כל מי שהופיע, ב"רחל המרכלת" לא
עשה כלום בחיים חוץ מלשבת ב-
דינגוץ, ללכת למסיבות, להתגרש ו-
להתחטש.

אז מהשבוע הבא אני ארד, כמי-
טב יכולתי, על כל מיני חנטרישים
עד שיצא, לי לפחות, עשן. וכדאי
לכם לחפש את החתימה שלי

א.ע.ח

שפירושה לא, "אבא של רחל", אלא
דווקא, "אח של רחל" ושהיא-היא
הערובה האמיתית לאיכות אמיתית
הצועדת עם הזמן לאן?

מה יש? גם אני רוצה להיות רחל
המרכלת. לכתוב רכילות מדי שבוע,
לקרוע אנשים ולהשמיץ עד שיצא
לי ריר. זה הרי כיף לא נורמאלי.

למה בכלל בא לי את זה? כי הת-
רגתי. ולמה התרגתי? אה, אז אני
אספר לכם את כל הסיפור. אתם
שומעים:

אתם בטח כולכם חושבים שאנחנו
חיים באיזה מדינה אמיתית, ככה עם
ממשלה ועולם-תחתון ובוהימה לא-
נורמאלי ונערות-זוהר ועיתונות ו-
טלוויזיה וכל מיני אני לא יודע מה.
אז הגיע הזמן שתדעו שזה הכל שטו-
יות. מה שאתם חושבים שזה מדינה
זאת בקושי עיירת פיתוח שכוחה-
אל באיזה סטייט נידח בארצות-ה-
ברית, שעל ידה פייטון-פלייט היא
כרך שבכרכים, אבי אבות הכרכים
עלי אדמות.

בקיזור — Chantarrish, Wisconsin,
United-States.

זה שיש לנו מלחמות יותר ממה
שיש בוויסקונסין זה נכון, אבל תא-
מינו לי שזה עדיין לא עושה אותנו
לעיירה בינונית. גם בחנטריש, וויס-

תשקיף

מסתמנת אפשרות

להחזרת

האלוף שרון לצה"ל

האפשרות, שהועלתה בשעתו, להחזרתו של אלוף (מיל.) אריאל שרון לשירות קבע בצה"ל, נעשתה שוב אקטואלית. לא מן הנמנע שהמנגנונים המתקיימים מיום לאחרונה בנושא זה יסתיומו כעתיד הקרוב במציאת תפקיד הולם לאלוף שרון במסגרת צה"ל, אחרי שיפירוש קודם לכן מחברותו ככנסת.

לפני מספר שבועות עלתה יוזמתם של ראשיה ממשלה יצחק רבין ושר הביטחון שמעון פרס להחזיר את אריק לצה"ל על שירותו, בעקבות האיומים של ראש הממשלה לשעבר, גולדה מאיר, להפגין מול בניין ראשיה ממשלה, נגד מינוי כזה. ההצעות שהוצעו אז לאלוף שרון לא תאמו גם את שאיפותיו.

למרות איומה של גולדה חודשו המגעים ונראה כי עשויה להימצא נוסחה שתאפשר את שובו של שרון למדי צה"ל, אם אומנם כך יקרה עשוי האלוף שרון לחזור גם למירוץ לתפקיד ה"רמטכ"ל הבא.

ביקורת על עמדת

ישראל בפרשת

קפריסין

ייתכן שבעיית העמדה, או חוסר העמדה, שנקטה ישראל כלפי הסיכסוך בין תורכיה ויוון על קפריסין, תועלה באחת משיבות הממשלה הבאות.

כמה שרים הביעו כבר בשיחות פרטיות הסתייגות משתיקתה של ישראל בפרשה זו, שנבעה מהרצון לא להסתבסף עם אף אחת מהמדינות היריבות. בין ה"שאר הועלתה הטענה כי אייגנוי רשמי מדי צד ישראל כלפי התוקפנות התורכית בקפריסין, הוא מחדל חמור של משרד החוץ ה"עזול להתנקם בישראל בעתיד.

שתיקת שר ישראל הושוותה על ידי אף תם שרים לעמדה שנקטו רוב מדינות הער"ל במלחמת יום הכיפורים, כאשר נמנעו מגינוי ההתקפה המצרית-סורית ונתנו בכך הכשר למעשה תופקנות התורכית. טענים ה"מבקרים, לא תוכל ישראל לתבוע הודות עמה במקרה של תוקפנות ערבית מחודשת, כאשר היא עצמה נמנעת מנקיטת עמדה נוכח הפלישה התורכית לקפריסין הציפצוף התורכי על כוח החירום של האו"ם וסי"רובם של התורכים לקבל את החלטות מועצת הביטחון.

פרשת נרקיס

לא הסתיימה

מימצאיו של מבקר הסוכנות בפרשת השתכנות של ישראלים בעלי קשרים במעונות קליטה של סוכנות היהודית המיועדים לעולים שטיהרו את מנהל מחלקת העליה של הסוכנות, אלוף (מיל.) עוזי נרקיס מכל אחריות לפרשיות אלה, אינם סוף פסוק בפרשה. כמה מפעליו העליה, הממורמרים נגד ה"מישטר שהנהיג נרקיס במחלקת העליה שר

הסוכנות היהודית, עשויים להעלות האש"מות נוספות בדבר הריגות ופרוטקציוניזם שהתגלו במחלקה. עוזי נרקיס עצמו עומד לנפוט בפעולות תגמול נגד אלה האחראים. לדעתו, להדל"פות שהביאו לפיצוץ שערוריית מרכזי הקליטה.

מאיימים להפיל

את גיבשטיין

בין חברי סיעתו של ראש עיריית רא"ש שו"ד ציון, חנניה גיבשטיין, מתארגן מרד להפלתו.

המורדים טוענים כי גיבשטיין הפר הבטחות, שנתן לשיפור מצב התברואה והכבישים בשכונות רמת אליהו ושיכון המיזרח בעיר. שתי שכונות אלו הביאו לגיב"שטיין את תרומת הקולות הגדולה ביותר, ונציגיהן בעירייה מאיימים להקים סיעה עצמאית ולהתחבר עם המערך. דבר זה יעביר את ראשות העיר לידי המערך.

לפני כשבוע איימו המורדים לערוך הפגנות ליד ביתו של ראש העיר, אולם התוכנית נדחתה. לאחר שגיבשטיין הבטיח לקיים את התחייבותיו מלפני הבחירות, אם לא ייגש למימוש ההבטחות, עלול שילטונו להסתיים.

קציני המחאה -

לא רצויים בצה"ל

שניים מראשי תנועת המחאה ש"התעוררה בעקבות מלחמת יום הכיפורים, נתקלים בקשיים במסגרת קור דומם הצבאי בצה"ל. לפר"ן (מיל.) מור טי אשכנזי, מפקד המעוז היחיד בקו ברדלב שהחזיק מעמד במשך כל ימי המלחמה, לא אפשר לעבור קורס צבאי במסגרת שירות המילואים שבו, שהיה עשוי לקדמו במסגרת שירות המילואים.

פר"ן (מיל.) אפא קדמוני שהתרכז בתביעה להתפטרותו של השר חיים ברדלב כשש אחריותו לקו ברדלב, ה"עזה אומנם לדרגת רבסרן (מיל.) או"לם בקשתו של קדמוני, מי שהיה ג"ר בור הקרב על סרפאום כמערכ התע"ה, לחזור לשירות קבע, נדחתה.

איגוד הסופרים החדש

לא יהיה פתוח לכל

איגוד סופרי ישראל, שהוקם השבוע על-ידי קבוצת סופרים ומשוררים יהודים וערבים, על רקע סיו"רובה של אגודת הסופרים העבריים לפתוח את שעריה בפני סופרים ערבים, לא יסכים לקבל לשורותיו או"טומאטית כל מי שהיה חבר באגודת הסופרים. אחד מעקרונות האיגוד החדש, המונה בינתיים רק 33 חברים, הוא לעשותו "איגוד של סופרים ראויים ופעילים". הכוונה היא שיתקבלו בו רק סופרים. משר"רים והוקריספרות שיש להם קשר ממשי והדוק עם ספרות התורה בישראל. המגמה של עיקרון זה היא למנוע את המצב המנוחך הקיים באגודת הסופרים, על פיו חברים כאגודה ר"שולטים בה, סופרים ארנכיים, שפירסמו יצירות לפני עשרות שנים ושמצאו אין להם כל קשר לספרות החיה.

מוטי פרידמן חוזר

לעסקי הנפט

מרדכי ("מוטי") פרידמן, מנכ"ל חברת נתיבי נפט, שנאלץ בשעתו להתפטר מתפקידו בעקבות מימצאי ועדת ויתקין, שחקרה את ההאשמות בדבר מעשי שחיתות בחברה, חוזר לעסקי נפט.

מאז התפטר מהנהלת החברה שהיתה מופקדת על הפקת הנפט בסניג, עסק מוטי פרידמן בייצוג ההש"קעות של הברון אדמונד דה-רוטשילד במיפעל התר"ר פות פלנטקס. כתוצאה ממכירת המיפעל לקונצרן ת"ר עוש ההסתדרות, נאלץ פרידמן לחפש עיסוק אחר. מסתבר כי פרידמן קישר בעיסוקה שטעשה לאחרונה המלונאי יקותיאל פרידמן עם משי"קיעים גרמנים להקמת חברה שתשקיע כי

סמל רמי הלפרין ז"ל

צלם מערכת, "העולם הזה"

שנפל במלחמת יום הכיפורים בגזירה המרכזית של תעלת-סואץ יובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בקרית-שאל ביום שישי, ה' באלול תשל"ד (23.8.74) בשעה 12.00.

ידידיו ומוקירי זכרו

מוזמנים לחלוק לו כבוד

אוטובוס ימתין ליד בית הוריו, ברחוב ז'בוטינסקי 151, תל-אביב, בשעה 11.00

מאה מיליון לירות בחיפושי נפט באזור ים-המלח.

תפוסת-שיא

בבתי-המלון

למרות הירידה התלולה בתיירות לישראל ועל אף טענות המלונאים בדבר התפוסה הנמוכה במלונותיהם, נהנים מרבית בתי-המלון בארץ מתפוסת-שיא. כמות לא ידעו מזה זמן רב. בבתי-מלון רבים, לא נ"י תן כיום להשיג חדר וההזמנות מצביעות על מצב דומה למשך החודשים הבאים. התפוסה מגיעה לשיא בעיקר בבתי-מלון של אר"בעה ושלשה כוכבים. בעוד שבבתי-מלון של חמישה כוכבים ניתן עדיין למצוא חדרים יקרים. מצב זה נ"ר צר בעיקר על-ידי תיירות-יפנים, כשמישפחות שלימות של ישראלים מעדיפות להינפש בבתי-מלון, גם באזור תל-אביב, מאשר לצאת לחו"ל. אנשי תיירות מסבירים את התופעה בכך, שאחרי בחלת הקניות שאחזה את הציבור הישראלי ערב הכרזת תוכנית הריפון ה"כלכלית, מפנים הישראלים את שאריות ה"כספים שהצטברו בידם לצורכי נופש.

בוטלו טיולי

"הרווקות העליזות"

הטיולים הקבוצתיים לאירופה, שהובטחו לצעירים שהשתחררו מצה"ל אחרי המיל"חמה בחצי מחיר, בוטלו אחרי שחלק ניכר מ"הרווקות העליזות" שעמדו להשתתף ב"טיול בוטלו את השתתפותן בו.

בשעתו גילה העולם הזה (1918) כי המחירים המ"רזלים שהוצעו לצעירים על-ידי בעל הבוטיק נתן סטוליאיר, שיום את הטיול, נעשו על חשבון מחיר מופרז שנגבה מהצעירות שעמדו ליטול חלק בו. ב"עקבות הגילויים הודיעו מרבית הנערות שנרשמו ל"טיול על ביטול נסיעתן. לסוחר הממלח לא נותרה ברירה אלא להודיע לכל המשתתפים על ביטול ה"טיול. סטוליאיר החזיר לנרשמות לטיול את הכספים שהפקידו כמקדמות בידו, אחרי שהחזיק במשך כחצי שנה כסום של כ"800 אלף ל"י, שגבה מן המשתתפים הפוטנציאליים.

כדורסל מקצועי

מגיע לישראל

בימים הקרובים יימסר, בשמיני ע"הקמתה של קבוצת כדורסל מקצועי נית, שתייצג את ישראל בליגת ה"כדורסל המקצועית העולמית ומוקמת באירופה. הליגה המקצועית האיר"פאית, תהיה למעשה ליגה מקצועית אמריקאית שגישתה, בנוסף לשתי ה"ליגות הקיימות בארצות-הברית, בחודש אוקטובר הקרוב ייערכו ב"ארצות-הברית המובאנים, שיקבעו את חוקת השחקנים לקבוצות שייצ"גו את המדינות השונות, בצורה שכל הקבוצות יהיו בימנעט ברמה שווה. לכדורסלנים שייצגו את ישראל, לא יהיה בהכרח קשר לישראל או ליה"דות. שני יזמי המיפעל המסחרי שמי"דים להגיע השבוע לארץ. בעתיד, לא מן הנמנע שגם כדורסלנים ישראלים יצטרפו לקבוצה שתייצג את ישראל.

מסטיקה לימון

מרעבן
מרעבן
ומרעבן
בטעם לימון טרי
הלהיט הרעבן של
עכית

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תד אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386 • תאריך: 136 • מען מברק: "עזמפרס" • מורפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תדאביב, רחוב כ"ר אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גרופות: "צניקוגרפיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

ק/א יר.

"אם תיפרוץ מילחמה חדשה בגלל התמוטטות מאמציה השלום — יוכלו הוריו של כל אחד מאלפי הרוגיה לטעון בצדק שבנם נרצח על ידי כוחות השלום, שערקו מן המערכה, — האשמה חמורה זו היתה כלולה במאמרו של אורי אבנרי לקראת השבר (העולם הזה 1927) שכן הם באו מצד אנשים שלא ערקו מן המערכה. שהתגלתה בארבעת ימי מעשה סבסטיה.

היו שראו עצמם נפגעים בעקבות מאמר זה. הרשימה עוררה גלים של תגובות. כמה מהם התפרסמו ועוד יתפרסמו במדור מכתבים. אולם שני מכתבים ראויים ללא ספק להבלטה. שכן הם באו מצד אנשים שלא ערקו מן המערכה.

אחד מהם היה מכתבו של סיני פתר, חבר קיבוץ כרם-שלום. כותב סיני שקיבוצו נמצא על גבול סיני, במכתבו:

"בכל לב אני שלם עם הביקורת החריפה אותה מתח אורי אבנרי (העולם הזה 1927) נגד האימפוטנציה אשר אחזה בחנה השלום בעקבות מעשה סבסטיה.

אף-על-פי-כן אי-אפשר להימנע מהבעת תמיהה נוכח העובדה שהעורך לא מצא לנכון להזכיר, ולוא במילה אחת, שאכן התארגנה תגובה, שעות ספורות בלבד לאחר ההתמקמות בסבסטיה. חברי קיבוצים בדרום אשר "התנחלו" באופן הפגנתי בחוות של אחד ממנהיגי פולשים-סבסטיה, ח"כ אריק שרון, הוכיחו שיש שמאל עם ביצים בארץ הזו."

מכתב שני בנושא זה היה מכתבו של אברהם גל. מזכיר תא-הסטודנטים של מופלגת העבודה בירושלים, שהתבלט עוד לפני מעשה סבסטיה במאמציו להפעיל את החברים הצעירים של מופלגת העבודה לצד הקו היוני במיפלגה. כותב אברהם גל:

"בגיליונכם האחרון (העולם הזה 1927) תיארתם את מחדלו של מחנה השלום באי-תגובתו על מעשה סבסטיה (ההר הוליד עכבר)". אבקש להעמיד את תיאורכם על דיוקן ושלמותו באשר התעלמתם והעלמתם, משום מה, את פעולתו של תא הסטודנטים של "העבודה" בירושלים.

● **ביום ג' (יומיים טרם ביצוע המעשה) הגיעו לידינו ידיעות מוסמכות — ממקורות בתוך קבוצת המתנחלים — על המעשה המתוכנן. העברנו את הידיעות לידיעת הרמטכ"ל ומפקד פיקוד מרכז (באמצעות ח"כ) ולמספר שרים בממשלה. כמו כן הועבר החומר לח"כ יוסי שריד, אשר התבקש להגיש הצעה דחופה לסדר היום.**

● **ביום ה' בשעה 8 בערב נמסרה הידיעה על "מעשה סבסטיה" בפעם הראשונה בכלי התקשורת. באורח ספונטני בחלקו, ויוזם בחלקו, החלו חברי תא הסטודנטים בפעולת ארגון רחבה לתגובת נגד חריפה. הרעיון הראשון היה להשתלט על משרד גח"ל בירושלים ולכבוש עצמנו לאותם משרדים בשרשרות עד לפינוי "מתנחלי" סבסטיה. רעיון זה שונה ברגע האחרון מתוך מגמה להקפיד ולדקדק על קיום החוק.**

● **ביום שישי, בשעות לפנה"צ, החלה ההפגנה — אשר אושרה ע"י המשטרה במגיבלות חמורות למדי — ברחבת המשביר לצרכן. על אף הזמן הקצר ועל אף השעות הבלתי-נורמות (שעות עבודה) התקהל במקום ציבור רחב ומגוון.**

● **זמן קצר לאחר תחילת ההפגנה הגיעה למקום חבורה של צעירים חובשי כיפות ויחד עם פרחחים שהודמנו למקום החלו לקרוע את כריות המפגנים שרפו — בעזרת מים — את מערכת הרמקולים והחלו מכים את המשתתפים תוך הפרעות שיטתיות באלימות. בגידופים ובצעקות. כותב שורות אלו, אשר ניסה להשקיט את הרוחות וביקש שלא להיגרר לקטטות ולאלימות ספג בעיטה בראשו ואושפז מחוסר-הכרה (ועודע מוח) בבית"ח הדסה.**

● **ההפגנה זכתה לכיסויי בחדשות הרדיו ובטלוויזיה, ולפחות מן הבחינה הוויזואלית היתה זו התגובה הנגדית היחידה ל"מעשה סבסטיה" בימים שיש-שבת.**

● **מן ההגיונות, כי העולם הזה — בסקרו את האימפוטנטיות של "מחנה השלום" — לא יתעלם מאותן תופעות של פעלתנות חיובית גם אם הוא (או תנועתו) לא היו שותפים לפעילות זו. ככלות הכול, אם העניין עצמו — ולא רק השלל האלקטורלי — הוא בעל חשיבות בעיני העולם הזה, הרי המעט שביכולת העתון לעשות הוא למצוא מילה טובה גם לזולת, כאשר זה "הרוויח" אותה ביושר."**

אין ספק ששתי הפעולות עליהן מצביעים סיני פתר ואברהם גל ראיות לציון על רקע החידול הכללי שאחז מחנה השלום בימי מעשה סבסטיה. לא היתה כל כוונה להתעלם מהם. פרשת ההתנחלות ב"נח"ל אריק" אוזכרה בדיווח על מאורעות שבוע סבסטיה (העולם הזה 1926). אולם עם כל חשיבותן כביטוי של מחאה, מחזקות שתי תגובות פרטיזאניות וספונטאניות אלה את החיזו שהיתה מונחת ביסוד מאמרו של אבנרי: מעשה סבסטיה גרר תגובות של יחידים וקבוצות, ששיקפו את הודעעות ומורת-רוחו "ל חלק ניכר בעם מהפרשה וממה שאירע סביב לה. אולם דווקא הן, הבליטו עוד יותר את חוסר-האונים של כל הגופים והיחידים המשייכים את עצמם למחנה השלום, לפעול במלוכד, בחזית אחת תוך תכנון ותיאום, ולהתגבר על החשבונות האישיים הקטנוניים המפלגים אותם.

העולם הזה

החילוקים הבחורים

אוהבנו הדתיים והחוגים הלאומניים מקיימים מגע ישיר ומתמיד עם אוהדיהם, מלבד במועדוני האסיפות שהם בתי הכנסת, גם בחוגי-בית תמידיים. ידידי נפ" שנו הפאציפטיים באים או לא באים לאסיפות הבודדות למען השלום, אם וכאשר הן מתקיימות בכלל.

מה לעשות? הנה תשובה אחת מיני רבות: יש סרט, חייל בכחול שמו, יש להקרינו בכל מקום שניתן הדבר, חיים אין סוף, בפני בני-נוער בפרט. גם בפני מניחי התפילין מקרב בני-הקיבוצים. הסרט בשלמותו, וללא קיצוצים, מכה כברק בכל החושים, וגורם להלם מפקח ומטהר. הסרט שווה לפחות כמו נאום טוב. הוא יכול לשכנע את הבלתי-משוכנעים, ולחזק ב-

מכתב השבוע

נוכתב לנותנחל

שלום לך מתנחל יקר!
אני נורא מבקש שתסלח לי, אבל אני מרגיש קצת עצוב היום. פתאום בא לי להחליט כל מיני החלטות משונות. דבר ראשון שהחלטתי הוא שבאמת אין לי שום חשק למען. ועוד דבר — אין לי גם חשק למות למען האלוהים שלך, שהבטיח לך את סבסטיה.

אני לא רוצה שתבין אותי לא נכון. אני באמת מעריך אותך, את התלהבותך, את אמונתך, את פשטות הליכותי בפני האלוהים — אבל אני לא יודע, נדמה לי שאני קצת אחר.

תראה, אני פשוט מאמין באלוהים אחרים. מור, נכון?

אני מאמין טיפה באלוהים שקורו-אים לו צדק. וכמה מור, הוא לא האלוהים רק של היהודים. אני מאמין מין טיפה גם באהבה ואני מנסה בכל כוחי לחלק אותה עם כולם. אני מאמין באלוהים שקוראים לו שלום, והוא כמעט רק האלוהים שלי, משום שנדמה לי לפעמים, שרק אני אוהב אותו ומאמין בו. אתה רואה, אני בן-אדם מור. אני בכלל לא מת-פלל לאלוהים שלי ואני גם לא מניח בשבילו תפילין. אבל אני באמת אור-הב אותו ואני לא צריך לרוץ לגור בשכם בשביל לומר לו זאת.

אני רוצה להתוודות בפניך על משהו נוסף, ולהתנצל. כשהייתי בן שמונה-עשרה, אני בכלל לא הלכתי לישבה. אני סתם כך התנדבתי לצני חנים. ואני באמת מרגיש שטעיתי. היום, מתנחל יקר, אני סתם קצין, שעושה המון מילואים ביחד עם המון בחורים נחדרים שכולם בצנחנים וגם הם כמני, לא כל-כך כמוך מאמינים באותו אלוהים. אז אני באמת מתנצל על זה ששענה שאתה התנחלת ב"סבסטיה, אני שמרתי בלילה במוצב ברמת הגולן, שחש וחלילה לא יפגעו בך לרעה.

אני רוצה לומר עוד דבר אחר. רון, אני קצת פוחד שהמילחמה הי-באה עומדת להגיע בקרוב, לא כל כך בגללי, כמו בגלל רבים כמות. אני לא פוחד למות. אני נלחם ברצון למען אשה אחת שאותה אני מאוד מאוד אוהב, למען מדינה שנולדתי בה ואני מאמין עדיין בתוכי שהיא יכולה להיות נהדרת. אני מוכן למות למען החברים שלי, הרבה הרבה חבי-רים שאני רוצה נורא שהם יחיו בארץ הזאת בשימחה ושבינהם לא ידעו יותר מה פירוש נשק.

אני רק רוצה שתעד דבר אחד — אם אמות, לא מתתי בשבילך ולא למען. אל תתפלל על קברי לאלו-היך. אם הוא אומר לך — לך ושב בסבסטיה, אז זה לא האלוהים שלי. כדאי שתזכור זאת כשהחיללים ילחמו ובחורי הישיבות ימשיכו ללי-מוד תורה. דמי הופך להיות הפקר, ומי שמפקיר אותו זה אתה.

האמן לי שאיני כועס. אחרי הכל אחיה חייל טוב, אני מבטיח. דודי פלדר, רחוב ערבי הנחל 10, תל-אביב

רוחם את המשוכנעים.

אני מציע לידד קרן גדולה די הצורך, כדי להגשים את הרעיון.

ברוך כהן, קריית-ים ג', חיפה

צר לי עליכם, שליבכם דואב על שדם יהודים לא נשפך בסבסטיה. הלוא היא אלוף-מורה. במקום לשבח את ממשלת רבין על ההתאפקותה. אתם מבקרים אותה. מעניין שאתם, שגינתם את הממשלה על שלא מיצתה את כל האפשרויות למשאומתן עם הרוצחים, חוטפי ילדי מעלות, הייתם הפעם נגד משאומתן עם המתנחלים.

ניסים בארי, תל-אביב

האם מנסה הקורא בארי לרמוז שיש לגזור גזירה שווה על אירגוני-הסיון רור הפלסטיניים ועל מתנחלי סבסטיה?

קראתי בעיתון הארץ תידגום של כת-בה שהופיעה בעיתון הערבי, אל-פאג'ר, ובה השאלה למתנחלי סבסטיה: "באיזו זכות אתם באים לשכם ומתנחלים בה ב" כוח הזרוע? האם שתלתם בשכם עצים, או גידלתם בה בקר?" והמאמר באל פאג'ר מסתיים במילים: "הזכות על האדמה נק-נית במחרשת הפלה הפלסטיני הפשוט המעבד את אדמתו, זכות זאת אינה נק-נית על פי חוקי התורה."

אני, כבן דור חמישי בארץ זו, רוצה לומר לעורך אל-פאג'ר ולקוראיו, כי זאת אחת מנקודות-התורפה של הטיעונים הרביים לזכותם של ארץ זו. העובדות הידועות לי ממקור ראשון על מה שהיה בארץ זו לפני התחלת ההתיישבות היהודית, הן: אותם מעט תושבים ערבים שהיו כאן, גרמו לכך שארץ זבת חלב ודבש הפכה כמעט כולה למידבר שממה. למעשה, עד היום, יש הבדל מהותי בין הפרחת שממות תחת ידיים יהודיות, לבין מצב הארץ תחת ידיים ערביות.

הארץ באמת שייכת למי שעיבד אותה. הערבים רוצים אותה עכשיו משום שהיא פורחת. אילו ארץ זו היתה נשאת שממה, כפי שהיתה לפני בואנו לכאן, לא היו משתוקקים כל-כך לגזול אותה מאיתנו ולנשלה.

מרדכי בן-חורין, סביון

זלינה בצב"ל

בימים אלה נדרשים אזרחי המדינה לי-מאמץ ולחיסכון מוגבר. בו בזמן נערכות בצבא מסיבות-ענק בהן מבובונים אלפי לירות.

בחיל-האוויר, למשל. הדבר ידוע ומקור-כל זה שנים, ונמשך גם בימים אלו. אנו

מצרפים למכתב תצלום של הזמנה לנשף חילופי-פיקוד של ביה"ס הטכני ח"א. הדבר כמובן נעשה על חשבון התקציבים הצבאיים ומימי הארזים.

שלום לזו, כתב "אפסילון" **בני שגיב**, עורך "אפסילון"

עיתון הסטודנטים בסכניון

מיקרה מוז

ברכותי לבחור הזולל. מי יתן ואחרים ילכו בעקבותי. הלאה הצביעות! בוא נסי ביר לכל הצבועים שבשנת 1984, זה יהיה דבר מובן מאליה, בתנאי שעד אז ננהל עוד 3-4 מיליארט, עם ניצחון. כמובן, ואם אנטישמים כלשהו יזעק, אם הערבים ישמ-שו לנו כמובן, נוכל להסביר לו שהמנה הראשונה היתה משל יהודי.

מ.פ., ת.ד. 181, ראשון-לציון

...אני לא חושב שהייתי מזמין מוח של אדם במיסעדה, אבל בסך-הכל, כל העסק הזה הוא מעשה קונדס. לא בלי חוש הומור, שלמעשה לא היה צריך לפ-גוע באף אחד. זה שפוגעים באנשים חיים בכל מיני צורות לא מזין לאף אחד. זה (המשך בעמוד 8)

אילת

נשף בחירת

נסיכת ים סוף

בחסות ראש עיריית אילת גדי כץ, אגודת גורמי תיירות,
עיריית אילת וקרן תרבות

המופע יערך ביום שבת, ה-24.8.74 ב-10.00 בבוקר על במות
בחופי הרחצה וימשך ב-8.30 בערב באמפי־אטרון של אילת

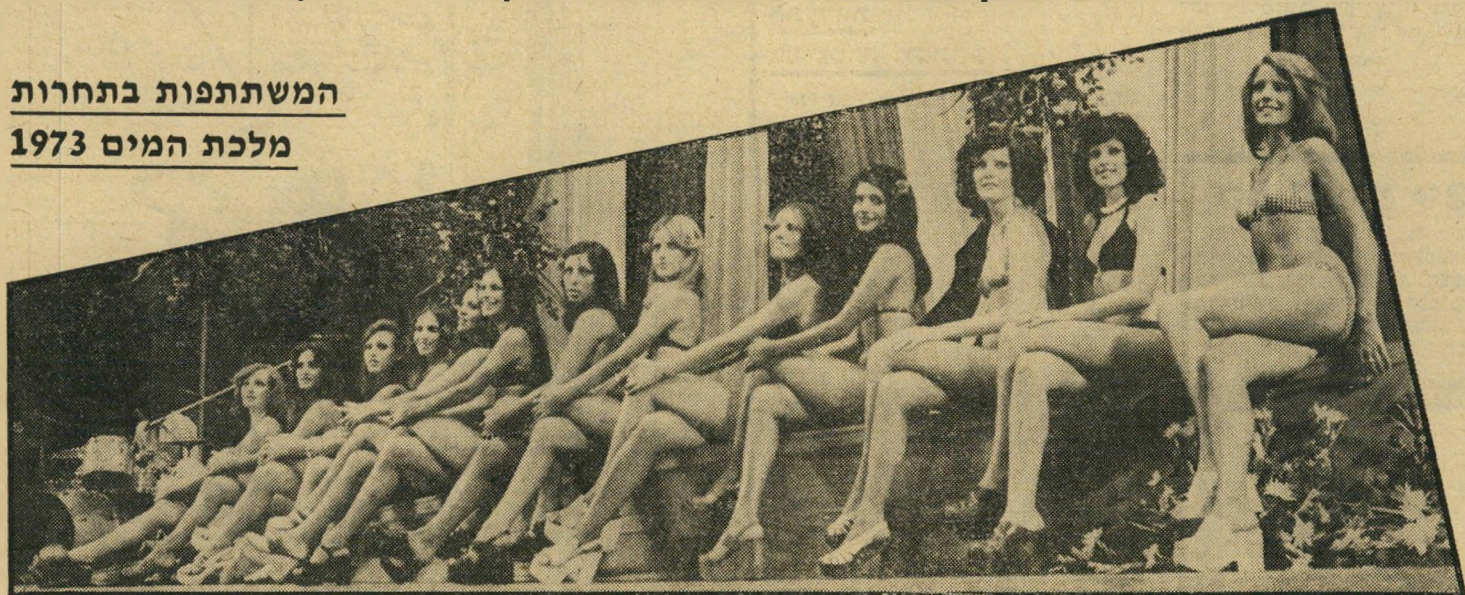
המשתתפים במופע יגיעו למקום באדיבותה של חברת "ארקיע".

בתוכנית האמנותית:

יגאל בשן ותזמורתו * גבי שושן ותזמורתו * הצמד סמדר וירון * דודו דותן * מנחה: דודו טופז

המשתתפות בתחרות

מלכת המים 1973

תל-אביב

נשף בחירת

מלכת המים 1974

מופע ענק * כוכבים בינלאומיים * ג'ו דולן

ולהקתו * 28 זמרי ורקדני להקת הארלם *

צביקה פיק * מנחה: דודו טופז

בהיכל הספורט ביד-אליהו, במוצ"ש 7.9.74, בשעה 8.30 בערב
במאי: צדוק צדפתי * תפאורה: אריק סמית * קישוט כרחים: כרחי כץ

בנשפים תצדנה המועמדות הסופיות בתחרות מלכת המים 1974, כשהן מדגימות:

תצוגת בגדיים של "גוטקס" * תצוגה של "בוטיק ביבה" * שמלות חופה ותיסרוקוח
של סלון "אמבר" * איפור של "הלנה רובינשטיין" * טיפול בשיער ע"י "וולה"

● גם תמונותיהם של הרב שמואל הכהן אבדור, ונציב בתי הסוהר, אריה ניר, שהתפרסמו במדור אנשים באותו גיליון, צולמו באותו מאורע. עובדה זו לא הוסי' תרה, ולא היה סיבה להסתירה.

תיקונים

הנני לציון כי קראתי את מאמרם אנשים (העולם הזה 1926) בקשר לחוג חברי פרלמנטים אירופיים, אוהדי ישראל, שערכו ארוחת-ערב בבית מלוננו. רק לשם עידכון ברצוני להודיעכם כי חדר-האוכל היה מוכן ובזמן, ובצורה יפה ביותר, כדי לקבל את האורחים הרמים.

הארוחה היתה מוכנה בשעה 19.00 ב"דיוק. חברי-הפרלמנטים הגיעו למלון, ב"שעה 19.30 בדיוק. ראש-העיר, מר יוסף אלמוגי, לא חיכה לפתיחת חדר-האוכל, והתרגו בגלל האחרור. מר אלמוגי חיכה לאורחים אשר עדיין לא הגיעו, וזאת ללא כל קשר עם חדר-האוכל.

י. הקש, מנהל מלון דן כרמל, חיפה נדהמתי לקרוא בעיתונכם (העולם הזה 1926) שרק השנה התחילו לשווק לראי-שונה את הפרי ליצי בצורה מיסחרית. וזאת, מכיוון שבקיבוצנו נמצא המטע ה"מיסחרי היחיד בארץ של פרי זה (להבי דיל מהמטע הניסיוני הנמצא במכון וולקני בבית-דגן).

אנחנו משווקים פרי זה כבר שלוש שנים לחנויות שונות ולמיסעדות סיניות ברחבי הארץ. נבקשכם לתקן את הטעות.

אורי קידון, רכז ענף המטע, קיבוץ יטעור

● תוקן.

קשקשת 1929

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כור תרת מתאימה לצורך שלמטה, שתס" ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכור תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". ההגה דרות הקולעות ביותר תפורסמה.

קשקשת 1927

● אחרון הדגים בורת מימה של תל-אביב בגלל החרצפים.

● דן בן-ארי, נווה מונטון מכונת כביסה רב-שימושית.

● גר גיסיס, רמת-גן חתך במוביל הארצי.

● חלל גזית, ראשון-לציון עד לאן שקע יהושע בן-ציון.

● מנהל בנק איי-בריסניה.

● אליעזר מורביה, באר-שבע גוף הים כפי שהתגלה לעינינו.

● נוסעי המחלקה הראשונה באונית טיטאניק רגע לפני טביעתה.

● חנה פרסקי, תל-אביב

(המשך מעמוד 6)
שהורגים בסיטונות אנשים בכל מילחמה, יחד עם המוח שלהם, לא מפריע לאף אחד. לפי דעתי טובה אכילת המוח המת מגיפוח המוח החי (בשטויות).

צבי לבני, תל-אביב

זעזועות

ציוניות

אני מתייחס לסיפור בנקאות (העולם הזה 1927), בו נאמר במישפט האחרון: "חת, הייתה ההגון, הגיש התפטרות. זנבר, הי' הונגרי החמקמק, מתפלל". האם אפשר לקבל הסבר מהותי לחלקו זה של מאמר? כמ? האם חת הגון כי הוא יקה, כי כל יקה הגון (מוטי פרידמן, לדוגמה) ומה בקשר לזנבר? האם הוא חמקמק, כי הוא זנבר, או מפני שהוא הונגרי, או מפני ששני הדברים הולכים ביחד? האם זוהי סתם אנטי-הונגריות גזענית של כותב ש"רות אלה? מה הייתם כותבים, למשל, אם זנבר היה ערבי, גרמני או מארוקאי? בכלל, אתם כותבים כמו ציונים המד-גישים את המוצא על מנת להראות שיש קיבוץ גלויות.

רן בירעמי, נהריה

● הצדק עם הקורא ב"עמי. העולם הזה נוהג למסור מידע על האנשים המאזכרים בסיפורים, כמו גיל, מיקצוע, ארץ-לידה ואפילו תיאור חיצוני, כדי להמחיש שמדובר באנשים חיים ולא בשמות בל-בד. הפעם נכשל הכותב (הצבר) בניסוחו.

התעללות

במישטרת דימונה?

אני אבין של עציר הנמצא כרגע בתא המעצר במישטרת דימונה. בני נסע עם חבריו כטרמפיסט ברכב צבאי. לטענת בני, בתקירתו במישטרת אילת, הרי כש-הבחין נוהג המכונית ליד אילת בשוטרים צבאיים המתקרבים אליו הוא ברח. בני וחבריו נתפסו. במישטרת אילת שיתחרו אותם וביקשו מהם לגשת למיטטרה ב"עירם. בני הלך מרצונו הטוב למסור עדות במישטרת דימונה. בזמן גביית העדות, טען השוטר החוקר שהוא חשוד בגניבת הרכב ועליו לעצור אותו. בני חשב שה"שוטרים רוצים להתנכל לו, נטל יוזמה לעצמו, ורצה לעזוב את תחנת המישטרה. השוטר שחקר אותו, רס"ל בשם אטדגי, רץ אחריו. השוטר טען שהוא רק משך אותו, ואז נפל בני.

אחרי כמה זמן הגיעו אלי שמועות שהשוטר הנ"ל והשוטר גביון לא הפילו את בני, אלא בגלל התנגדותו למעצר תפסו בראשו וברגליו, הכניסוהו לתא המעצר ומשם בקעו קולות הצעקה שלו. כשהגיעתי לתחנת המישטרה לקחת את בני לבית-המשפט בבאר-שבע, כדי לעצ"רו באשמת תקיפת שוטרים. ראיתי את בני, שהוא בן 16+, כשהוא כולו חבוש וחבול, וכולו עם סימנים של דם. הוא טען שהרביצו לו מכות-רצח ושהוא סובל מכאבי-ראש. אני רוצה להעלות נושא זה בפני שר-המישטרה וכן בפני המפק"ל, על ההתנהגות הברוטאלית של השוטרים ב"דימונה והתעללותם בבני.

הייתי רוצה שבני יקבל טיפול רפואי על-ידי רופא פרטי, וזאת אחרי שרס"ל אטדגי אינו מרשה להביא לכלא רופא פרטי. רופא של קופת-חולים, שהזמן אל בני, הגיע רק אחרי שעתיים. כשביקשתי ממנו פרטים על מצבו של בני, ענה לי שזה סוד — ושחיינו אינם בסכנה. גם כאשר ביקש בני להביא לו אוכל מהבית, מכיוון שאינו מסוגל לאכול את האוכל של תא המעצר, נתקלתי שוב בטענה שרס"ל אטדגי אינו מרשה זאת. בינתיים, כל העצירים שנעצרו יחד עם בני שוחררו ורק בני נשאר עצור בתחנת-המישטרה. לדעתי עושים זאת כדי שיעלמו מגופו כל הסימנים והפציעות מהמכות שקיבל במישטרה.

אפרד כהן, דימונה

פגיעה באמינות

ניכר בעליל כי המסיבה, אליה בא ראש עיריית רמת-גן, הד"ר ישראל פלד, בלוויית הצעירה היפהפייה שנתגלתה כבתו (העולם הזה 1926) וההצגה בה נדרם עוזי נר-קיס — אחת הן, אין צורך להיות שרלוק הולמס כדי לגלות זאת. היות שמסתבר שאחם שולחים צלם זרין לכסות אירועים חברתיים נוצצים, שמא תמחינו שבוע בין פירסום תמונה אחת למישהו, ולא תפגעו באמינותכם?

א. נאמן, חיפה

אתה-
אוהב נוחיות?

רכוש
טופס לוטו
רב-שבועי.

קו לטיצוב בינלאומי בע"ח/לשכת הפרסום הממשלתית

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תשאר שלך ותשיב לך אהבה

בחוברת הסברה שחוצאה לאור ע"י פרופסור, חברה להוצאה והפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים (המסיימים מחר מדי).

חוברת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתוצאה ומספק. מלווה בתמונות תנוחה. המחיר — 20 ל"י. להשיג אצל המפיץ הבלעדי: ד"ר ש. גרונימן 8, רמת-אביב, או שלח/י צ'ק / המחאות דואר לת.ד. 17100, תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך.

in love

עם החוצפנית

כי היא כולה יפה יותר.

קטנה - אך חזקה;
קומפקטית - אך מרווחת;
פרקטית - אך הדורה;
מהירה - אך בטוחה.
היא צירוף של ניגודים. היא נצחון פנומנלי. היא כאמת חוצפנית. איטלקיה מפולפלת ופיפיה זו מתחרה בהצלחה במכוניות יוקרה שמימדיהן ומחיריהן כפולים משלה. באירופה - משתגעים אחריה. ואתה... פשוט לא תזוז בלעדיה!

קומפקטית

משתלבת נפלא בתנועה. בעיות חניה? ... אינה יודעת מה זה. פיצפונות של מקום, סיבובין ו... הופ! אתה בפנים! ניצול הנפח שלה הוא מלאכת מחשבת. 80 אחוז מהנפח מיועדים לנוסעים וחפציהם - לישיבה נוחה של חמש (!) נפשות עליות.

הדורה ומשוכללת

עיצוב החוצפנית - שלמות מקסימה. בחוץ: קווים זורמים. מבנה אופנתי של השילדה. חלונות גדולים, פנסים ספורטיביים, פגושים מצופים גומי, גלגלים מפוארים ו"גריל" בעיבוד בלתי רגיל.

בפנים: (1) כסאותיה ניתנים להטייה עד לתנוחת שכיבה (2) הריפור - מאריג משוכך בשני צבעים (3) שטיחים בצבעים תואמים לריפור (4) הגה ספורטיבי (5) לוח שעונים מפואר (6) מד סיבובי מנוע (!!) (7) צירים בחלונות האחוריים - לצורך אורור (8) מערכת אורור וחיומום (9) מתקן חיומום לחלק האחורי.

חזקה ובטוחה

מנוע חזק וביצועים נפלאים; כושר תאוצה מפתיע; מהירות מכסימלית עד 140 קמ"ש; שתי מערכות בלמי דיסק; מתלים נפרדים לכל גלגל; תגורות בטחון אורייגנליות; הגה "מתקפל" במקרה תאונה; אורות "רוורס"; ציפוי גומי לפגושים; ראי צד; שדה ראייה רחב.

הרשימה ארוכה ובכל זאת אינה ממצה הכל. אך היא לבטח מסבירה מדוע קשה כל כך לעמוד בקסמיה של החוצפנית.

סוד כמוס: האמת היא שיש 3 חוצפניות: A-112, A-112 E (אלגנט) ואחרונה חביבה (הסופר - חוצפנית והסופר - יפיפיה). ה-112 אבארט.

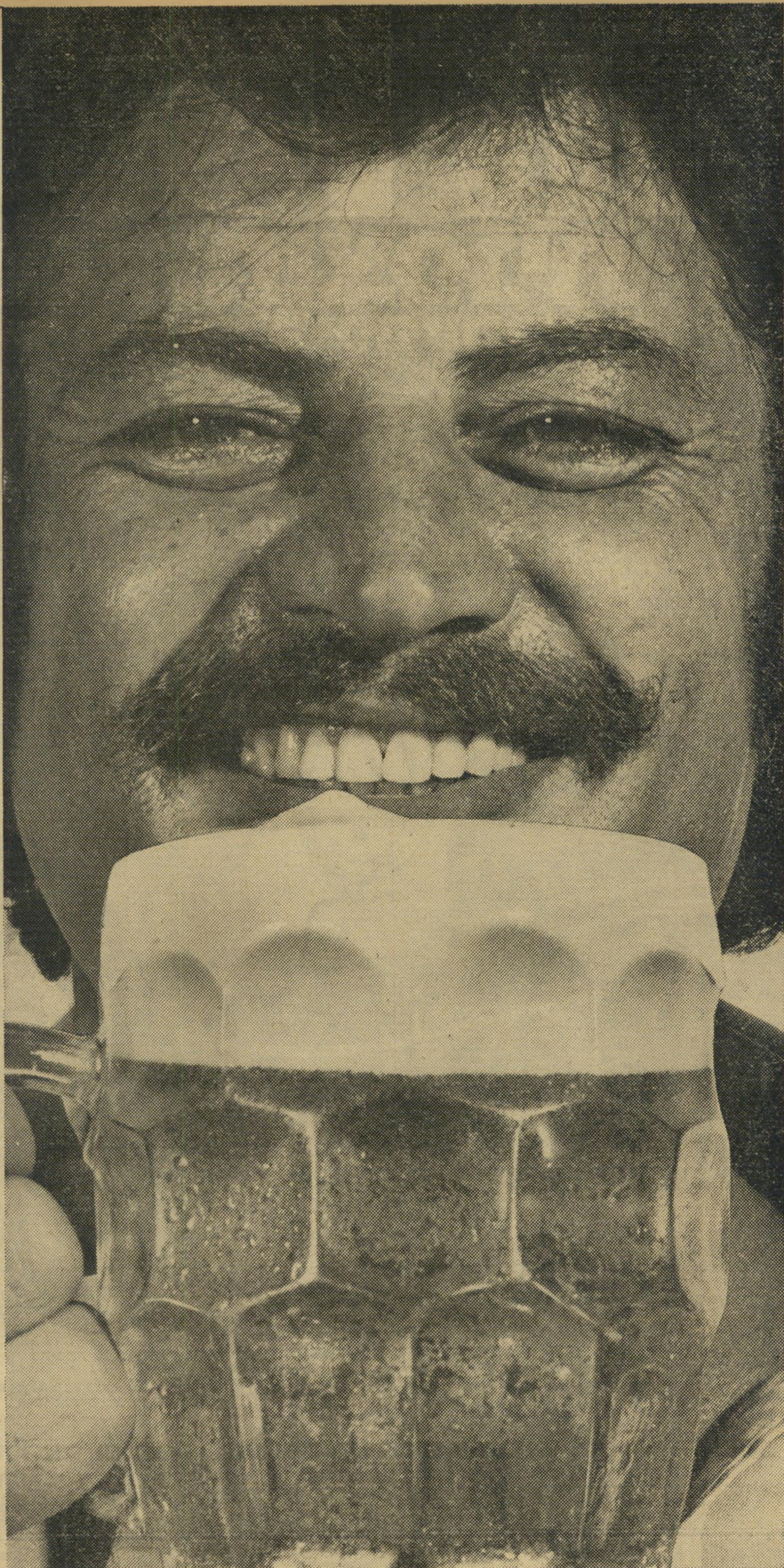

AUTOBIANCHI

אוטוביאנקי - מ"טלקאר" באהבה. האנשים האדיבים שהביאו גם את הלנצ'יה.

תצוגה ומכירות: תל אביב - רח' המסגר 64, טל: (03)37538 • (03)263925 • ירושלים - אגרן 28, טל: (02)225522.
חיפה - רח' המגינים 53, (בית רסקו), טל: (04)532588 • באר שבע - דרך חברון, אזור התעשייה, טל: (057)77021 • נתניה - מוסך מרכזי בע"מ, טל: (053)23037.
שרות: תל אביב - מוסך מרכזי לנציה, טל: (03)853891 • ירושלים - "ינוע" בע"מ, טל: (02)65566 • חיפה - אייבי את עזריה, טל: (04)660456.
באר שבע - מוסך כרמלי, טל: (057)77021 • נתניה - מוסך מרכזי בע"מ, טל: (053)23037.

בירה.
המעקה
שעוזר לך
לעבור
את הקיץ

להחליף את כל המנעולים בלישכתו?

אנושיים

השבוע, בעת שנערכה הצגת הבכורה של הסרט באחד מבסיסי חיל-האוויר אי-שם, נפקד מקומה של נורית בין שחקני הסרט שנטלו חלק בבכורה ההגיגית. זאב רווח גילה את הסוד: "נורית כהן הצליחה סוף-סוף ללדת, לפני יומיים... אבל זה לא ממני".

מיקרה לא-נעים אירע לעורך-הדין צבי לירסקי. לירסקי גילה כי שתי תמונות יקרות-ערך, נגנבו מחדר-ההמ-

לא איבד בני את חוש-ההומור שלו. כך, למשל, התעניין אחד המבקרים אצלו, מנכ"ל מינהל-ההסברה, יהודה אילן, מה דעתו של בני על הרופאים המטפלים בו. אמר בני: "רק אחד הוא נורמלי - פרופסור מוריס לוי". אחר-כך הסביר את עמדתו: "פרופסור לוי ניגש אלי ושאל לשלומי. אמרתי לו שהכל בסדר, חוץ מזה שהלב כל הזמן עולה ויורד במהירות, ואז אמר לי פרופסור לוי: 'זה שום דבר, אני מכיר

ראש עיריית תל-אביב שלמה' (צ"צ) להם, ניראה בשבוע שעבר כשהוא מסיר ברחוב דיזנגוף בתל-אביב, כדי לבדוק אם אומנם חל שיפור בניקיון ברחוב זה. אחת מאור החיות עירו, אשה מבוגרת, ניגשה אליו ואמרה לו: 'אדוני, אם הייתי יותר צעירה הייתי מנשקת אותך עכשיו'. צ"צ' הסמיך ונעה לה: 'גבירתי, אם לא הייתי ראש-עיר וזה לא היה באמצע הרחוב, הייתי גם אני מנשק לך'. השניים נפרדו ללא נשיקת-פרידה.

השאלה, המעסיקה עתה את חברי הוועדה המרכזת של ההסתדרות ובאי בית-ההסתדרות, היא אם יש גנבים בבניין, או שהמוכיר הכללי, ירוחם מושל, פתח משובש של המוכ"ל הקודם יצחק בן-אחרון. כך או כך, ירוחם מושל הורה להחליף את כל המנעולים בדלתות ובארונות של לישכתו.

מי שמפ"ם דורשת כי ימונה לתפקיד סגן-שר-האוצר, ח"כ אליעזר רונן, ישב בי-שבוע שעבר במיזנון הכנסת ואכל ארוחת-צהריים. פיתאום חש רונן ביד ענומה שהונחה על כתפו. כשהסתובב לאחור, ראה את שר-האוצר יהושע רבינוביץ, אשר אמר לו: 'תאכל, תאכל, כל זמן שיש זרבות'.

שר התחבורה גד יע"ץ קובי ניפגש במיזנון הכנסת עם ח"כ מפ"ם אליעזר רונן, שהואשם בשבוע שעבר על ש"הוסיף חדר בדירתו ללא ריש"יון. יעקובי הציע לרונן, הידוע בדיעותיו היוניות, לאמר לו: 'יריבו, ראש עיריית ירושלים, גדי קולק, כי לא בנה חדר אלא שובך-יונים, ואז הכל יס'תדר'.

בישיבה האחרונה של הכנסת, לפני יציאתה לפגרה, נראה שר-העבודה משה בר"ם ישן ליד שולחן הממ"שלה. הסדרן הוותיק של הכנסת, יצחק ציגלר, חש אל ברעם, טפח על שיכמו והעיר רו. משך כל הישיבה ניצב ציגלר בהיכוך, כדי להעיר את השר במיקרה שיירדם שנית.

דן בן-אמוץ החליט כי הגיע הזמן לגור בבית נקי, וכי לשם כך הוא זקוק לעזרת-בית. הוא עומד לפרסם בימים הקרובים בעיתונים מודעות, המבקשות עוזרת-בית, בוו"לשון: 'אם את מוכנה לחיות איתי פעמיים בשבוע, ארבע שעות כל פעם, ולמלא בפירקיי זמן אלה את התפקיד הנפלא של אשה נשואה (לשטוף כלים, לסדר את הבית, לגהץ, להפעיל שואב-אבק ומכונת-כביסה, מבלי לדבר הרבה ומבלי לבוא בתביעות מיניות), ועוד לקבל תשלום תמורת החיים המשוגעים האלה - יש לי הצעה רצינית עבורך. נ.ב. אם את לא מוכנה לוותר על תביעותיך המיניות, יהיה עליך לבצע את מלאכות-הבית ללא תשלום'.

פוליטרוק הפלמ"ח, בני מחרשק, מאושפז עדיין בבית-החולים בליינסון, אחרי שבשר שם ניתוח קשה. הבאית לסעוד אותו בחוליו מופתעים לגלות, כי גם בתחתית רתוק למיטה,

השיבה טובה, על כל המעלי לים שלך. טובה ביקשה מי גבעון להיפגש לראיון מכין עם מני, לפני התוכנית, וגבעון הציע להיפגש בפאקולטה ל-ארכיאולוגיה באוניברסטת תל-אביב. כשהגיע מני לפאקולטה וביקש את גבעון, הוצג בפניו פרופ' רפאל גבעון, מרצה בכיר לארכיאולוגיה באוניברס-סיטה, אשר הודה לו על שה'רדיו מוכן לראיון אותה. מני הבחין כי נעשתה טעות נוראה, וכלי מוכרתו הזמינה לראיון את האיש הלא-נכון. הוא הס'ביר זאת בעדינות לפרופסור הנרגש. 'הרגשתי בשיחת-ה'טלפון כי משהו לא בסדר', אמר הפרופסור למני, 'כש-אמרתי לי שאתם רוצים ל-ראיון אותי על המעללים שלי, חשבתי שאתם מתכוונים אלי לזה שאני הולך אל משה'דיין הביתה, כדי לבדוק את העתירות שהוא מוצא'.

בישיבת הוועדה לענייני הקפאת הבנייה, שוחחו חברי הוועדה על מימצא ארכיאולוגי שנחלש בחפירות אפק, ליד ראש-העין, על-ידי הסטודנטים לארכיאולוגיה של אוניברסיטת תל-אביב, והתווכחו אם הממצא הוא מהתקופה הערבית או הביזנטית. יו"ר הוועדה, סמנכ"ל משרד-השיכון ד"ר אבי רייך, שלא שמע את תחילת השיחה, התפרץ לתוכה ואמר: 'לא מעניין אותי באיזו שנה התחילו לבנות את האתר, אם זה היה לפני האחד ביולי 1974, לא ימשיכו לבנות שם'.

מרבית השרים, המעוניינים כי שמותיהם יופיעו בטורי-הרכילות בעיתונים, מבק'שים מעוררית לקשור קשרים עם הרכילאים השונים, ולהד'ר ליה" להם סיפורים. רק שר המיסדר-ההתעשייה, רבי-אלוף (מיל) חיים ברייב, נוקט בדרך הישירה. ביום השישי האחרון ניראה כשהוא מסב לארוחת-צהריים במסעדה אק'רופוליס, משך שעתיים תמ"מ מות, עם בעלת הטור החב'רתי בידיעות אחרונות, מירה אברך.

יש אנשים הרואים סימן לא-טוב לקואליציה הממשלתית, בריב-השפתיים שאירע בשבוע שעבר בין לאה רבין, רעייתו של ראש הממשלה יצחק רבין, לבין סוגיה פרס, רעיית שר-הביטחון שמעון פרס. השתיים נפגשו במסיבה חברתית, בבית ידיד משותף לשתי המיטפות, כשלאה פנתה אל סוגיה ואמרה: 'שלום, גברת שר-הביטחון'. סוגיה ה'שיבה לה: 'שלום, גברת ראש'הממשלה'. לאה לא נשארה הייבט: 'עם קצת יותר שכל ומזל, גם שמעון יכול היה להיות ראש-הממשלה'. סוגיה פנתה מהמקום מבלי לומר מילה.

שר הבריאות ויקטור שמיטוב הוזמן בשבוע שעבר להיות אורח בתוכנית הפומבית של מני פאר, מחני מני, אשר הוקלטה בבית-המורה בתל-אביב. משך כל הזמן בו שהה השר באולם, ישב נהגו במכו'ר ניה השר והמתין לו. כדי לא להשתעמם פתח הנהג את ה'רדיו, בו שודרה באותה שעה בשידור חוזר התוכנית מחני מני, שהוקלטה שבוע קודם-לכן. נהג השר לא שם לב להודעת הקריינית כי התוכנית הוקלטה בשבוע הקודם והמתין כל הזמן לשמוע את השר שלו מדבר. רק כשיצא שמיטוב מן האולם הנכנס למכונית, אמר לו הנהג: 'ויקטור, עבדו עליך, לא שידרו את הדברים שאמרת שם'.

אגב, למני פאר איר'ע בשבוע שעבר תקרית בלתי-נעימה. מוזכרת ההפקה של תוכניתו, מחני מני, 'לוי' בה קלינגר, ניסתה לאתר את איש המיסטוריון 'יוסף' (ג'י') גבעון, כדי שופיע בתוכנית שהוקלטה השבוע ב'טכניון בחיפה. נאמר לה כי הוא נמצא בקיבוץ שער-העמ'קים. כשהתקשרה לקיבוץ, הצליחה להשיג את גבעון ל'טלפון, והוא שמח להיות מרו'ר איין. כששאל אותה גבעון ב'טלפון על מה יראיינו אותו,

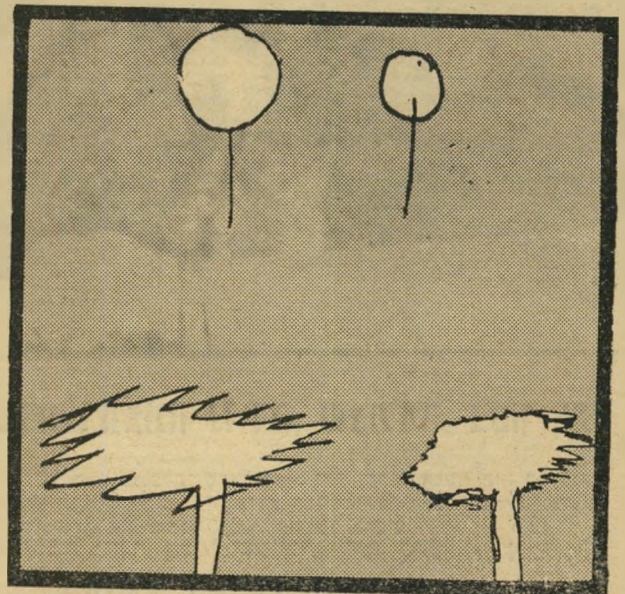
השחקן צייר הג'ינגי הציג בשבת האחרונה את ציוריו, בביתה של התמלילנית ובעלת-הבוטיק שימריט אור. לפתע כבו האורות, והאורחים נותרו בחושך גמור. אבי, שמטרתו היתה למכור את ציוריו, ולא-ידועא להצגים לאור-נרות, נתקף היסטריה וניסה ככל יכולתו לתקן את החבלה בזרם-החשמל. הציל את המצב דודה של שימריט, עובד חברת-החשמל, שטילפן מייד אל החברה. התקלה תוקנה כעבור מיספר דקות, לשימחת כל הנוכחים. בתמונה: אביבי בחברת רחל בהרב, ששיחקה בסרטי-הטלוויזיה 'מאחרי הגדר'.

הציור הבדואי בן ה-24, המצייר כבר מגיל 11, ש-תערוכת ציוריו נערכה בסוף השבוע שעבר בוויולה המפוארת של תלמה ועמיחי יובל ברמת-חן. בפתוחה נכחו עיתונאים, ציירים ופסלים, וכן קונים ופוטנציאלים. בשיר יפה-התואר הצליח למכור את מרבית תמונותיו בערב זה. בתמונה: בשיר עם לאה ליפשיץ, ציירת המציגה כעת את תמונותיה בגלריות שונות ברחבי אירופה.

תנה שבמישרדו. הוא מיהר ללדת לרחוב, יחד עם בעל-המודעונים רפי ניצחון שהיה באותה עת עימו, ומצא את שתי התמונות מונחות בפתח חדר-המדרגות שלו. כעבור מיס'פר דקות הגיעה למקום מונית, ממנה ירד אחד מלקוחותיו של ליפשיץ כדי לקחת איתו את התמונות. רק כשהבחין בעורך-הדיון, גימגם הלכות: 'באתי לבקש ממך עצה מישפטית'.

כאלה שאצלם זה כבר לא עולה... השחקנית נורית כהן מגלמת בסרט הישראלי צ'רלי וחצי את דמותה של אשה עקרה שבעלה, השחקן זאב רווח, עושה מאמצים גואשים כדי להפריחה. הולך גם לשאול בעצתם של מגידי-עיתודות כדי שייסיעו לו להוליד צאצאים.

מכופף-המוחות הישראלי מצא לו מאמין גלר נלהב חדש, בדמותו של העיתונאי היהודי ה'דרוס-אמריקאי פטר פלדמן. בניסוי טלפאתי שערכו אורי והעני' תונאי, הצליח עושה-ההלחטים הישראלי לחזר בצויר, בצורה מדויקת, כפי שניראה ברישום למעלה, על רישומים שרשם העני' תונאי בחדר אחו. 'אורי גלר עשה לצחוק, בפומבי, את כל מתנגדיו', קבע בהתלהבות העיתונאי שהוא מאמין חדש של גלר.

כעבור 19 שנה נתגלה הרקע המזעזע של אחד המאורעות המכריעים שקבעו את גורלה של מדינת ישראל

של האנושות, "שעות שבהן מתרחשים מאורעות הריגורלי. גמאל עבדאלנאצר אמר לאחר־מכן, פעמים רבות, כי באותו לילה גמלה בליבו ההחלטה לפנות מיוזמה, לברית עם מוסקבה ולצייד את צבאו בנשק סובייטי. חרפת הצבא המצרי, שעמד חסרי־אונים מול יחידת־צה"ל בתוך שטח מצרי, הטילה

מאת

אורי אבנרי

את צילה על המישטר המהפכני החדש. השליט הצעיר הבין שעליו לצייד את צבאו בנשק חדש, בכל מחיר, וכי נשק זה יכול לבוא רק מן הגוש הסובייטי, שעד לאותו רגע לא היתה לו שום דריסת־רגל בעולם הערבי כולו. יתר על כן, עד אז לא היה למישטר המהפכני המצרי עמדה ברורה כלפי התופעה ששמה ישראל. עבדאלנאצר הבלתי־מנוסה, שקשר קשרי־ידידות אישיים עם כמה מקציני צה"ל בימי מלחמת־העצמאות*, יזם גישושים שונים כדי לברר אם ניתן להסתדר עם ישראל. הכדורים שהרגו את 37 החיילים המצריים רצחו גם אפשרות מרתקת זו.

ההמשך כבר הפך נחלת ההיסטוריה. כעבור כמה חודשים נודעה לעולם, "עיסקת" הנשק הצ'כית" — התחלת ציודם של צבאות־ערב בנשק קומוניסטי, וחדירת ברית המועצות למרחב. משם הובילה הדרך אל מלחמת־קדש ומלחמת ששת־הימים, עד למלחמת יום־הכיפורים ועד היום. את סוף הסיפור יוכל ההיסטוריון לרשום רק בעוד דור אחד או שניים.

קשה להעלות עד הדעת מעשה מכריע יותר ביחסים בין ישראל והעולם הערבי. איך הוחלט עליו? מי החליט עליו? מדוע? לשם מה?

מלך האמתבטיה

זעם גלוי: שרח בתמונה נדירה, שצולמה בסוף ימיו

עד לפירסום יומנו של ראש ממשלת־ישראל דאז, משה שרת, אפשר היה רק לנחש את התשובות. עתה הגיע הניחוש לסיומו. העובדות שנרשמו שחור על גבי לבן, בשעת המעשה עצמו, בידי עד־ראיית אין מוסמך ממנו, פורסמו ברבים. הן מועזקות הרבה יותר מכפי שמישהו העז להעלות עד דעתו.

העניבה של בן־גוריון

זוהי סיפור המעשה, כפי שרשם אותו משה שרת ביום א', 27.2.55 — יום אחד לפני ההתקפה:

באותו יום א', לפני ישיבת הממשלה, נכנס דויד בן־גוריון לחדרו של ראש־הממשלה — בפעם הראשונה מאז שחזר משדה־בוקר. בן־גוריון קיבל זה עתה בחזרה

* בייחוד עם ירוחם כהן, שליטתו של יגאל אלון, עימו נפגש כמה פעמים בימי המערכה על כיס פלוגיה (ליד קריית־גת של היום).

ב לילה האחרון של חודש פברואר, 1955, חצתה יחידה של צה"ל, בפיקודו של אריק שרון, את הגבול בין קיבוץ מפלסים ורצועת־עזה. היא תקפה מיתקן של הצבא המצרי והרגה חיילים רבים. שנקטלו ממש במיטותיהם. קורבנות נוספים נפלו כאשר מכונית של הצבא המצרי, שהביאה תגבורת למקום, עלתה על מארב. בפעולה מצאו את מותם 37 חיילים מצריים, ושמונה מחיילי הכוח התוקף. הלילה האפל ההוא היה נקודת־מופנה בהיסטוריה של המרחב. אחת מאותן נקודות, אשר סטיפאן צווייג קרא להן "שעות־הכוכבים

מפקד פעולת עזה - אריק שרון כמפקד יחידת צנחנים

את תיק הביטחון, אחרי תחת לבון. שרת נשאר ראש הממשלה — והוא ישב על הכסא שהיה שייך לברגוריון במשך חמש השנים הראשונות של המדינה. (שרת לא שכח לציין כי בן-גוריון זנח את מדינת-האקו של שדה-בוקר, ולבש חליפה שחורה וענב עניבה אדומה כהה, "לבשו לגמרי כהלכה". זהו אחד מסמניה-היכר של היימן: גם בשיאם של מאורעות שמשה שרת עצמו מנדיים במילים כמו "זוועה", "פלצות", אין הוא שוכח לציין שעשה אמבט חם, או שהכין לעצמו תה.) יחד עם בן-גוריון בא הרמטכ"ל, משה דיין. הוא נשא בידו מפות גלולות. "הבנתי מייד על מה ידובר", מגלה ראש-הממשלה ליימנו.

על מה? חוליית-מודיעין מצרית חדרה למיתקן צבאי-מדעי בנס-ציונה, גנבה ניידות ומכשיר-סלפון. בדרך חזרה לרצועת-העזה הרבה החוליית פועל עובר-אורח, שרכב לתומו על אופנוע, כפי ששרת מגלה ביומנו. דברים כאלה קרו לעיתים קרובות — ובשני הכיוונים. גם חוליות של צה"ל עברו באופן קבוע את הגבול, למטרות מודיעין. חייליו של אריק שרון הרגו לא פעם אזרחים מעבר לגבול.

דיין הציע לערוך פעולת-הגמול. שרת לא שאל מה תעזור פעולה זו. שאלות כאלה הוא גילה רק ליימנו, וגם השיב עליהן: אין בהן שום תועלת. אבל איש כמו שרת לא היה מעלה על דעתו להציג שאלה זו בגלוי, לבן-גוריון או לדיין. הוא רק שאל כמה הרוגים צפויים בפעולה זו. "הרמטכ"ל העריך אבידות האזרחים בעשרה, ולשאלתי אישר שיש להיכון להרוגים אחדים בתוכנו".

חד וחלק. עשרה הרוגים מצריים, כמה הרוגים אצלנו. בזה נסתים הריון על הפעולה. משה שרת אישר אותה.

למה?

אומר שרת ליימנו: "מעשה החדירה... ויעזע את הציבור וחוסר תגובה עליו לא יתקבל על הדעת".

בדומה: הפעולה אינה מבוצעת כדי למנוע חדירות-כיון כאזה בעתיד, או מפני שראש-הממשלה סבור שזוהי מדיניות נכונה. כפי שמסתבר לכל אורך חיימנו, הוא כפירוש לא חשב כך. אבל "הציבור" מוועזע, וצריכים לפייס אותו. צריכים לעשות מה שמתקבל על דעת הציבור — אותו ציבור אשר בן-גוריון, דיין ורובר צה"ל שיקרו לו — לדברי שרת — באופן שיטתי.

חודש אחד בלבד לפני כן, ב-25 בינואר 1955, רשם שרת ביומנו על פעולות-הגמול אחרות, שבוצעו באותה תקופה: "הגיעו הדברים לידי כך שמיבצעים המסכנים חיי חיילים מבוצעים ונחוצים לא מתוך שיקולים ענייניים, אלא כטכסים ואמצעים-תעמולה נגד מישונו (בצמרת המדינה). יש כאן ספרות בדיני נפשות, ויש לעקור נגע זה משרוש".

עתה אישר שרת עצמו פעולה נוספת, וגדולה מכזו, על רקע דומה.

בגלל "יסודות שטניים"

א כל זאת לא היתה הסיבה היחידה לאישור הפעולה. הסיבה האמיתית מתגלה בפסקו הבא: "כאשר נחלו השניים בקאהיר אחרון לעצמנו: לא נגיב במשי-נקט יומים על התוליות, אך אם תבוא התפרעות מרצועת-העזה, נגיב עליה במישנה-מתן לסיכום אותו חשבון. (הדגשה שלי). עכשיו הגיעה השעה".

למה ימים לפני כן נחלו בקאהיר שניים מחברי רשת-הריגול הישראלית, שביצעו במצריים מעשי-חבלה נגד מוסדות אמריקאיים, ותטמינו פצצות בבתי-קולנוע. המישפט היה פומבי, ואשמת הנאשמים הוכחה למעלה מכל ספק.

השליט המצרי המתין זמן-מה באישור ובביצוע פסק-הדין. אך לבסוף לא היתה לו ברירה. אחרי שהוא הוציא להורג את ראשי מחתרת האחים המוסלמיים, שגיסו לרצחו, פשוט לא יכול היה להמתין את דינם של מרגלים ציוניים. עבד-אל-נאצר עצמו סבר בודאי שתליית שניים בלבד מהם היא המינימום האפשרי.

גם שרת עצמו חשב כך. הפעולה בקאהיר נראתה לו כמעשה-חיוועה. הוא גינה אותה, בעמודי יומנו החשאי, במילים הקיצוניות ביותר. "לבון אחראי לזוועה של קאהיר... באופיו גם בשיכלו יש יסודות שטניים..." הוא קיווה אמנם שעבד-אל-נאצר יחון את השפטים ברגע האחרון, אך הבין שלא יכול היה לעשות זאת.

אם כן, איזה חשבון היה טעון "סילוק" בהריגת עשרה חיילים מצריים? התשובה נובעת מן התיאור עצמו.

היה צורך בפעולת-ראווה רצחנית מפני שהציבור הישראלי לא ידע את האמת על פרשת קאהיר. הציבור האמין בתוס-לב שבמצריים תלו בזודן צמא-דם שני יהודים חפים-משפט, שכל עוונם היה שהם יהודים. שרת עצמו עזר להפיץ שקר זה בכל האמצעים, והפית את הציבור בנאומי זעם וקיסרוג שזועזעו שמיים וארק.

הוא אישר פעולת-הנקמה, מפני שהציבור המוסת, שטוף-המח, קורבן תעמולת-השקר שלו עצמו, זעק לנקמה.

ואחרי שתיאר את כל העובדות האלה (אם כי מבלי לקשר ביניהם), הוא מוסיף: "צר היה לי, כי התגמול יזקק לזכותו של בן-גוריון". היה חשוב לו שהציבור יחשוב כי הגניבה שציונה על פעולת-ההנקם הגדולה היה הוא עצמו.

את זאת רשם ביומנו שעות מעטות לפני שהידי צה"ל יצאו דחרת את נפשם באותה פעולה חסרת הצדקה פוליטית ומוסרית. ואחרי-כך חך, כנראה, לעשות אמבט, אם כי הפעם לא ציין זאת בפירוט ביומנו.

הרוגים לצילי האופירה

כ מה ימים לפני פעולה זו דיווח פינתס לבון (ערב סילוקו מתפקיד שרה-ביטחון) לממשלה כיצד מסלפים בצה"ל באופן שיטתי את פקודותיו, כדי לבצע פעולות-הגמול גדולות יותר מכפי שאושר בממשלה.

שרת ידע על כך היטב, שהרי רשם זאת בעצמו ביומנו. ביום א', 23.15.55: "לבון טיפר בינתיים כיצד הספיקו כבר במטכ"ל לסלף פקודות ביחס למיבצע שתוכנן. הוא גזר במפורש כי לא יפוצצו בתים, אך בפקודת המיבצע שניתנה לאחר ההתייעצות אצלו נאמר כי מותר להשתמש בתומרי-נפץ לשם פריצה לתוך בית — מעשה שאין כל הבדל בינו לבין פיצוץ בית לשמו".

קטע זה מתייחס לפעולת-הגמול שבוטלה ברגע האחרון, ועל ביטול זה כתב שרת: "לבון טען כי (הביטול) יביא לידי הסתה בצבא (נגד הממשלה)".

והנה, כאשר בא איזו רייד כלוית בן-גוריון, "העריך" שהפעולה תסתים בעשרה הרוגים מצריים, "הרוגים אחדים מצריים" — קיבל שרת הערכה זו כקביעה עובדתית.

שרת ציווה שהשליש הצבאי, נחמיה ארגוב, יעיר אותו בשבע בבוקר, כדי לספר לו מה אירע בליל הפעולה. "במשך התערורתי ובליתי שעתים בניס-לא-נים. לא ידעתי מיספרו של נחמיה, והציפיה הוציאה אותי מדעתי".

בשבע בדיוק צילצל הטלפון. "מלחן המילה הראשונה של נחמיה הבינונו, כי בשורה רעה בשר... יש לנו שמונה הרוגים וכמיספר הזה פצעים".

שרת לא שאל מה מיספר החרוגים המצריים.

לאחר מכן דן שרת בענייני האופרה הישראלית, שהיתה אז בסיסוך עם הביטחון! לאחר מכן ביקר אצל הנשיא יצחק בן-צבי, "ועניתי על כל מיני שאלות, מבורמה ועד חבש".

רק אז הגיע למשרד-החוק. "תקוע פגשני וחדשה בפיו — למצרים 35 הרוגים. נרעשתי. מיספר זה משנה לא רק את מדי התקרית, אלא את עצם מהותה. הוא הופך את התקרית למאורע, העלול להיות כרוך בסיבוכים ובסכנות חמורות לימים הבאים, מדיניים וביטחוניים".

תדהמתו של שרת היא מוזרה. מאחר שהוא גילה אותה רק ליימנו הפורי, יש להניח שחיא כנה. אבל איזו זכות היתה לו להיות "נרעש"?

אין צורך להיות רב-שוראי כדי לדעת שבקר-לילה, כשמתקשים מחנה עורפי, שמים מארבים וממקשים את דרכי הגישה אליו, אי-אפשר כלל להעריך מראש את הקורבנות. הדבר תלוי לגמרי במיקרה — עוד יותר מאשר בקרב רגיל. אי-אפשר היה לצפות לכך שהמפקד יעמוד בצד עם נייר ועיפרון, ויפסיק את הפעולה בהגיע מניין ההרוגים של האויב לעשרה.

על אחת כמה וכמה כשמפקד הפעולה הוא אריק שרון. שרת ידע היטב שאריק סיקד כשנה ורבע לפני כן על פעולת קיבא, שהפכה לטבח המוני של נשים וילדים. אריק היה כבר אז מפורסם בחוגים צבאיים וממשלתיים — ולא דווקא כאיש החרד לחיי ערבים או המקפיד על כללי "טוהר הנשק".

היה בטוח שמפקד זה לא ייצא מגדרו — אם ההשתמש בדשון המעטה — כדי לצמצם מיספר הרוגים-האזרחיים.

אריק עצמו הסביר לי, לפני שנה, שמיספר ההרוגים המיצריים היה מיקרי, ונבע מעליית משאית-התגבורת על מארב. גם על פי הסבר זה ברור שדיין לא יכול היה להבטיח, ושרת לא יכול היה להאמין, שמיספר ההרוגים המיצריים יגיע דווקא לעשרה.

..שאלי את אביך!"

ב משך כל היום גברה חרדתו של שרת. "הידיעות רודפות זו את זו. מיברק של רויטר קבע שמיספר ההרוגים כשלושים ושבעה, והפצועים שלושים. בתוך אלה רק 2-3 אזרחים, בכללם ילד בן 7, כל השאר חיילים וקצינים".

בישיבה של צמרת משרד-החוק הסביר שרת כי "אשר מיבצע של יסוד אומדן של 10 הרוגים לכל היותר, והנה גדל המיספר פי ארבעה... כל הזמן חשבתי מה יהיה באיזור הספר של הרצועה והאומנם יבליגו המצרים על העלבון הצורב שגרמנו לצבאם..."

שרת הבין את חומרת ההשפעה הפסיכולוגית של העלבון על ממשלת מצריים ועמה. אבל גם הוא היה מסוגל להשוב רק על הגברת

דויד בן-גוריון, 1954, ערב שובו לחפיד שרה-ביטחון

המתיחות בגבול — ולא העדה על דעתו שגרם זה עתה למיפנח היסטוריה, בעד ממדים מרחביים וגלובליים.

בתדריך לשגרירות ישראל בעולם כתב באותו יום: "אני מניח, אם כי אינני בטוח לחלוטין (1), כי המעבר מ-37 (הרוגים מצריים) בא כתוצאה בלתי-נמנעת מהשתל-שלוח הקרב. אבל עלינו לדעת כי בעניינים כאלה כמות הופכת לאיכות, ומיספר החללים משווה למאורע כולו אופי אחר לגמרי מזה שנתכוננו לו".

אחרי הצהריים התכנסה הממשלה לישיבה חטופה בכנסת. בן-גוריון ודיין לא נכחו. כי היו בסיור שיגרתי בצה"ל — אות לזיכרון הגמור שבו התייחסו הן לממשלה, הן למה שאירע.

"הידיעה על שמונת הרוגים היממה את הכל. לא היתה לי ברירה אלא למסור, כי אישרתי את המיבצע על יסוד הנחה מפורשת של 10 הרוגים — והנה הוגדל המיספר פי ארבעה".

החת-חמקות בוגטת דעין. שרת דא היה מוכן לקבל על עצמו את האחריות לפעולה שהוא אישר אותה.

הוא לא היה היחיד שחיפש תירוץ. גם הציונים-הכלליים (הליברלים של היום), שהיו שותפים בקואליציה, ושכמובן לא שותפו בסוד העניין, ניסו לנער חוצנם ממנו. מלגלג שרת: "מיפלה זו דוגלת כלפי חוץ בשיטה של תגובות חריפות, ואילו בפנים (בממשלה) הם רוטנים ורוגזים על כל מעשה נמרץ". הם לא השתנו מאז.

באותו יום עוד מצא שרת זמן להשתתף במסיבה פרטית לכבוד אורחת ציונית מדרום-אפריקה. הנה קטע אופייני של שרת:

"ניגשה אלי שם (יעל דיין, אז בת 15)... ילדה מבריקה בשיכלה ועצמאית ברוחה. תפסה אותי משובח עם (יצחק אולשן). אמרה: 'משה, אתה ראש-הממשלה, ואולשן, אתה נשיא בית-הדין העליון. אימרו לי, מה נעשה במדינה שלנו? מדוע נהרגו 37 אנשים? זה לא נחוק. לגמרי לא נחוק!'"

שרת עצמו מוסיף כאן ביומנו, בסוגריים: "מדוע לא 45?" כלומר, מדוע התעניינה יעל דיין רק ב-37 ההרוגים המצריים, ולא בשמונת ההרוגים של צה"ל?

מוסיף שרת ביומן: "הבטתי בפניה הפיקחיות והנרגשות, ושתקתי. לא אמרתי לה: 'שאלי את אביך!'"

..א'י כתי ואמין?"

א יך הגיב הציבור הישראלי על פעולה זו?

חוא לא יכול היה להגיב, מפני שפשוט לא אמרו לו את האמת. (המשך בעמוד 28)

האם מסוגלת

מדינת ישראל

דלמוד מאסונו של

העם השכן?

הישראלי המצוי חי על אי. אין לו כל עניין במה שמתרחש מעבר לגבולו. שואה בווארסא, רעש באיראן, מילחמת-אחים בביאפרא, רעב בכנגלה-דש — כל אלה מעניינים אותו כמאורעות על כוכב אחר.

אולם השבוע נאלץ גם הישראלי האדיש ביותר לשים לב למה שמתרחש באי ה-סמוך. המאורעות בקפריסין ריתקו את תשומת-לבו לא רק בגלל הדראמה הגדולה הטמונה בהם, אלא גם מפני שהם כללו לקחים בעלי משמעות עצומה לגבי עתיד ישראל.

לקח א': אין עם אחד יכול לדכא את זולתו לאורך ימים, כששני העמים חיים באותה ארץ, ועל אחת כמה וכמה כשיש לעם המדוכא אחים במדינות שכנות.

היוונים בקפריסין דגלו בתורת "קפריסין השלמה", וייעדו לתורכים את המעמד של מיעוט נסבל, חסרי-זכויות. גישתם מקבילה בדיוק לזו של חסידי ארץ-ישראל השלמה, המייעדים לעם הערבי הפלסטיני את תפקיד של חוטבי-עצים ושואבי-מים במלכות-ישראל השלישית.

15 מדינות ערביות תומכות בעם הפלסטיני, ויש להן ממשלות וצבאות מעבר לקו הפסקת-האש. לעם התורכי בקפריסין יש רק תומכת אחת — המדינה התורכית, מעבר לים. אבל זה הספיק.

בהודמנות הראשונה פתח הצבא התורכי במלחמה, כדי לשבור את "קפריסין ה-שלמה".

המסקנה: כדאי להתחשב מראש במציאות ובצרכיו של העם השני, להעניק לו מעמד המספק את גאוותו הלאומית והאנושית.

לקח ב': די במעשה אחד של הרפתקן לאומי אחד, כדי לפוצץ מיטען של חומרי-נפץ. מי שמדליק את הפתיל, אינו יכול לדעת מראש מה תהיה התוצאה.

העולם כבר שכח את שמו של גיקוס סאמפסון, הכסיל העלוב והשאפתן שחולל את ההפיכה בניקוסיה. אבל ברגע שהפיל את הארכיבישוף מאקאריוס, הוא קיעקע את אבן-התשתית של הבניין כולו. הבניין התמוטט, וקבר תחתיו את המחולל ההפיכה, וגם את ממשלת הקולונלים ההרפתקניים ביוון.

סאמפסון, ה"פטריוט" היווני הקפריסאי, חסיד הלאומנות הצרופה, הביא על עצמו אסון שאט סופו מי ישרונו. אלפים מבני-עמו נהרגו, מאות אלפים הפכו קורבנות אומללים, פליטים חסרי-כל.

בישראל יש סאמפסונים פוטנציאליים רבים. כל אחד מהם יכול לגרום לאסון דומה.

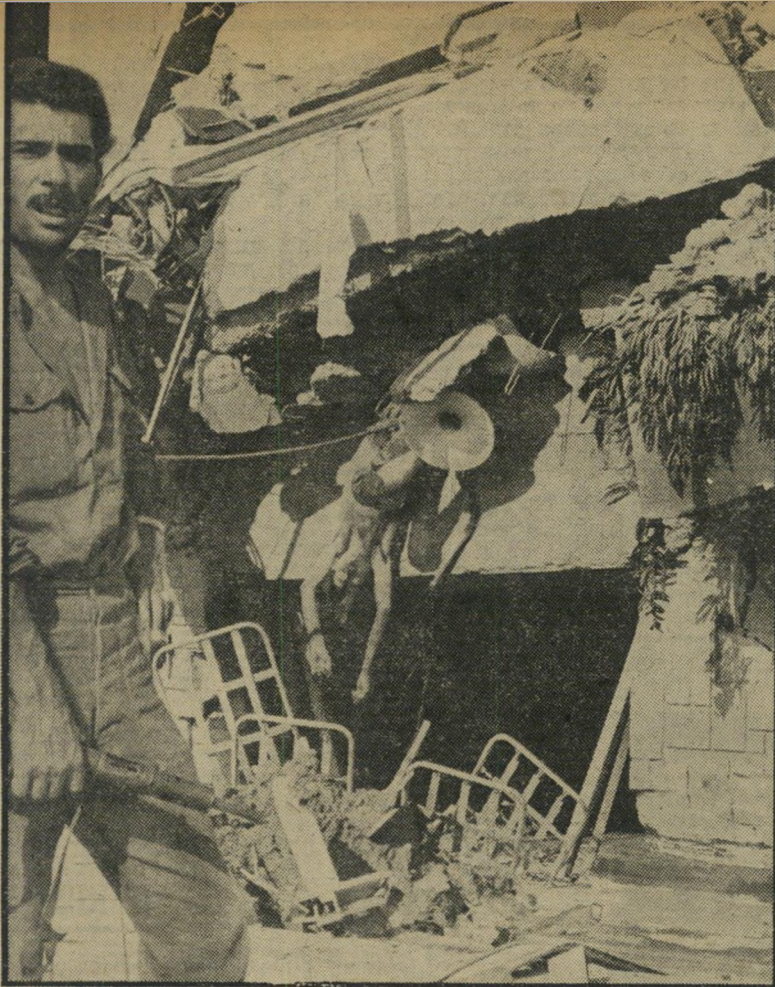
לקח ג': ארצות-הברית פעולת על פי האינטרסים המעצמתיים שלה, בלי סנטי-מנטים וגם בלי חוש-אחריות מופרז. מדי בחינה זו, אינה שונה במהותה מברית-המועצות.

אין ספק ששרותי ארצות-הברית עודדו את סאמפסון ותמכו בהפיכתו, כדי לסלק את הבישוף מאקאריוס, שהיה עצמאי מדי וחסדי-פנים גם לסובייטים. האמריקאים סיפצו על התוצאות.

כאשר הגיבו התורכים בפלישה צבאית, שהיתה צפויה מראש, נטשו האמריקאים בלי היסוס את סאמפסון ואת הקולונלים היווניים, שהיו יצירי-כפיהם. גורע מזה: הם נזחו בכלל את העניין היווני, ולא עשו דבר כדי למנוע בעד בעלי-בריתם התורכים לעשות בקפריסין כאוות-נפשם.

זהו לקח ברור לממשלת ישראל. אם האינטרס האמריקאי יחייב את נטישת ישראל לטובת האינטרס האמריקאי ב"ארצות-ערב, אין שום ביטחון שהדבר לא יבוצע בקור-רוח, בשם הריאליזם. אי לה לישראל אם תגרום למצב שבו תעמוד ארצות-הברית בפני ברירה כזאת.

לקח ד': אין ערך להסכמים ולעזרבות

פאמאגוסטה: הרג בין החורבות
"קפריסין השלמה" מתה —

ביטחוניות מכל סוג שהוא, אם לא עומד מאחוריהם כוח צבאי המסוגל להבטיחם.

היסוד המכריע בקפריסין היה, בסופו של דבר, עלינות הצבא התורכי ואי-יכולתו של הצבא היווני או המישמר הלאומי ה-יווני בקפריסין להתמודד עם הצבא הפולש.

ערבובות, הסכמים וסידורי-ביטחון אחרים יכולים למלא תפקיד חשוב מאד — כל עוד עומד מאחוריהם כוח עצמאי, וההפך את שבירתם לבלתי-כדאית. אין להם חיים משלהם, מחוץ ליחסי-הכוחות הצבאיים ה-ממשיים.

כל הלקחים האלה הם בעלי משמעות לבעיות העומדות בפני ישראל. דרושה תבונה רבה כדי ליישם במציאות הארץ.

"שום עם אינו מסוגל ללמוד מאסונו של עם אחר." אמר היסטוריון חשוב. השאלה היא אם יש בכוחה של ישראל להפריך הנחה פסימית זו.

מיפלגות

הליכוד - איחוד או פילוג?

מאבק מר צפון בשארה

מי ינצח במאבק על

הליכוד - חסידי

האיחוד, או מתנגדיו

החלטת הנחלת המיפלגה הליברלית מתחילת השבוע, למלא את ידי הגורמים המוסמכים במיפלגה להתחיל במשא-ומתן עם נציגי הרשימה הממלכתית (ע"מ), הד-ליקה נורה אדומה אצל אותם עסקני ה-מיפלגה, המתנגדים לאיחוד המיפלגה ה-ליברלית עם ע"מ.

ממבט שיטחי נראה, כי לכל הצדדים תצמח רק טובה מהאיחוד בין שתי ה-

חיילים תורכיים וחללים יווניים בדרך לניקוסיה
— בגלל חסידיה

מיפלגות. במידה שהוא אומנם יתבצע, יהיה לגוש החדש כוח בן 17 חברי-כנסת, לעומת 17 חברי-כנסת של המיפלגה האחרת ב-ליכוד, מיפלגת החרות. ע"מ, שהיא מיפלגה נטולת-חשיבות, ואשר רק הצטרפותה ל-ליכוד איפשרה את קיומה בכלל, גם היא מבטיחה לעסקניה עוד שנות חיים פוליטיים אחדות על-ידי המיזוג עם הליברלים.

האם יתפרק הליכוד? תומכי האי-חוד בין שתי המיפלגות בקרב הליברלים, מתחלקים לשני מחנות. בראש המחנה האחד עומד מנהיג המיפלגה הד"ר אלימלך רימלט, אשר שנים אחדות על תקן של מיספר-שניים למנהיג הליכוד, ראש חרות, מנחם בגין, תיסכלו אותו, ומשאת-חיו היא אפשרות להתמודדות שקולה עם בגין.

רימלט אף חושש מהתפטרותו הצפויה של אריק שרון מהכנסת וחזרתו לשירות פעיל בצו"ל, אשר פירושה יהיה כניסתו של המועמד ה-40 של הליכוד יגאל כהן איש ע"מ, לכנסת, והפחתת כוחה של ה-מיפלגה הליברלית.

גוש אחר בליברלים, המעוניין במיזוג עם ע"מ, — אולם בגלל שיקולים הפוכים לאלה של רימלט — הוא הגוש שבראשו עומדים ח"כ זלמן אברמוב, יחיאל פלומין וגדעון פת. שלושת אלה העסקנים העומדים מאחוריהם, החליטו כי המיזוג בין שתי המיפלגות יחריף את הקרע בין הליברלים לבין חרות, ויביא בסופו של דבר לפירוק הליכוד, צעד בו הם מעוניינים למדי.

למרות גורש זה מכחיש זאת, מוכנים חברים רבים במרכז הליברלים להישבע, כי אותו חוג זוכה אף לתמיכתו המוחלטת של האיש החזק בליברלים, ח"כ שמחה ארליך.

אולם לכוחות אלה קמו מתנגדים גם בקרב הליברלים וגם בקרב ע"מ. עסקני השורה השנייה במיפלגה הליברלית, ב-ראשם אנשי תל-אביב, מתנגדים למיזוג עם ע"מ, טענתם היא כי הרשימה ה-ממלכתית אינה קיימת כלל, וכי המיזוג, פירוש עכורם שהם יצטרפו להתחלק עם עסקני מיפלגה כמעט-פיקטיבית במיש-רות ובתפקידים השונים.

יפה — לשון-המאזניים. למרות שהשפעתם במוסדות העליונים של ה-מיפלגה הליברלית אינה כה חזקה כמו זו של רימלט וארליך, הרי כוחם האלקי-טוריאלי במוסדות השונים של המיפלגה, אשר בהם תצטרך ליפול החלטת המיזוג, גדול, והם מסוגלים לטרפד את המיזוג בעודו באיבו.

אולם גם בקרב ע"מ קמה התנגדות ליוזמת האיחוד, ובראשה עומד ח"כ יגאל הורביץ. המתנגדים טוענים כי בקרוב עשר ייה להיווצר קונסטלציה פוליטית, שבה יקרא משה דיין את כל כוחותיו אל הדגל, ואז יהיו יריהם של אנשי הרשימה ה-ממלכתית, אחת מיורשות רפ"י ההיסטורית, כבולות במיסגרת מיפלגתית אחרת. אותם מתנגדים, מנאמני משה דיין, טוענים כי הורביץ וח"כ אמנון לין מנסים לשמור על כיסאותיהם בכנסת, על חשבון הרעיונות המרכזיים של הרשימה הממלכתית, המיד-צגים, לדעתם, גם היום, על-ידי משה דיין.

במידה שאומנם ייצא המיזוג אל הפועל, ייתחולל אף פילוג צפוי בתוך מיפלגה אחרת שבתוך הליכוד, המרכז-החופשי, ייווצר תוך הליכוד מצב מעניין. שני גושים, חרות והליברלים-המורחבים, יהיו בעלי 17 מנדטים כל אחד. ההתפלגות ה-צפויה במרכז-החופשי תדחוף את ח"כ אליעזר שוסטק ואהוד אולמרט לזרועות חרות, ואילו שמואל תמיר וגושא-כליו ח"כ עקיבא ("הזמר") נוף, יצטרפו לעמול קשה כדי לשכנע את ראשי הליברלים לקבל אותם תחת כנפי הגוש החדש, כדי לשמור על האיזון.

לשון-המאזניים יהיה ח"כ ארץ-ישראל השלימה, אברהם יפה. יפה, המתעב את אישי חרות, שבראשם מנחם בגין, אינו יכול להתקרב, לעומת זאת, לגוש האחר, הגוש הליברלי, הגוטה לויתור על שיטחי ארץ-ישראל השלימה של יפה.

התפטרותו הצפויה-מחדש של אריק שרון, וכניסתו של איש ע"מ יגאל כהן לכנסת, אומנם ישמרו על האיזון הפורמלי בין החטיבות השונות בליכוד, כיוון שלמ-רות שנוטים לשכוח זאת, אריק שרון הוא ח"כ של הליברלים, ולא של חרות. אולם שינוי זה יקטין, ללא ספק, את כוחם של הקיצוניים בליכוד, ויחליש את מעמדו של מנחם בגין.

סיסמתה של מעשלת רבין יכלה להיות:

„כסא משוחרר לא יחזור!“

אחת נפה, אחת בכסא

את השטחים לירדן — מה הטעם להתמקד? כדאי להתחיל בתהליך מייד. אולם היא עושה את ההיפך. היא עושה את הכל כדי להכשיר את המלך למעשה, לטרפד את נסיונו להשתלט על הגדה, לפוצץ את המשאית המתן עימו בעורו כי איבד.

■ ■ ■

ה צעת ממשלת ישראל למלך חוסיין קרויה „פשרה פונקציונלית“. בעברית פשוטה: לא תהיה נסיגה של צה"ל. ההיאחזות יישארו במקומן ותתוספת אליהן התנחלויות נוספות. לירדן תינתן הזכות לגדל את העניינים האזרחיים של תושבי הגדה, ולהחזיר את המינהל האזרחי לערים ולכפרים הערביים.

בעיניים ערבות, הצעה זו פירושה סיפוח הגדה לישראל, והפיכת ריכוזי האוכלוסיה הערבית בה לגיטאיות. המלך חוסיין היה הופך קוויולינג ישראלי, ראש „יודנראט“ הפוך.

אילו קיבל הצעה זו, היה המלך מתאבד — פשוטו כמשמעו. כל פטריוט ערבי היה רואה בו בוגד, שיש להרגו כמו כלב שוטף.

הרעיון כולו נושא את חותם ההתחכמות האופיינית למשה דיין. ואכן, זוהי הצעה שהציע דיין לחוסיין בפגישה שפורסמה, והיא נדחתה בו במקום מכל וכל. בהוציא הצעה אבסורדית זו מפחדתו של התיס-טוריה, מבייש יצחק רבין את עצמו. רבין אינו טיפוש. הוא יודע מה הוא עושה. אם כן, מדוע הוא ער שזה זאת?

■ ■ ■

י ש דתעלומה זו רק פיתרון אחד. פשוט אין אחד. רבין הוא ראש-ממשלה, והוא רוצה להישאר ראש-ממשלה.

הוא פוחד מפני בחירות חדשות, מפני שאינו בטוח שהמערך ינצח בהן, ואף אינו בטוח שהוא עצמו יעמוד בראש הרשימה.

ממשלתו כוללת אסוף מגוון של שרים חדשים, החוששים לאבד את הכסאות שוב בהם זה עתה. רובם אינם בטוחים שייכללו בממשלה הבאה, או שיזכו בה במעמד שיש להם עתה.

פרם פוחד מפני דיין, אדון פוחד מפני אבן. הג'ונגל המיפלגתי מלא חיות רעות.

גם השותפים הקטנים, המנופפים בדילוגי השלום, פוחדים מפני בחירות. לל"ע טוב במצב הנוכחי, שהעניק להם את מירב הכסאות וההטבות. ר"צ חוששת מפני בחירות שבהן היא עלולה לחזור למקום שממנו באה. אלוהים לא נתן לה קושאק על כסא ליד שולחן הממשלה. גם מוקד, הנמצאת בגלל אחת בפנים, חוששת מפני מיבחוּן חדש.

בליכוד הימני שורר תהוה ובהוה, וגם הוא אינו מעוניין בבחירות. איש אינו רוצה בבחירות. כל ה"פוליטיקאים מרגישים טוב כסמא"טוסיקו. מה טוב ומה נעים, שבת אחים גם יחד.

אבל הסטאטוס-קו הפנימי יכול להחזיק מעמד רק כשנשמר הסטאטוס-קו החיצוני. לכן מוכנים הפוליטיקאים להרף את נפשם — אה, למען הדיוק, את נפשך — למען מניעת כל תזוזה.

בגלל סיבה זו פוצה המליחמה האחרונה. בגללה עדולה לפרוץ המליחמה הבאה.

מכאן רעיון „הפרדת הכוחות“. אין זה רק עניין של יוקרה. (החזרתם את הגדה המיוזחת של התעלה למצריים, ואת קר נייטרה לסוריה — עליכם להחזיר את הגדה המערבית של הירדן או לפחות את יריחו לירדן.)

המלך אינו זקוק רק ליוקרה זו, אלא גם לדריסת-רגל ממשית מי מערב לירדן. הוא צריך ליצור נוכח חות ירדנית ריבונית, אזרחית ו"צבאית, כחלק סמלי של הגדה הי מערבית. אם להשתמש בביטוי ציוני — עדין „ליצור עובדות כי שטח“.

הופעת מחלקה אחת של הצבא הירדני ביריחו תכריז באוזני כל תושבי הגדה: „אנו חוזרים. נהיה שליטי השטח הזה מחר. פנו עורף לפידאיון, שכחו את הרעיונות

יש במדינה שני מחנות: אחד הדוגל בארץ-ישראל השלמה, ואחד המוכן למה שנקרא בסיגנון של פחדנים, „פשרה טרי-טוריאלי“.

אנשי ארץ-ישראל השלמה מתנגדים לוויחור על כל שטח שהוא בגדה המערבית ובעזה, ומעדיפים מליחמה על פני נסיגה כלשהי. זוהי גישה מטורפת, אך לפחות אין בה צביעות.

אנשי „הפשרה הטריטוריאלית“ מוכנים לוותר על חלקים גדולים או קטנים של השטחים המוחזקים, גם בגדה המערבית ובעזה. הם מוכנים להחזיר תמורת הסדר-שלום.

להחזיר למי? שדום עם מי?

יש הסבורים, כמוני, שהאינטרס ארוך-הטווח של ישראל, מחייב להחזיר את השטחים הפלסטיניים לעם הפלסטיני, תמרי

המלך חוסיין (בתא הנהג של טאנק)

הפלסטיניים. תנו כבוד לג'אלאל אל-חוסיין אל-מועז, כי הוא הריבון הבא.

■ ■ ■

י שדוגל בקו של ממשלת רבין, מוכרח לאמץ לעצמו גישה ירדנית זו בתלהבות.

הרי זוהי הגישה שרבין רוצה בה, ופומך עליה. זוהי הגישה, שעליה מתכוננת ממשלתו לבסוף את כל עתידה וביטחונה של ישראל.

יתר על כן, מי שתומך בתפיסה זו מוכרח להבין גם את חשיבות גורם הזמן. כל יום חוקק, מחזק את הפייד-איון ומוחלש את המלך חוסיין.

ברגע זה רוכב המלך על גל גבוה. הוא זכה בתמיכתן של מצריים, סעודיה וסוריה. המלך הבטיח להשתלב בחזית המאוחדת — בוועידת-השלום או במליחמה הבאה — וזכה בתעודת-הכשר.

זהו מצב זמני. הוא יחלוף תוך כמה ימים, ואולי אף תוך כמה שבועות. לכן כל יום יקר. מי שרוצה כי ייקרו של המלך חוסיין, מי שמאמי מין שהוא השותף הנכון להסדר-שלום, צריך לעזור לו להשיג את מבוקשו מליד.

אילו הציעה ממשלת רבין עצמה למלך חוסיין להיכנס מייד ליריחו, היה זה תגיוני על פי תפיסתה ושיטתה. אם רוצים להחזיר

את הסכם-שלום עם מדינה פלסטינית שתקום.

לעומת זאת סבורה ממשלת רבין, על כל חלקיה, שכדאי להחזיר את השטחים האלה לממלכת חוסיין.

על כן מעשי הממשלה יש דרוך, איפוא, על פי גישתה זו, שעליה היא הכריזה באופן חגיגי בהחלט טות רשמיות.

■ ■ ■

י שרואה בהקמת מדינה פלסטינית סכנה נוראה לישראל, ומי שרואה באיגרו לשיחרור פלסטין אייב נצחי של המדינה, מוכרח להיות מעוניין בחיזוקו של חוסיין.

אין טעם לעשות שלום עם חוסיין חלוש, העלול להתמוטט בכל רגע. להיפך, כל הטעם בהסכם עם חוסיין הוא — בעיני התומכים בקו זה — בחיזוקו של מישטר נוקשה וחסון. המסוגל לשחוט גם להבא את הפידאיון ולרמוס בגלל גאוה כל זיק של תחיית פלסטינית.

חוסיין עמד במשימה זו בספטמבר השחר, והוא מתכוון לחזור על כך בבוא העת. לשם כך הוא זקוק לאחיזה איתנה בגדה המערבית. הוא מוכרח להקדים שם את הפייד-איון וכל התערורות פלסטיניות אחרת.

י ה גרוע יותר: מליחמה או בחירות? אדם נורמלי יאמר, בוודאי: מליחמה. שהרי במליחמה עלול אדם לאבד את חייו ואת יקיריו.

עסקן מיפלגתי יאמר: בחירות. שהרי בבחירות עדין עסקן לאבד את כסאו כממשלה ובכנסת. וזנבי עסקן, זהו גורל מור ממוות.

השאלה אינה תיאורית. היא מעשית מאוד.

ברגע זה נאלצת ממשלת ישראל להחליט מהו ציר המאמץ העיקרי שלה: למנוע את המליחמה הבאה או למנוע את הבחירות הבאות.

התנהגותה מעידה עליה שהיא מעדיפה את סכנת המליחמה על סכנת הבחירות המוקדמות.

■ ■ ■

י מנוס ממסקנה זו לאיר המתרחש סביב שאלת הפרדת הכוחות בחזית הישראלית-ירדנית.

המצב הוא פשוט בתכלית: המלך חוסיין תובע „הפרדת כוחות“. כלומר, בעברית פשוטה: נסיגה כלשהי של צה"ל מן הירדן.

האמריקאים תומכים בדרישה זו. השבוע אושרה תמיכה זו במסמך רשמי: הודעת הסיכום של ביקור המלך חוסיין בווינגטון, הביקור החשוב הראשון של מנהיג זר בבית הלבן של ג'ראלד פורד.

ההודעה קובעת שממשלת ארצות-הברית „תמשיך בהתייעצויות“ כדי לספק במועד מוקדם ומתאים „בבעיות המשמשות נושא לדאגה מיוחדת“ מצד ירדן, כולל הסכם ירדני-ישראלי להפרדת כוחות.

זוהי הגדרה דיפלומטית המקבידת ללא הסתייגות את הדרישה הי-ירדנית.

לפני פירסום ההודעה זו וגם אחריה הור דינה ממשלת ישראל בצורה חריגה-מעטת המחלטת שהיא מתנגדת להפרדת-כוחות בחזית הישראלית.

ממשלת ישראל לא הסתירה את הנזימוק העיקרי שלה נגד הדרישה הירדנית: כל נסיגה בגדה המערבית מחייבת עריכת בחירות חדשות בישראל.

בעת ביקורו של יגאל אלון בארצות-הברית אף מצא יצחק רבין לנכון להזכיר זאת לשרי-החוץ שלו במיכר מיוחד.

סיכום כל העובדות האלה מוביל לתוצאה הבאה:

ממשלת ישראל מוכנה לעצור את ההתקדמות לקראת הסדר, לי הסתכן בעימות עם ירדן וארצות-הברית, ולהפוך מליחמה נוספת ל"בית-ימנעת" — כדי להימנע מע"ריכת בחירות.

■ ■ ■

י היגיון מתמרד נגד מסקנה זו. קשה להשלים עימה. אורח בעל רצון-טוב, שאינו שוגא את יצחק רבין וחברי ממשלתו, אומר לעצמו: מוכרח להיות הסבר אחר לקו הנוכחי. הן פשוט לא ייתכן שבני אדם, גם כשהם פוליטיקאים, יעדיפו את השלום והנר של מליחמה. את הדם והדמי עות של התמודדות בשדה-קרב, על פני מערכת-בחירות שבהן הם יכולים לאבד לכל היותר כסאות בממשלה ובכנסת. למרבה צער, אין כל הסבר אחר. הגיון הדברים הוא ברור לגמרי:

צלם-עיתונות שנשלח

עליו הפוכות שלו

לקפריסין

יגיע לשם בכל רכב

אפשרי

מרק ריבו, הצלם של סוכנות-הצלום האמריקאית מאגנום, שכב והשתוף לו ללא דאגות. לידו שכבו על החוף גם אישתו וילדיו.

הוא נפס באחד מאיי יוון כאשר הגיעה אליו הוראה טלפונית מניו-יורק: "צא מייד לקפריסין!" קל לומר "צא מייד", אך איך

צלם מרק ריבו

ההצגה חייבת להימשך

עושים זאת? מרק ריבו החל חוקר סביב מי יוכל להסיע אותו מהאי אל יעדו הח"ד. התשובות לא היו מעודדות. "יש מילחמה באיזור, וזה מסוכן".

מרק באופוניים ובמסירת-דייגים. מרק תפס זוג אופניים שגילה, והחל נוסע לעבר הים. בהגיעו אל החוף, נטש את האופניים וניגש אל הדייגים שחזרו באותו בוקר מ-הים. הוא שכר מהם סירת-דייג, שהביא אותו אל חופי יוון עצמה.

הרכב הבא שבו השתמש צלם-העיתונות האמריקאי, היה מונית, שהסיעה אותו אל נמל-התעופה של אתונה. רק אז הצליח לעלות על רכב מהיר יותר שהביא אותו בטיסה לישראל.

מרק ריבו הגיע לחלאביב בצהרי יום השישי האחרון, כשיעדו עדיין רחוק ממנו, מעבר לאופק.

בכל דרך אפשרת. כעת הוא יושב בתל-אביב, וממתין להודעות להגיע ל-קפריסין בעזרת מטוס צ'ארטר מיוחד, בו יטוסו כתבי-חוק. בינתיים הוא מנסה לברר אצל עמיתיו הישראליים בדבר אמצעים להגיע לשם בכוחות-עצמו, אך ללא הצלחה מרובה.

אולם, גם מטוסי הצ'ארטר נוחתים בי-שדה-תעופה של הצבא הבריטי בקפריסין, ולא בנמל-התעופה של ניקוסיה. נראה שאז לא תיוותר למרק ברירה, והוא יאלץ לחזור לכלי-הרכב המקורי שלו, האופניים.

כדי שיוכל להתקרב למקומות המסוכנים בהם מתנהלים הקרבות.

כי בתיאטרון ובעיתונאות, ההצגה חייבת להימשך.

9	8	7	6	5				4	3	2	1
			13		12	11					10
								15			14
		16									17
	19					18					
			24		23		22		21		20
										26	25
				28	27						
				30							29
35					34			33		32	31
	42	41			40	39		38		37	36
				45		44					43
	46										
							48	47			
54		53		52		51			50		49
			58			57		56			55
				61					60		59
				65		64				63	
					67						66
72					71		70		69		68
	79	78				77	76	75			74
							81				80
	82										
			87		86		85		84		83
				91			90		89		88
					93						92

מאוזן:

שיר. (88) בירור עד ללא ספק. (90) נהי, מיספר. (91) מלך תיאטרלי. (92) עיר בגליל המערבי. (93) סופר ישראלי (ש"מ).

מאוזן:

(1) יצירה של סמטאנה. (2) שנת-החיים הראשונה. (3) נשיקה. באנגלית. (4) אביו. (5) סיומת לרבות. (7) ריר. (8) ישמיד עד כלה. (9) רכה-נולדת. (11) אמנות-כשיטים. (12) ישו הנוצרי. (21) הנה. (22) כינוי לאלור הות. (23) אפס כוחו. (24) שליבו מלא אהבה. (26) זעוד פעם. (28) גמל צעיר. (31) ריבית שחורה. (33) בוסתן. (34) תענית. (35) אביו של 28 מאונר. (37) שבטים ברי-מדר. (39) יהלום. (40) הנח! חדל! (42) השטן. (45) יריעות מישמש מיובש. (47) גוף. (48) חניך. (49) שווי. (50) כותן צדק. (51) עקפרי נשיר ממשפחת התותיים. (52) רוח חמסינית. (53) הקלף הגבוה ביותר. (54) בירת מרוקו. (57) כלי-קיבול ל-מיצרכים. (60) כינוי רעיתי של אגאחאן. (61) שולחן קטן בעל שלוש רגליים. (63) מכונה בטעות שפן. (65) נקבת החמור. (68) בירת פורטוגל. (70) סחוב! (71) מארי בעה יסודות העולם. (72) ח"כ צעיר (ש"מ). (74) רוח קדים. (76) ראש פוקלטה. (77) אבן יקרה. (79) בעלי-חיים דוקרני. (84) מכ"ם. (87) לא רע. (89) יבשה מוקפת ים. (91) מילת ברירה.

(1) כינויו של קיסר יפן. (5) ישוב בהרי הגילבוע. (10) שנה. (11) כלל אוניותיה של מדינה. (13) עוף מדבר. (14) מין מאכל דגים. (15) חבל-ארץ במצריים הקדומה. (16) גידול קרני על ראש בעלי-חיים. (17) מתוויה-הנגינה. (18) אמצען של נשים הרות. (19) קריאת התפעלות. (20) שדה בור. (22) קיבוץ בעמק. (24) נועם. עדינות. (25) מן השבטים. (27) ארץ כוש. (29) חתיכה מור צקה גדולה. (30) תנור התכה. (32) פחדן...ילב. (34) האשה השנייה כלפי הראשונה. (37) תפוס כיסא! (38) בן-יהודה. שר-צבא של שלמה ודוד. (41) ברקס. (43) לשם. בשביל. (44) גרגרי חיטה ושעורה רכים. (46) נהר באפריקה. (47) בה דורכים את הענבים. (49) מאכל. (52) בני כת בישראל שנוסדה במאה השמינית. (55) מחיצה. (56) מכון. מפעל או אירגון. (58) גלב. (59) מיקוה-מים אדיר. (60) צומת-דרכים ב-קירבת נתניה. (62) בלבד. (63) צור, חביר לה. (64) מכיל בכל קיבולו. (66) כינויו של אלוף (מיל). מאיר וורע. (67) נחש חונק. (69) בהרת-קין. (71) בהמת-משא. (73) תפס מושב. (75) לא איכפת לו מכלום. (78) שבור עת חמורה. (80) זועף. (81) הווה. (82) קרי-את-כאב. (83) שם כללי לבהמות-בית גסות. (85) מכירה וקנייה לא-במומן. (87) ציפור-

המלכה

אליזבת, מלכת בלגיה, מגיעה באחד באפריל 1959 לישראל, כדי לכבד בנוכחותה את חנוכת המוזיאון לאמנות שהוקם בנתניה, על שם רוני והלנה גולדמינץ. המוזיאון הוקם על גבעה חולית נידחת, במרחק של שיבעה קילומטר ממרכז העיר. אז לא הבינו מדוע הועיד עובד בן-עמי למוזיאון דווקא מקום זה. עתה מסתבר כי כתוצאה מהקמת המוזיאון במקום הנידח, עלה ערך הקרקעות שהיו לעובד בן-עמי באיזור.

מדינת-ישראל היא, כידוע, מדינת-חוק.

במדינת-חוק מקפידים מאוד לשמור על החוק.

ואחד החוקים עליהם מקפידים לשמור יותר מכל חוק אחר במדינת-ישראל, הוא החוק הקובע כי תיקי מס-ההכנסה של נישומים פרטיים הם חסויים וסודיים. הכנסות המוצהרת של נישום בישראל, והמס שהוא משלם על הכנסותיו הם, על-פי החוק, עניין שבינו לבין פקיד-השומה שלו בלבד.

רק לפני שבועיים המחיש שרי-האוצר, יהושע רבינוביץ, עד כמה מקפידים במדינת-ישראל לשמור על חוק זה. בתשרי בה לשאלתה של אחד מחברי-הכנסת, בן-בר ההסבות שנתן הבנק לפיתוח-התעשייה למי שהוא כיום נגיד בנק-ישראל, משה יזנבר, ובדבר מס-ההכנסה ששולם על הט-בות אלה, השיב שרי-האוצר תשובה לא-קוגנית. תיקי מס-ההכנסה הם חסויים, אמר, ולא ניתן לגלות פרטים עליהם בפומבי. לכאורה נועד החוק להגן על האזרח. אולם למעשה, מאפשר חוק זה למס-ההכנסה להגן על עצמו.

האופוזיציה

מילאה פיה מים

לפני חודש ימים תשף העולם הזה את שערוריית מס-ההכנסה של ה-מיליונר עובד בן-עמי, ראש-עיריית נתניה לשעבר, ואחד האנשים העשירים ביותר בישראל (העולם הזה 1924). כתוצאה מדיון מישפטי, שהתגלגל בערכאות השירות של בתי-המשפט בישראל, ניתן היה להעיד מבט בתיק מס-ההכנסה החסוי של האיש. אולם גם הצעה חלקית זו, די היה בה כדי להדהים.

הסתבר כי בשנת 1966 הגישו שיל-טונות מס-ההכנסה שומות-מס לעובד בן-עמי, על הכנסות שהיו לו ולחברות ב-בעלות, בשנות המס 1955, 1958, 1961 ו-1963. המיליונר הנתניהי עירער על שומות-המס של שילטונות מס-ההכנסה נסה, ואז, באורח פלא, הגיעה עימו נציג-בות מס-ההכנסה להסדר תשלומים נדיר ביותר.

אוצר המדינה התפשר עם בן-עמי על תשלום מיסים בסכום של 351,500 ל"י עבור שנות המס האמורות, איפשר לו ל-שלם סכום זה בתשלומים-לשיעורין במשך שש שנים, ללא ריבית. פריביליגיה זו שאינה ניתנת לאזרח רגיל, פירושה ה-מעשי הוא הענקת מתנת-חינם לאלי-ההון וסותרת-הקרקעות העשיר, על חשבון משלם-המיסים הקטן.

הכתבה לא עוררה כל הדים. כי, כאמור, מדינת-ישראל היא מדינת-חוק, ואם נציגי החוק נוהגים כך בעובד בן-עמי, מה לו לאורח הקטן שילין? בכל מדינה מתור-קנת היו נציגי-האופוזיציה עטים על גיי-לויים מעין זה כמוצאי שלל רב, כדי לנגח

עובד בן-עמי השתמש בבניין ציבורי כדי להעלות את מחיר קרקעותיו הפרטיות - ונתן לפקידי מס-ההכנסה מיגרשים בחצי חינם

עסקים אפלים

בהם את הממשלה ולהוקיע את שיטת-המייסוד הנפסדת והבלתי-יצודקת הקיימת בישראל. אולם מאחר שעובד בן-עמי הוא מעמודי-התווך של האופוזיציה הימנית בישראל, והאופוזיציה משמאל מושתקת ביכנסת זו, העדיפה האופוזיציה במיקרה זה למלא פיותיה מים.

גם משרד-האוצר ושלטונות מס-הכנסה ביכרו לשתוק, לא להגיב על הגי' לויים. התנהגותם היתה בבחינת תעלוי מה, ממש כמו התעלומה שאפפה את שערוריית ההסדר המיוחד לתשלומי חובותיו של עובד בן-עמי למס-ההכנסה. הצצה נוספת בתיקי הדיונים המישפ'טיים בבעיות מס-ההכנסה של עובד בן-

עמי, היה בה כדי לזרוע אור חדש על התעלומה. ריח רע של שחיתות, שוחד וטובת-הנאה שלא כחוק, נדף מגילויים חדשים אלה.

בן-עמי מכר

קרקעות לעצמו

אחד המיסומכים המאלפים ביותר בידי תיקי מס-ההכנסה של עובד בן-עמי, הוא מיסמך ישן מה-29 באוגוסט 1966, בו מפורט משה פרידמן, ממלא מקום פקיד השומה בנתניה, את נימוקי השומות ש'נערכו לעובד בן-עמי ושכגלם הגיש את עילעוריו לבית-המשפט.

מיסמך זה מפרט אילו הכנסות היו ל'עובד בן-עמי בשנים האמורות לעיל, כי תוצאה ממכירת קרקעות. כך, למשל, קובע פקיד השומה, בשנת-המס 1955 הרוויח בן-עמי 11,334 ל"י מעסקת מכירת קרקעות בנתניה; בשנת 1958 הרוויח 22,320 ל"י מעסקת דומה בנתניה. ב-1961 שוב מכר קרקעות בנתניה, והרוויח עליהם 75 אלף ל"י. על כל ההכנסות האלה לא רצה בן-עמי לשלם את המס, בו חוייב על-ידי שלטונות מס-ההכנסה.

אולם הסעיף המסקרי ביותר הוא זה המתחיל לשנת-השומה 1963. באותה שנה, קובע פקיד השומה, רכש עובד בן-עמי כאופן אישי זכן חברה במין בע"מ, שהיא חברה-מעטים שמנהלה הכללי הוא עובד בן-עמי, 41 דונם קרקע באשדוד. את ה'קרקע קנה עובד בן-עמי מחברת קי.י.ע. (קבוצת בוני ערים), שמנהלה הכללי היה באותה שנה, לגמרי במיקרה, עובד בן-עמי. בן-עמי קנה מעצמו את הקרקעות במחיר של 21 אלף ל"י הדונאם, וזאת בי שנה שהחברה גיחלה מכרה באותה שנה קרקעות דומות לקונים אחרים, ב'מחיר של 43 אלף ל"י הדונאם. פקיד-השומה אולי איננו גאון מתמטי,

אבל הוא עשה חשבון פשוט. ההפרש בין המחיר הריאלי של הקרקעות באשדוד באותה שנה לבין המחיר בו מכר אותן עובד בן-עמי לעצמו, הסתכם בסכום של 22 אלף ל"י לדונאם. 22 אלף פעם 41 דונאם, את התוצאה של הפרש מחירים המסתכם ב-902 אלף ל"י.

קבע פקיד השומה: "ראיתי בהפרש בין המחירים הנ"ל הכנסה בידי המערער (עו' בד בן-עמי), וחייבתי את המערער במס בגין ההכנסה הנ"ל."

הקורא התמים יכול לשאול בשלב זה את עצמו: מה עניינו של פקיד השומה אם עובד בן-עמי מוכר לעצמו את קרקעותיו שלו במחיר שהוא רוצה בו? הרי

לשדוד את רכוש האומה, היתה שערוריית-הקרקעות הגדולה ביותר בתולדות המדינה. כתוצאה מפיוץ השערורייה הזו הפכה חברת אשדוד מחברה פרטית, שקיבלה זיכיון למכירת 40 אלף דונאם של קרקע ממשלתית באשדוד, לחברה ציבורית, ש'הממשלה שותפה ב-50% בבעלות עליה. בידי עובד בן-עמי נשאר החלק ה-13 של הבעלות על החברה ורכושה.

בשעתו נטען, כי תוך פרק זמן קצר הרוויח בן-עמי בעסקת-הקרקעות באשדוד סכום של חמישה מיליון ל"י. עתה מסתבר בפעם הראשונה, כיצד הוא עשה זאת. חלק ניכר מרווחיו היה ממכירת קרקעות לעצמו, מתחת למחירי הקרן.

אם בשנה אחת בלבד, אליה מתייחס

בד בן-עמי על תשלום מס בשיעור זעיר מהרווחים שעשה באותה שנה בעסקה אחת בלבד.

קרקעות לפקידים

בחצי-חינם

מדוע נהגו שלטונות מס-ההכנסה בעובד בן-עמי לפנים משורת הדין? עד עכשיו ניתן היה רק לנחש את פני-

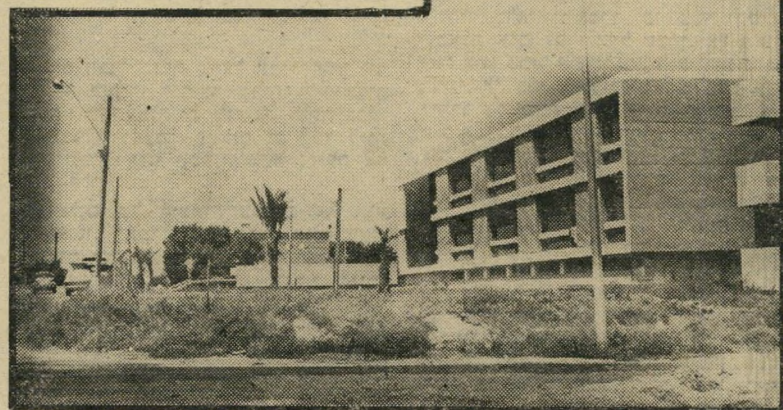
תרון התעלומה. אך כעת ניתן לפענחה כימעת בוודאות. מסתבר, כי אילו היתה נציבות מס-ההכנסה עומדת על כך שער בד בן-עמי ישלם את מלוא המס המגיע ממנו עבור הפרשי המחירים על הקרקעות שקנה באשדוד, היה הדבר מסבך בי צורה חמורה שורה שלמה של פקידים בכירים באוצר, ופקידים בכירים לא-פחות בנציבות מס-ההכנסה.

בשנת 1961, שנתיים לפני שבן-עמי מכר לעצמו את קרקעות חברת אשדוד בי חצי חינם, הוא גילה רוחבי-יד ונדיבות בלי-תירגילה, כאשר הציע קרקעות באשדוד למכירה לפקידים בכירים באוצר ובנציבות מס-ההכנסה, במחיר זעום ובתנאי תשלום יוצאים-מן-הכלל.

בן-עמי הציע אז לפקיד האוצר לקנות מיגרשים, בגודל של 900 מ"ר המיגרש, באשדוד, תמורת הסכום הסימלי של 12.5 אלף ל"י בלבד - כשליש משווי האמיתי באותה תקופה.

הרשימה המלאה של ראשי-האוצר ו'פקידי מס-ההכנסה שרכשו קרקעות באשדוד, בתשלומים לזמן ארוך, לא פורסמה מעולם. כי מדינת-ישראל, כידוע, היא מדינת-חוק, וחוק אינו מתיר חיטוט בי עסקותיהם של אנשים פרטיים, מהיעוד שהם פקידים בכירים באוצר. אולם במרוצת השנים נודעו כמה משמות הפקידים שקנו קרקעות באשדוד, מידי החברה ש'נוהלה בידי עובד בן-עמי.

ביניהם ניתן היה למצוא את: ● שלמה ל. גרוס, או והיום פקיד-שר מה למיפעלים גדולים; ● ראובן ביגלמן, שהיה אז סגן-פקיד שומה בתל-אביב;

הקשר הנתנייתי

המפה למעלה מימין מצביעה על המקום בו הוקם בית גולדמניץ, ברחוק ממרכז נתניה, אבל קרוב (בצבע אפור). במשך שנים היתה הסביבה שוממה, כיום בונה החברה הכלכלית של הקבלנים על קרקעות אלה שיכונים גדולים (בתמונה למעלה משמאל). מחירי הקרקע באזור הרקיעו שחקים, בעוד שבית-גולדמניץ (למעלה במערכו) שינה את ייעודו, הפך ממוזיאון לאמנות, לבית-החלמה לפצועי צה"ל.

פקיד-השומה, הוא הרוויח כמיליון ל"י רק על עסקת-הקרקעות בינו לבין עצמו, קל לנחש כמה הרוויח בשנים קודמות, ובעסקת-הקרקעות שעשה עם אחרים. הגילוי, הנחשף כבדרך-אגב במיסמך מישפטי של פקיד-השומה משנת 1966, הוא שערוריית הוועקת לשמיים. אולם מושום-מה בחרה נציבות האוצר לשמור את הפרשה בצניעות, הסכימה להתפשר עם עו-

ממילא, מה שהוא עושה זה להוציא מכיס אחד ולהעביר לכיס שני? מדוע צריך מס-ההכנסה להתערב ולנכות את חלקו? לפיכך צריך להזכיר לקורא התמים, כי הקרקעות שמכר בן-עמי, מנהל קבוצת בו' ניי-ערים, לעובד בן-עמי, מנהל חברת במין, לא היו רכוש הפרטי. פרשת קרקעות אשדוד, שהסעירה את המדינה בתחילת שנות ה-60, ושהתגלתה כניסיון פשוט

במדינה

עיתונות

דר שטרמר פוסט

האם דומים מתנהלי
פכפסטיה לג'וקים?
לפחות עיתון אחד
פבור כך

ייתכן שעורכי ג'וטלס פוסט לא שמו לב לתוכן המודעה. אבל קוראיהם נדהמו. הם יודעים כי העיתון בשפה האנגלית נוטה, בדרך כלל, לעמדות הלאומניות של רפ"י.

אם כן, איך יכול העיתון לפרסם מודעה המתאימה לדר שטרמר הנאצי, הדוקא נגד המתנחלים, שזכו בעקיפין בבירכהו של דיין?

ג'וקים ופישפשים. המודעה הופיעה ביום השלישי שעבר, ה-13 באוגוסט. היא נשאה את הכותרת: "המתנחלים יגישו לפרס תוכנית ליישוב השומרון".

מתחת לכותרת מדינית זו, הופיע ה-טקסט הבא:

"מתנחלי שומרון הודיעו שהם יגישו לשרהביטחון תוכנית ליישוב השומרון. ה.מתנחלים בדירה שלך לא הגישו לך תוכנית. הם גם לא יעשו זאת. הם פשוט יופיעו במיטבה, בארונות, בסירים ומתחת לכיור, ויתנחלו שם.

"סלפן 473271-03. וחברת המשמידים תבוא להצלתך.

"אנחנו ניפטר למענך מן המקקים הר-פישפשים — במהירות וביעילות."

הג"א

מיקלט של רהיטים

בעדיבית חיפאי מסרב

לאפשר לדייריו

להשתמש במיקלט

והעירייה אינה מתערבת

איתן הולנד שירת במילואים תקופה ארוכה מאז מלחמת יום-הכיפורים. יום אחד קיבל חופשה לבקר בביתו שבחיפה, וכאשר בא הביתה — נדהם.

הצצה מהירה לתוך מיקלט הבית, זמן קצר אחרי המלחמה, גילתה לעיניו מחנה מדיאג מאד.

התיישב איתן והריץ מיכתב למפקדת הג"א חיפה. בוו הלשון:

"אני חייל המשרת במילואים החל מימ-הכיפורים. אני גר בשדרות מוריה בחיפה. בבית קיים מיקלט מצויין, אולם ל-צערי, עת הייתי בחופשה בבית, גיליתי כי בעליהבית נעל את המיקלט, וכי לאיש מן הדיירים אין מפתח (אני גר בדמי-מפתח).

"שם בעליהבית הוא משה דוידס, מרחיב יסדהנף בחיפה.

"אודה לכם עם תפנו את תשומת לב בעליהבית לחשיבות העניין של מיקלט פתוח ומסודר (אגב, המיקלט מלא להיטים ישנים וכו'). בתודה מראש..."

בעדיבית סירב. את מיכתבו הדאוג והודיית-מראש של איתן הולנד העבירה

מיפקדת הג"א חיפה למנהל המחלקה ל-ביטחון ושעת-חירום בעירייה, מר הייטנר.

"רצ"ב העתק בקשתו של מר איתן הולנד, מחיפה, המדברת בעד עצמה,"

נאמר במכתב. "קצין-המיבצעים המחזו ביקר במקום, ומצא כי אכן בקומת-הקרקע

נמצא מחסן גדול אשר קירותיו החיצוניים חזקים במיוחד, ויכול לשמש מחסה טוב

לדיירי הבית בשעת הצורך.

"במצב הקיים נמצאים מפתחות המיקלט בידי בעליהבית, מר משה דוידס, בלבד,

ובמקרה של אעקה לא יכולים דיירי הבית לתפוס מחסה במקום. קצין-המיבצ-

עם שוחח עם מר דוידס בטלפון, ובקשו לתת לדיירים העתק מפתח למיקלט.

"מר דוידס סירב, וטען כי במידה שתהיה אעקה, ירוץ ויפתח את המיקלט. מיותר

לציין כי סידור זה אינו מתקבל על הרעת, היות שמר דוידס אינו גר במקום. בלול

להיווצר מצב כי בהישמע אעקה יישאר דיירי הבית ברחוב מוריה 33 ללא מחסה,

"אבקשך מאד לתת דעתך בעניין, ו-למצוא דרך לחייב את מר דוידס להשאיר

מפתחות בידי דיירי הבית."

ברבה לא מספיקה. המיכתב שהע-ביה מיפקדת הג"א לירי מנהל המחלקה לשעת-חירום בעיריית חיפה נשלח בתחילת חודש מאהשנה.

דיירי הבית ברחוב מוריה 33 שבחיפה עדיין ממתינים למפתח המיקלט שלהם.

ח"כ מלמד
אתה משוחד!"

עדי-ראייה רבים שמו לב לכך כי מאז החלה פרשת בנק בריטניה, נוהג קרגמן לנסוע מביתו שברחוב צפת 4 בתל-אביב, אל הכנסת שבירושלים, במכוניתו של נגיד בנק ישראל, זנבר. יש גם עדות כי הנגיד הית נוהג לשלוח את המכונית ואת נהגו להסיע את קרגמן לענייניו.

הסעות אלו חסכו לקרגמן כסף טוב: חברי-הכנסת אחרים היו מוציאים על נסיעות במונית מיוחדת מביתם אל תחנת השירות לירושלים כעשר לירות, סכום דומה מהתחנה בירושלים לכנסת, ועוד סך 7.30 לירות נסיעה מתל-אביב לירושלים.

סה"כ		ועדות		עיתונות		נסיעות		אש"ל	
אב	ל"י	אב	ל"י	אב	ל"י	אב	ל"י	אב	ל"י
271860	(-)			30740540				1320	
	(-)							9120	

הדוקש של חשבון ההוצאות החודשי של חבר ועדת-הכספים

הוצאות — אם היו ואם לא

כל הסעה כזו של הנגיד חסכה לקרגמן לפחות 27.30 לירות ליום, לכיוון אחד. אם מכפילים זאת ב-20 ימי ישיבות לחודש, מגיעים ל-540.60 לירות לחודש. סכום נכבד.

יהיו ודאי שיאמרו כי בעד סכומים שכאלה אדם לא ישפיל עצמו. אך האומר זאת אינו מכיר את קרגמן. הוא ידוע כקמץ כלוני, אף כפי שהגדירו ח"כ מלמד: "מוכן להיגר על פחות מחצי פרוטה". בעוד שכל ח"כ המכבד את עצמו משלם במיזון הכנסת עבור עצמו ועבור אורחיו, נשבעים חברי הוועדה כי קרגמן אינו מרבה לשלם, ומצ-הירים כי "ודאי שאינו מוציא מאה לירות לחודש במיזון הכנסת". כך שעבור קרגמן, החיסכון של 540 לירות הוא סכום ניכר. הוועד-המישפטי-למשלה, שהגיש תביע-עות על שוחד של 500 ל"י בפרשת אוטור קרס, בודאי לא יגיש תביעה נגד קרגמן. האזרחים, החושבים כי חברי-הכנסת מקבלים כסף עבור הוצאות ממשיות שהור-ציא, יתבעו מקרגמן הסבר, שכן, כאשר הביא לפני הכנסת (26.6.72) את ההסדר של תשלום הוצאות ללא-קבלות לחברי-הכנסת, אמר קרגמן: "יש להניח כי נבחרים העם לא ימסרו על דברים שלא היו". יש להניח.

לנגיד בנק ישראל שווה הגנתו של קרגמן הרבה יותר מכמה מאות הלירות שהוא חוסך לו. הנגיד, שקיבל מכונת ונהג לצרכי בנק ישראל, צריך גם הוא להסביר מי אישר לו לשמש כנהגו של קרגמן על חשבון כספי משלם-המיסים. בתקציב בנק ישראל אין סעיף להסעות של יושבי-ראש ועדת-הכספים, וודאי שמה שעשה הנגיד הוא חריגה מהתקציב.

ביום א' האחרון, לאחר האשמותיו החרי-פות של מלמד, נפגשו השניים בשדה-התעופה דב בתל-אביב, בדרך לסיוור בדרום. קרגמן ניגש אל מלמד, ואמר לו: "אברהם, חן יד, נעשה שלום". אברהם מלמד סירב.

חבר ועדת הכספים

מאשים את היו"ר:

זנבר שיחד אותך!"

ח"כ קרגמן
אתה אינטרסנט!"

חברי ועדת-הכספים פערו פיותיהם בתימהון: האשמות חריפות כאלו לא נשמעו מעולם בחדר הוועדה.

מה-גם שהמאשים היה חבר-הוועדה, ראש סיעת המפד"ל אברהם מלמד — והנאשם היה יו"ר ועדת-הכספים הוותיק, ישראל קרגמן.

בקול רועד מהתרגשות צעק מלמד לעבר קרגמן: "אני אוריד את החסינות שלי ואוכיח לך שיש לך טובות-הנאה מנגיד בנק ישראל, ושאתה משוחד בעניין בקשר לנגיד!"

האשמה זו של מלמד באה, לאחר שקרגמן

טען כי מלמד הוא אינטרסנט אישי בפרשת בנק ארץ-ישראל בריטניה, ולכן הגנתו על ראשי הבנק והתקפתו על הנגיד, פסולות.

תקרית זו היוותה שיא בשרשרת התנגשויות בין קרגמן לבין מלמד וחברי-הוועדה מטעם המערך צבי גרשוני, המנהלים בוועדה מילחמת-חורמה נגד הנגיד ונגד קרגמן, המנן על הנגיד משה זנבר בכל כוחו.

לאחר שהתאוששו חברי הוועדה מחילופי-הדברים הקשים, שלוו בהאשמות נוספות של מלמד על קרגמן ועל קמצנותו הידועה לשימצה, נשבעו כל חברי הוועדה כי חילופי-דברים אלה יימחקו מן הפרוטוקול, ואיש לא ידליף אותם לעתונות.

אחרי האשמותיו הכבדות של מלמד, כי קרגמן מקבל טובות-הנאה מזנבר, ציפו חברי-הוועדה לתגובה כלשהי. האם לפחות יקרא לו לבידור כנסת?

היו גם שחיקו כי היועץ-המישפטי-למשלה, הקורא עיתונים, ירצה לדעת אם נכון כי נגיד בנק ישראל נתן טובות-הנאה או שוחד ליושבי-ראש ועדת-הכספים. שהרי היועץ-המישפטי לא היסס להגיש כיתב-אישום בפרשות אחרות, חמורות פחות.

כאשר טען ח"כ מלמד כי הנגיד נתן טובות-הנאה לקרגמן, ורמז בכך כי זו הסיבה להגנתו של קרגמן על הנגיד בוועדה, הוא התכוון בעיקר לפרשת ההסעות שנותן נגיד בנק ישראל לקרגמן. כאן המקום להסביר את טיב השכר וההטבות שמקבל חבר ועדת-הכספים מן הכנסת, בתוקף תפי-קידו הרשמי.

הכריזות מקבל משכורת של כ-2500 לירות ברוטו לחודש. ממשכורת זו נשארת לו בערך המחצית, וברור כי

אם ייתכן כי מנהיג כנסיה נוצרית יעמוד מאחורי ניסיון להפגין את עיר הקודש, מקום צליבתו וקבורתו של ישו הנוצרי, בקאטישוות שהיו עלולות לפגוע גם במקומות המקודשים לנצרות בירושלים?

מה שנחשב עד לפני שבוע כהמצאה דמיונית ואבסורדית, הפך השבוע לממשות. כאשר נעצר הארכיבישוף הילאריון קאפור צ'י, ראש הכנסיה היוונית־קתולית במזרח ירושלים, כחשוד בשיתוף פעולה עם אירגון אל־פתח, בהברחת נשק חומרי חבלה וכספים לצרכי פעילות האירגון בתוך השטחים

בדמשק, באהדה יתרה לישראל. כתוצאה מכך מינתה הכנסיה את הארכיבישוף קאפורצ'י לאחראי הדתי גם על בני העדה היוונית־קתולית בישראל, העניקה לו חלק מסמכויותיו של רייא.

היה זה רק סבבי מצד מנהיגם הרוחני החדש של בני העדה היוונית־קתולית בישראל, לנוש את דרך המאבק הלגיטימי הגלוי למען בני עדתו, שלא נשא פירות, ולינסות לצד הפעילות המחתרנית העויינת.

אין אומנם כל הוכחה שפרשת איקריט וברעם היא שהביאה את הארכיבישוף קאפורצ'י לשירות הפתח. לטענת שילטונות הביטחון, החלה פעילותו החבלנית עוד לפני שלוש שנים, לפני שפרשת איקריט וברעם הפכה שוב לנושא מעיק על סדר יומה של החברה הישראלית.

אולם אם מחפשים בישראל את האשם בכך שכהן דת של העדה הנוצרית הגדולה בישראל הפך לארכיפידאי, יכולה מדינת ישראל למצוא חלק מהאשמה גם בה. מדינת־ישראל הוכיחה לבני העדה היוונית־קתולית כי דרך המאבק הלגיטימי על זכויותיהם אינה כדאית ואינה משתלמת. במקום להפוך את הערבים הנוצרים לגשר בין ישראל למדינות ערב, היא חיסלה את מעמדם המיוחד, הפכה אותם לאזרחים נחותים, דחפה אותם כמו יריה אל זרועות אויבי ישראל.

הביישוני פידאיו

הניקרה. ייתכן כי אילו היו מגלים או את הנשק ומיטעני החבלה במכוניתו הוא היה מתחמק בטענה שלא ידע כי הסמינו את אלה במכוניתו. מלבד זאת ניתן היה לגלות, תוך מעקב אחרי, למי מיועד הנשק ועם מי עומד הארכיבישוף בקשרים, מחוץ לשעות הקבלה שלו בכנסייתו הירושלמית. גם כאשר נעצר ב־8 באוגוסט ולנגד עיניו נחשפו מקומות המסתור שבמכוניתו בהם הוסתר הנשק, לא החזק קאפורצ'י במעצר. רק כשלא ניתן היה עוד להסתיר את הסתבכותו של הארכיבישוף הוא נעצר רשמית. תוך כדי מתן פירסום רשמי להתאשמות המועלות נגדו, הסתבכה ישראל בעימות בלתי סימפאטי לא רק עם הכנסיה היוונית־קתולית אלא גם עם הוואתיקאן.

הפתעה והסערה הבינלאומית, ש־התעוררו בעקבות מעצרו של הארכיבישוף קאפורצ'י, האפילו על שאלות יסודיות יותר: כיצד מתיישבת פעילות חתרנית הכוללת מעשי רצח וחבלה, עם מעמדו הכנסייתי של כהן דת נוצרי בכיר? ומדוע נרתם דווקא איש כמורה נוצרי לפעילות לאומנית ערבית בשירות הפידאיון?

בין שאר המניעים, האישיים והאחרים, נמצאות התשובות על שאלות אלה במעמדה המיוחד של העדה היוונית־קתולית בישראל. בתחומי ישראל וזהו העדה הנוצרית הגדולה והחשובה ביותר, המונה כ־40 אלף איש.

בעיית היוונים־קתולים בישראל התעוררה בשנים האחרונות, בעקבות חידוש המאבק הציבורי למען החזרת עקורי הכפרים איקריט וברעם שעל גבול הלבנון, שגורשו מכפריהם במרמה אחרי מלחמת העצמאות. מאבק זה קיבל ציביון דתי כי אשר התייצב בראשו הארכיבישוף יוסוף רייא, ראש הכנסיה היוונית־קתולית בי חפה ומגליל.

רייא פעל למען בני עדתו, שרובם תמכו במלחמת העצמאות בישראל, בשיטות חוקיות וגלויות. הוא הצהיר והפגין את נאמנותו למדינת־ישראל ולשילטונותיה, הצליח לגייס למאבק להחזרת הנוכיות הרכוש של בני עדתו גם חוגים יהודים רחבים, מכל הזרמים. אולם כל מאמציו של רייא, שהסתיימו עם פרוץ מלחמת יום־הכיפורים, נתקלו בחומת של קשיחות, אדישות וטימטום מצד ראש הממשלה גולדה מאיר ושרי ממשלתה שלא הבינו שבמו ידיהם הם דוחקים את בני העדה היוונית־קתולית לזרועות אויבי ישראל. כתוצאה מכישלון פעילותו החוקית של רייא, ירדה השפעתו. הוא הואשם על ידי יריביו בכנסיה היוונית־קתולית, שמרכזה

בתוקף מעמדו הדתי המיוחד מהסניגות שהוקנתה רק למיספר אנשים בודדים שעברו במעברי הגבול הפתוחים בין ישראל למדינות־ערב. כתוצאה מכך כמעט ולא נערכו חיפושים בכליו בעת המעבר.

אולם, לפני שברעות מיספר הסתבר כי הארכיבישוף, שקהילתו בירושלים המזרחית ובגדה המערבית מונה כארבעת אלפים

המוחקים בידי ישראל, לא היה כמעט ספק, לזרועות הביטחון, שהארכיבישוף אינו אלא ארכי פידאי — מי שעמד מאחורי שורה שלמה של מעשי חבלה, פיגועים ומעשי־רצח שנעשו על ידי הפתח בישראל ובשטחים האחרונות.

כמה וכמה תעלומות, שהטרידו והעסיקו את זרועות הביטחון המופקדים על המיל-

הארכיבישוף יוסוף רייא, ראש הדיוקזה היוונית־קתולית של אזור הגליל, מנהיגם הדתי של היוונים־קתולים בתחומי ישראל, בעת אחת ההפגנות למען החזרת עקורי איקריט וברעם לכפריהם. רייא, במוצאו ערבי־לבנוני, נאבק למען בני עדתו במסגרת החוק, אולם מאבקו לא נשא פרי.

זה מול זה

איש בלבד, אינו עובד רק בשירות האל־הים והכנסיה. מתחת לגלימת הארכיבישוף שלו הסתתר, על פי החשדות, אחד המפיילים הראשיים של ארגוני החבלה.

הידיעות בדבר פעילותו החתרנית של כהן הדת היוונית־קתולית הצטבו מאז מעצרו של שלוש האחים־החבלנים משועפת, החשודים ברצח נהג המזנית הירושלמי, ובניסיון להפוך את מונייתו, בה הוסתרה גוויתו, למכונית־חופת שתפוצץ במרכז ירושלים. כתוצאה מכך נשמרו צעדיו של כהן הדת ליד סוריה, שהתבלט מאז מיליחמת ששת־הימים בעמדתו העויינת כלפי ישראל. כאשר חזר לפני כשבועיים מלבנון, הוא לא נעצר בתחנת הגבול שבראשי

חמה במחבלים, עשויות להיות מפוענחות, אם אומנם יתאמתו החשדות וההאשמות שהועלו נגד הארכיבישוף קאפורצ'י, שנתפס, אחרי מעקב ממושך, כאשר בתוך מכוניתו מוסתר מיטען נשק ככלי רובי קלציניקוב, אקדחים, מיטעני־חבלה ורימוני־יד.

הגדולה שבתעלומות אלה היתה כיצד הצליחו תאי החבלה של הפתח בשטחים שבידי ישראל לקבל בשנים האחרונות אספקה שוטפת של נשק חדיש ומיטעני חבלה, וזאת למרות הסגירה ההרמטית כמעט של גבולות ישראל והפיקוק הקפדני על הגשרים המגשרים בין ירדן לגדה המערבית. הארכיבישוף קאפורצ'י, שנודד באופן קבוע בין ישראל ללבנון, נהנה

הפידאי הארכיבישוף הילאריון קאפורצ'י, ראש הדיוקזה היוונית־קתולית של אזור ירושלים, מנהיגם הדתי של היוונים־קתולים בתחומי ישראל, במוצאו ערבי־לבנוני, נאבק למען בני עדתו במסגרת החוק, אולם מאבקו לא נשא פרי.

שלוש עשרה נערו

כל

יה

הכלות לעתיד

נסיכת היס'הח שושנה כחלון חיפאית, לבושות בשמלות כלולות בעיצוב סל

כך נבחרה נסיכת הים התיכון '74 - בראשון בסידרת נישפי מלכת המים

לוליטה מירוחם

לאה שוקי האכסוטי, עולה חדשה מקד' בלנקה. בת 16, שהיא הצעירה במועמדות.

נערו דיזנגוף

הבת ימית, חסידת החו הנשי. למסה: ה' מנחה, דודו טופז, מראיין את אוסנת רוקח.

השלישיה הזוהרת
נסיכת הים התיכון, רותי עזריה, עם הסג' שניה נטאלי גולדברג, זהרו להפליא תודות לתכשירי השיער של חברת וולה, שהעניקו להן ברק מיוחד. את הכתר עיצב תרס לורנס אישיהודה. עם השופטים נימנו: יוהנה ברמנחם, אשת ראש העיר; רובר, מנהל מלון גליל; ועיד אמנון זיכרונ. הנשף פתח סידרת נשפים, אירועים חגיגיים בסידרת הנשפים המפוארים של מלכת המים. מלכת המים עצמה תיבחר בנשף מפואר שיהיה בהיכל הספורט ביד אליהו.

דרך אגב
המועמדות התייצבו בשורה, כשהן לבושות בבגדיים מחוצרת חברת גוטקס. הנשף נערך ליד בריכת מלון גליל המפואר בנתניה, על חוף הים. המועמדות עברו קורס בתנועה וטיפוח החן אצל הגברת לאה פלמשר. לנסיכה הזוכה הוענק בילוי סוף שבוע במלון גליל, וטבעת יהלום, שהיתה מתנת החתונה.

זהרו בעיר היהלומים על שפת הים התיכון - ומתוכן נבחרה הנסיכה

נשיקה לנסיכה
מעניק בלב שלם
בעלה הטרי, מזה
3 ימים. רותי הפסיקה את ירח־הדבש כדי להשתתף בנשף.

הרגע האחרון
נציגת הלנה רובינשטיין מעי
ניקה מגע אחרון של איפור ל־
מטה: המועמדות בשמלות בוטיק ביבה, בעיצוב רחל ברזין.

יהלום לאבני־חן
מעניק מומה, נציג תכ־
שיטי עינבר, לנסיכת

היס־התיכון, רותי עזריה, אחרי שזכתה בכתר מידי ראש־
עיריית נתניה, ד"ר אברהם בדימנחט, חניצב ביניהם.

עזרה ליום

ג. רותי עזריה, לבורנטית מבאר־שבע, בחברת
ימ"ו. ספריית מהרצליה, ותמר שבת, דוגמנית
כלות אמבר, שעיצב גם את תיסרוקותיהן.

מאחרי המסך

מי נתן את ההוראה?

שערויית מחיקת סירטייהקלטה ממיל-חמת יום-הכיפורים, אשר כללו חומר או-תנטי רבי-ערך, שבחלקו הגדול לא שודר, ממשיכה להסעיר את הטלוויזיה. השערויית התפוצצה בשבוע שעבר. אחד מסכנאיהקול הבכירים בטלוויזיה, **בנימין לייב**, התבקש על-ידי המפיק **שמעון ("קוטי") יקותיאל** הכתב-ה-צבאי **נחמן שי**, המכונים שלושה סר-טים לקראת יום השנה למלחמת יום-הכי-פורים, להמציא להם סירטייהקלטה מסויי-מים שהוקלטו במלחמה.

כשנגיש לייב לחפש את סירטייהקול, גילה כי הם נעלמו מהכספת בה היו שמר-רים. חקירה מהירה שלו גילתה כי הם נמחקו, והוחזרו לשימוש רגיל.

לייב החל חוקר מי נתן את ההוראה ה-אומללה, שגרמה לכך שחומר בעל ערך היסטורי יחיד-במינו הושמד, והגיע אל הפקידה, האחראית על הסירטיה. זו טענה כי קיבלה הוראה מפורשת ממנהל מחלקת-

קריינית גיא
בלי נירית

אחרון, להגיש בכלי-זאת את מועמדותה ל-מיכר, יוכל הציבור לראות אותה יותר בטלוויזיה, ולשמוע אותה יותר ברדיו.

אין תחליף ללימור

יש סיכויים רבים, כי עם חידוש דיוני הכנסת, לאחר תום הפגרה, לא ישמע הצי-בור עוד את דיווחיו של **עמוס ארבל** מ-הכנסת. ארבל, אשר קיבל את תפקיד הכ-תב הפרלמנטרי של הטלוויזיה לאחר ש-**מיכה לימור**, מי שעסק בכך עד אז, הפך להיות עורך יומן השבוע, נכשל ב-תפקידו, לדעת אנשי החדשות בטלוויזיה. בינתיים לא נמצא מועמד אחר במחלקה, הסובלת מחוסר אנשי-מיקצווע, ונראה כי אם לא יימצא לו מחליף, עד לחידוש דיוני הכנסת, יתבקש מיכה לימור לחזור לעסוק בכך, יחד עם ארבל, "עד שארבל ילמד".

דוגמה טובה

דוגמה כיצד עושים טלוויזיה, נתנו שמר-נה צוותים של תחנות-טלוויזיה אמריקאיות בארץ, בדרך טיפולם במלחמה בקפריסין. בעוד שהטלוויזיה הרדיו לא שלחו נציגים לכסות את המלחמה בקפריסין, שכרו צויר-תים אמריקאיים, ביוזמתו של **דן בלום**, ראש מערכת החדשות של הסי.בי.אס. ב-ארץ, מטוס קל העורך שתי טיסות קבועות ליום, מהארץ לקפריסין — אחת בבוקר ואחת בערב.

הקו הקבוע לקפריסין, זה של הצוותים האמריקאיים, הוא קריהטיסיה היחיד ה-מקשר כיום את קפריסין עם העולם כולו. המטוס ממריא, אם יש בו נוסעים או לאו, בשעות קבועות, ונוחת בשדה-התעו-פה שבבסיס הבריטי באקריטי. מטוס זה הוא היחיד בעל זכות-נחיתה בקפריסין, והסרטים המצולמים המועברים מהאי ה-שכן מדי יום ביומו, מפותחים בארץ ו-מועברים לכל רחבי תבל.

הנהלת רשות השידור החליטה לא לאפ-שר נסיעת שדרי טלוויזיה ורדיו, למרות דרישותיו הנימרוצות של כתב-הרדיו **יצ-חק פלר**, אשר כיסה היטב את ההפיכה שפרצה בקפריסין לפני שיבעה שבועות, לאפשר לו לנסוע לכך. לנימוק לאיסור היה היעדר-תקציב, וזאת בשעה שעשרות מעובדי הטלוויזיה, ביניהם עובדי-מנגנון רבים, נוסעים לכינוסים חשובים יותר ו-חשובים פחות, ולנסיעות-לימודים בחו-ל, על חשבון הרשות.

כתב ארבל
בלי כנסת

החדשות של הטלוויזיה, **צבי גלי**, למחק את הסרטים.

כאשר החלו לחקור תלונה שהועברה למנכ"ל הטלוויזיה **ארנון צוקרמן**, הכ-חיש גיל את הסיפור מכל-זכר, רק לאחר שהתברר לו כי יש עדויות מספיקות כדי להאשימו במחדל זה, הודה כי אכן נתן את ההוראה.

תגובתו של מנכ"ל הטלוויזיה, עוד לפני הביורור, הייתה: "טענתם של אנשי מחל-קת-הסרטים אינה מדויקת". נראה כי ה-פרשה הסתיימה בזה, מאחר שידוע כי גיל עומד לפרוש ממילא בזמן הקרוב.

בשורה לחובבי הספורט

למרות הקיצוצים בשידורים, הורה מנכ"ל רשות-השידור **יצחק ליבני**, ל-ד-אוג לכך ששידורי-הספורט ממשחקי טהי-רן לא ייפגעו מהקיצוצים, ויוקדש להם המקום הנרחב המתוכנן כבר מלפני מיס-פר חודשים.

הן הטלוויזיה והן הרדיו שולחים לטהרן נציגות נרחבת ביותר. לראשונה נוסעים אף כתבי-ספורט מהמחלקות הערביות של הרדיו והטלוויזיה, צופי הטלוויזיה יוכלו לצפות, איפוא, בשלל כתבות שישלח מ-טהרן הצוות, בראשותו של **אלכס גלייט**, הן במיסגרת החדשות והן במיסגרת מבט ספורט מורחב.

כרמית מחמסרת להגשה

מי שהיתה במשך החודשים האחרונים האחראית על קרייני-החדשות ברדיו, **כר-מית גיא**, אשר עסקה בכך נוסף על תפ-קדה כמגישת חדשות בטלוויזיה, עומדת לפרוש מתפקידה זה ברדיו, ולהסתפק ב-הגשת חדשות ברדיו ובטלוויזיה. כרמית הגיעה לתפקיד הבכיר של אחר-אית על הקריינים לתקופה קצרה, כי

מוקירי זכרו של

מונחם כץ

איש סירת-המזוהמים

אשר נפל במלחמת יום-הכיפורים, בקרב הכלימה בחזית קנמארה

מתאספים לטקס הבאתו למנוחת-עולם

בבית-הקברות בקריית-שאל

ביום רביעי, 28 לאוגוסט, בשעה ארבע ושלשים אחר הצהריים

קבוצת ידידים

טוטו

השבוע משחקים
של הליגות האנגליות

מינימום הפרס הראשון
200.000 ₪
(כולל העברה)

מינימום כלל הפרסים
300.000 ₪
(כולל העברה)

יום המישי — המועד האחרון
למסירת הטפסים

**עשה לך מנהג קבוע —
מלא טוטו בכל שבוע!**

המועצה להסדר ההימורים בספורט

משוויץ באהבה לכל המשפחה!...

הופיעה בשוק הישראלי
הגלידה החדשה

גלידת מלכים

המיוצרת ע"י ויטמן

עפ"י מתכון שוויצרי.

באריזה משפחתית

גדולה 600 גרם.

ב-3 טעמים:

- וניל-תפוח
- וניל-תפוז
- וניל-פטל

ויטמן

לא קל להיות גנרל המואשם במפלגה. בימי קדם היו מוציאים אותו לזוהר, או מנקרים את עיניו ושולחים אותו גלות. בימינו, השיטות הן יותר האמאניות. אחת השיטות היא מישפט לנין' של שכינים.

כזאת קרה לאלוף אלי זעירא.

„בעל סמכות חזקה“

עד למלחמת יום הכיפורים, ידעו רק מעטים בציבור את שמו, ועוד פחות היו מזהים את פניו ברחוב. כי גם בתקופה שבה היו כמה מאלופי צה"ל נוהגים לקשט בנזקחות מסיבות חברתיות והצגות-גאלה, להצטלם בחברת יפהפיות או מיליונרים, היה זעירא נחבא אל הכלים, מצמצם את חייו לשירות ולבית. בצה"ל עלה כוכבו בהתמדה. האיש בעל העיניים האפורות והגולגולת האניטלקטואלית נחשב לאחד הקצינים המעולים ביותר, לחייל-מיקצועי מבטן ומלידה. ואכן, מעולם לא היה לצבר החיפאי בן 46 מיקצוע אחר. מאז הצטרף לפלמ"ח בגיל 18, מייד אחרי שסיים את בית-הספר הריאלי, ערב מלחמת-השחרור, פיקד על כיתה, מחלקה ופלוגה במלחמה. עלה לדרגת מדריך בקורס מג"דים, מפקד חטיבת צנחנים, ראש מחלקת מובצעים במטכ"ל. ב-1968 עבר לאגף-המודיעין. נתמנה לניספח צה"ל בארצות-הברית, והגיע בסוף לשיא: ראש אמ"ן, בדרגת אלוף. היו שהאמינו שיגיע בוא היום לתפקיד הרמטכ"ל. כך זימן אותו הגנרל לתפקיד מפתח ביום-הכיפורים. היה זה הוא שקבע כי יש מבחינה צבאית, „סבירות נמוכה“ להתקפה ערבית. כחייל מקצועי, לא יכול היה להעריך כראוי את הנסיבות הפוליטיות ששיכנעו את אנוואר אל סאדאת ועמיתיו הסורי לפתוח במלחמה. מבחינת ההכנות הצבאיות של צבאות-ערב, מסר ראש אמ"ן למטכ"ל ולי ממשלה תמונה נאמנה.

כשבאה ועדת-אגרנט לזכות את הדרג הי מדיני מבין אחריות למחדל הנורא, ירדה ידה במלוא המחץ על ראשו של זעירא. למעשה הופדה עליו כח האחריות לאי מתן הפקודה

האם נפל האלוף

אלי זעירא קורבן

לקנוניה של שכנים

בשכונת קציני הקבע?

עץ בחצרו של זעירא, שעמד ליפול. „הוא יפול על חוטי החשמל שלי“, קרא השכן בהדרה, „ואז הילדים יתחשמלו. צריכים לעשות משהו מיד!“

הנהג לא התמהמה, נסע לבסיס צבאי קרוב, הביא מכונת ושלשה חיילים במדים. הם קשרו את העץ למכונת, וכך יישרו אותו.

האם מותר לנצל חיילים למטרה כזאת? בעיני זעירא, היה זה פשוט מעשה של אורחות טובה מצד נהגו. אבל כעבור זמן, כאשר גברה מרידת השכנים, נצטייר המיקרה בעיניהם כניצול מחפיר של סמכות פיקודית.

אך עיקר ההאשמות נגעו לעבודות הבניין בביתו של זעירא. גם כאן התברר כי האמת מורכבת יותר מהסיפור. זעירא אהב את ביתו, הבולט בסביבה מבחינת יופיו. הוא משקיע בו את המרץ שנותר לו מחוץ לתפקיד. „זה לא עניין של כסף“, הוא אמר פעם לאחד ממכריו, „זה עניין של אהבה ומאמץ. בית יפה אינו עולה יותר מבית מכוער.“

כשנעשה הבית צר לאלוף, לאשתו ושלוש בנותיו (מגיל 19 עד 8), ביקש להוסיף חדר ומקום לאיכסון חפצים. ידיד אישי, אדריכל ידוע, מצא פיתרון בעזרת חדר על הגג, וחדרון נוסף מעל לחדר זה. מבחינה אסתטית ותועלתית היה זה רעיון מצויין. העבודה נמסרה לקבלנים. האם הועסקו בה גם חיילים? השכנים טוענים שראו אנשים במדים או בחלקי-מדים. החקירה העלתה שעבד במקום חייל אחד, שהודה כי הוא רגיל לעבוד בשכר בכל חופשותיו, וכי הועסק על-ידי הקבלן. נהגו של זעירא, חייל במדים, עזר לא פעם בעבודה. פועלים אחרים לבשו כנראה, פריטי-מדים, כפי שהיה מקובל בתקופה הראשונה אחרי המלחמה. אף שלא היו חיילים.

דשא

ב„סוסיתא“

מימצאיו של ישראל טליק הם, בעיקרם: לא היתה כל עבודה בביתו של אלי זעירא בימי מלחמת יום-הכיפורים, או בתקופה הראשונה אחריה. מכל ההאשמות, זוהי אולי החמורה ביותר מבחינה מוסרית, והיא נכללה בטענות שנמסרו ליוסי שריד. היא הופרכה לחלוטין.

פירשנות אל"י זעירא

● מעולם לא עמד לרשותו של זעירא יותר מנהג אחד. אולם נהג זה, שהפך בריבית, סייע לזעירא בכל העניינים, גם הפרטיים, כפי שנהוג כיום בצה"ל מדרגת סגן-אלוף ומעלה. טליק מתח ביקורת על נהג זה, שהשתרר בצה"ל.

כך, למשל, סייע הנהג בקניות, בסחיבת סלים ובגננות. צעיר זה הוא בן של גנן, ולהוט במיוחד לעבודות גינה. פעם הביא במכונת צבאית מאביו שתליד-דשא לתקן את הדשא בגינה. שכנים העידו בפני טליק שלא פעם ראו את אשתו של זעירא מושכת את הנהג לתוך הבית, כשזה רצה לעבוד בגינה.

● לפי הדו"ח של טליק, מעולם לא היו לרשותו של זעירא יותר מאשר מכונתו התיקנית (ואליאנט), וטוסיחא תיקנית של ליטחון. הטענה כאילו עמדו לרשותו ארבע מכונות ושלשה נהגים נמצאה בלתי-נכונה.

● הוכח שעובד אורחי של צה"ל עבד בביתו של זעירא, תמורת שכר, בימי חופשתו הרשמיים, בידיעת הממונים עליו, שהמליצו על כך כדי לעזור לאיש.

● המסקנה הסופית של טליק: החזק הי מוכרע של ההאשמות אינן נכונות. האשמות אחרות הן נכונות, אבל הן כתחום הנורמות שהשתרשו בצה"ל. לא יהיה זה צורך לפנות באדי זעירא דווקא על נוהגים שכל קציני צה"ל נוהגים על פיהם — אף כשהם פסולים.

כמו ועדת-אגרנט, ציין גם טליק כי עדותו של זעירא בפניו היתה מלאה זכנה, וכי לא הסתיר דבר.

רהיטים

ודולארים

מכיוון שאין אדם בצה"ל המטיל ספק ביושרו של ישראל טל ובכושר-השיפוט שלו, נסתים בזה למעשה העניין. הדו"ח הוגש לרמטכ"ל, שביקש את חוות-הידעת של הפרקליט הצבאי הראשי. הפצ"ר קבע שאין מקום לתהליכים מישפטיים והמליץ לסגור את התיק. הרמטכ"ל קיבל את המלצתו זו וכמוהו שר-הביטחון.

כשבא העניין לדרג הממשלתית, התערער ספק אם ניתן להסתפק בכך. היו שמענו כי בכך היתה הממשלה מאשרת את הנהגים בצה"ל, שמידיק עצמו מתח ערימה ביקורת. על כן, ברגע האחרון, הוסיף על הרמטכ"ל לנזוף רשמית בזעירא — ונזיפה זו נכללה בהודעת הסיכום. הנזיפה מתייחסת ל„חריגות מן הנוהל התקין בנושא ניצול חיילים ושימוש ברכב של צה"ל.“

בהאשמות שהועברו לח"כ יוסי שריד, ושנמסרו לחקירתו של טליק, לא נכללו דברים שסביבם התפתח במשך השבוע מסע של לחישות. הם נוגעים לשני עניינים: ● נאמר כאילו קיבל זעירא, בביתו, ביושינגטון, שכר-דירה בדולרים ממדיירי דירתו בצהלה. גם טענה זו אינה נכונה: הכסף, ששולם בדולרים, הופקד בבנק (המשך בעמוד 26)

שמועות שונות, שהגיעו למערכות העיתונים, לא נשאו פרי. (כך הגיעה למערכת העולם הזה הידיעה שזעירא מוסיף חדרים לביתו בעזרת פועלים ששוחררו למטרה זו משרות-מילואים בצה"ל. חקירת העולם הזה לא אימתה את הטענה, והדבר לא פורסם.)

ואז עלתה על דעת השכנים דרך פשוטה יותר. הם כתבו מיכתב אל חבר-כנסת שמשך את תשומת-ליבם תודות לשאלתה שהגיש למשה דיין, בשיא הוויכוח על המחל. הם פנו לח"כ יוסי שריד.

שריד נרעש מן ההאשמות שהיו במכתב. הוא לא קרא לזעירא, אלא פנה אל ראש-הממשלה, יצחק רבין, מסר לו על תוכן הדברים. רבין העביר את העניין לשר-הביטחון. שימרון פרס קרא לזעירא והראה לו את ההאשמות.

תגובתו של זעירא היתה מיידית. הוא תבע למנות „את הקצין הפוריטאני הקיצוני ביותר של צה"ל“ כוועדת-חקירה, לבירור הי האשמות.

פרס קיבל את הרעיון. בזה אחר זה הועלו כמה שמות, עד שלבסוף עלה שמו של איש שהפך שם-דבר בצה"ל מבחינת צניעות רמת-חייו והשקפתו הקפדנית: האלוף (מיל.) ישראל טל. „טליק“ מונה רשמית לוועדת-חקירה של-איש-אחד.

עץ גדל

בצהלה

האשמות השכנים, שהוטל על טליק לחקור, היו ה שונות ומגוונות, והשתרעו על תקופת-זמן של שנתיים ימים. בין השאר:

● שכמה חיילים עבדו בבניית שני חדרים נוספים בביתו, ושוא העביר חומרי בניין לביתו במשאיות של צה"ל.

● שניצל בהזדמנויות שונות חיילים במדים ורכבי מילואים של צה"ל לצורך עבודות פרטיות ולהובלת בני מישפחתו.

● שרכב צבאי וחיילים עבדו אצלו בגינות. אלה הם דברים ששכנים יכולים לראותם אגב ביקור בבית, או לשמעם מפי רכילות שכונתית. אין ספק שהי מתלוננים עצמם סברו שהם עוזרים לחשוף שחיתות בצה"ל.

● טליק ניגש לחקירה ביסודיות הרגילה. הוא דיבר עם הקבלנים שבנו את החדרים הנוספים, גבה עדויות מפי הפועלים ומפי השכנים.

תוך כדי כך קיבלו כמה מן ההאשמות ציביון הרבה יותר פשוט, ואפילו ציורי. כך, למשל, הסתבר שבאחת ההזדמנויות נוצלו חיילי צה"ל לצרכיו של האלוף בצורה הבאה:

נהגו של זעירא הגיע לביתו, כשהאלוף היה בתפקיד ואשתו עבדה בבית-הספר. שכן עצר אותו והצביע על

הממשלתית לגיוס המילואים. מולם שוכנעו, לדעת האגרנטים, ענייני כושר-השיכונע הי מזהיר של זעירא, וקיבלו את הקונצצציה שלו ללא עירעור.

„בלטה אצלו מגמה לפסקנות של מפקד, שנבעה מביטחון עצמי רב ומנכונות לשים עצמו כפוסק אחרון בענייני מדיעין במדינה“, אמרה הוועדה בדו"ח הראשון שלה. „הוא נתן את עדותו בפנינו בכנות רבה והתגלה לנו כקצין בעל כושר אינטלקטואלי מובהק. בעל סמכות חזקה אצל פקודיו, ומקובל מאד גם על הממונים עליו בצה"ל ובדרג המדיני הבכיר.“

מסקנת הוועדה: זעירא אינו יכול להמשיך בתפקיד אמ"ן. אך הוא לא נפסל לתפקיד אחר בצה"ל.

כדי לפתור את הבעיה העניק לו צה"ל, כמקובל במקרים מסוג זה, שנה של לימודים בחו"ל על חשבון הצבא, יחד עם מישפחתו. זעירא, שהשיג תואר ראשון בכלכלה באוניברסיטה העברית לפני 25 שנים, התכוון להשיג את התואר השני בארצות-הברית.

ואז ירדה עליו המכה.

„הקצין הפוריטאני

ביותר“

לאלי זעירא יש שכנים. מכיוון שהוא גר בצהלה, גם השכנים הם יוצאי צבא-הקבע. כמוהו. אחד מהם הוא סגן-אלוף. שכנה אחרת היא אלמנתו של קצין בכיר שנהרג בתו"ח. שלישי הוא תת-אלוף במילואים, כל עוד הלך שמו של זעירא לפניו. כאחד הכוכבים העולים בצמרת צה"ל, היה מקובל גם על שכניו. האלמנה, שידדיה נטשה אחרי שפקד אותה האסון, ישבה בביתו ימים ולילות, התייעצה בכל ענייניה עם אשתו של האלוף, המורה, ואף ביקשה אותו לערוך אצלם את חגיגת הבר-מיצוה לבנם. השכן השני נעזר בו כאשר פרש מצה"ל וביקש קשרים במערכת-הביטחון כדי לפתח את עסקיו הפרטיים.

לזעירא היה נדמה שהוא מוקף בידידים נאמנים, ושמה לעשות להם טובות.

רק מאוחר למד שאין דרך בטוחה יותר לרכוש לעצמו אייבים, מאשר לעשות טובות לאנשים. יחס השכנים אל זעירא השתנה מן הקצה אל הקצה בעיקבות דו"ח אגרנט. לפתע נזכרו לדעת כי האלוף אינו רק אחראי למחדל, אלא גם נושא כל המידות הרעות של צה"ל. הם טענו שהוא מנצל את חיילי צה"ל לטובתו הפרטית — וכשהעמקו בעניין, נזכרו לפתע בחטאים שונים ומשונים מלפני שנה ושנתיים.

השאלה הגדולה היתה: מדוע לא שמו לב לחטאים אלה כאשר היה זעירא בשיא זוהרו, אהוב מציה ובעל היכולת לעזור ולהשיג פרוי טקציה — ומדוע נזכרו בכך אלה דווקא אחרי שריד מנודתו, והקאריירה הצבאית שלו נר אתה כגמורה?

★ צעירים
★ אקדמאיים
★ עצמאיים
★ טכנאים
★ משוחררי צבא

את כל אלה
חונל למצוא במדור

דרושים

החדש של

העולם הזה

שיתחיל להופיע
אחרי ראש השנה

מים
צהובים?
דליפה?

אם להחליף,

דוד
אמקל
אמאייל
עדיף!

8

שנות אחריות
מכני נזילה

המפיצים: אמכא
וסוחרים מורשים

לי תמכור ומו
אמקל

הנהלת "דן" מתכבדת להודיע על כתיחת הקו לרמת השרון קו חדש שנחנך 24

החל מיום א' 25.8.74
קו רמת השרון — צפון תל-אביב — שוק הכרמל

מסלול הקו:
מרמת השרון — לתל-אביב

תחנת מוצא, בית הלל, המלכים, שבטי ישראל, הזית, טרומפלדור, כיכר ההסתדרות, אוסישקין, כיכר העצמאות, שדרות ביאליק, סוקולוב, הכפר הירוק, (חלק מהנסיעות יסעו משד' ביאליק, שד' ויצמן, למרחב, בוסתנאי, זרובבל, סוקולוב, הכפר הירוק). פ. קרית שאול, דרך הרצליה, רשפון, רח' האוניברסיטה, איגשטיין, ברודצקי, רדינג, האוניברסיטה, דרך חיפה, יהודה המכבי, אבן גבירול, כיכר מלכי ישראל, פרישמן, דיונגוף, כיכר צינה, דיונגוף, המלך ג'ורג' — נחלת בנימין, מוהליבר, יעבץ, הכרמל, אלחנן.

מלת-אביב — לרמת השרון

מגשיה — רח' אלחנן, גרונברג, מוא"ה, יוחנן הסנדלר, העבודה, המלך ג'ורג', דיונגוף, כיכר צינה, זמנהוף, המלך ג'ורג', כיכר מס' ריק, פרישמן, אבן גבירול, יהודה המכבי, דרך חיפה, האוניברסיטה, רדינג, ברודצקי, איגשטיין, האוניברסיטה, רשפון, דרך הרצליה, פ. קרית שאול, הכפר הירוק, סוקולוב, שד' ביאליק, כיכר העצמאות, אוסישקין, כיכר ההסתדרות, טרומפלדור, הזית, שבטי ישראל, בית שמאי, תחנה סופית.

תל-אביב

מונה . לתפקיד שגריר ישראל בי מערב-גרמניה, במקומו של אלישיב בן חורין העובר לתפקיד שגריר ישראל ביריסל, יוחנן מרון, מי שהיה מנהל מחלקת אירופה במשרד-החוץ.

מונה . לתפקיד נספח לענייני-עבודה בשגרירות ישראל בווינגטון, מנהל ה-אגף לכוח-אדם בחברת העובדים, גיל שני, שהושאל לצורך תפקידו החדש לתקופה של שנתיים למשרד-החוץ.

מונה . ליועץ שרי-התקלאות בנושאי תקלאות במיגור הערבי, חושב כפר טיבה במשולש **יראב עיר**, שהיה חבר-כנסת במשך שלוש תקופות-כהונה.

זכר . במילגת-השתתפות בכנס ה-קומפוזיטורים הכל-אמריקאי המתכנס ה-שבע במדינת וורמונט, המלחין הישראלי **מנחם צור** (32). הגימנה על 15 מלחינים מכל רחבי ארצות-הברית שוכו במילגה. צור, שקיבל בשנה שעברה פרס ראשון בחירות ליצירה מוסיקאלית על-שם **חיים אור** ז"ל, באקדמיה למוסיקה על-שם רובין בירושלים, עבור יצירתו וזא יעלה מן הארץ, קיבל את המילגה כוונה יחיד מגירוריק, שם הוא משתלם בלימודי המוסיקה.

עומדים להינשא . **אליזבת מונטגומרי**, היא סמנתה, "המכשפה" ה-צעירה מסידרת הטלוויזיה מעשי כשפים, והשחקן **ריכרט פוקסוורת** שהתפרסם בארץ כאחד מגיבורי סידרת הטלוויזיה הפקלטיים. אליזבת היתה נשואה כבר שלוש פעמים, ורוברט פעם אחת.

נישאו . המלחין הצעיר **אביהו מדינה**, שזכה להצלחה בפסטיבלי הזמר המזרחיים וחברת קיבוץ נחשון **יהודית ביטורמן** (22) העובדת כמטפלת לידים בוצ'י.

נישאו . מושלה היהודי של מדינת מרלינד, **מרווין מנדל** (54) וג'ין **בדי קיסמן דורסי**, (37). בטכס שנערך בידי הרבי אברהם שוטרמן בבית-הכנסת בבל-טימור, בו נכחו ילדיהם של השניים מני שואהם הקודמים, שנערך חצי שעה בלבד אחרי ששפט אורחי בבולטימור ערך את טכס הגירושין בין מנדל לבין אשתו הרא-שונה, ברברה.

נחוג . יום הולדת ה-75 של במאי סרטי-המתח **אלפרד** ("פסיכו") **היצ'קוק**, במסיבה שנערכה במסעדה בבולרי הילס. בה נטלו חלק כמה סועדים, ביניהם שחקני הקולנוע ג'קי קופר, רוד טיילור וצ'רלטון הסטון.

החלים . מהתקף-לב בו לקה לפני כ-חודש, השחקן **סבסטיאן קאבוט** (55), המוכר יותר כ-"מיסטר פרנץ" המזוקן זה-טוב מתוכניות-הטלוויזיה מיספחה שכזאת.

נפטר . בגיל 60, מנהל שירותי פיר-סומת בשידור, ר-מבחיירי העובדים בשירות החוץ ה-ישראלי, **גבריאל דורון**, שנולד ב-רחובות, למד ב-גימנסיה הרצליה, היה חבר בהגנה, קונסול כללי ב-יוהאנסבורג וציר בריי-דה-ז'ור, שימש כשגריר יש-ישראל בקובה ובי-אקוודור, היה מ-מייסדי שידורי ה-

דורון

פירסומת ברדיו.

נפטר . בברקלי, קליפורניה, בגיל 76, המדען היהודי שייצר סוכר במעבדה, **זליאם זאב חסיד**, שנולד ביפו, שירת בצבא הבריטי, עבר לארצות-הברית ב-1920, למד באוניברסיטת ברקלי בה קיבל ב-1943 תואר דוקטור, מונה ב-1950 ל-פרופסור באותה אוניברסיטה. עבודתו המדעית התרכזה בחקר חומרים הנוצרים בתוך צמחים כעמילן, תאית וסוכרים. ב-שנות ה-40 היה שותף לקבוצת-מחקר ש-הצליחה, לראשונה בהיסטוריה המדעית, לייצר סוכר במעבדה. תגלית נוספת שלו שהתפרסמה בעולם, היתה בשנות השישים, כאשר הצליח ליצור תאית באופן סינתטי — תגלית שהיוותה התקדמות רצינית ב-דרך להבנת התהליכים המתרחשים בתוך הצמח.

בנק ישראל מממן יהלומנים זרים

בעוד שכל מי שנוקד לאשראי בנקאי משלם עבורו מעל ל-25%, הרי היהלומנים מקבלים מ"בנק ישראל" אשראי בלתי-מוגבל, בריבית של 6.5% בלבד. המימון הניתן בצורה זאת ליהלומנים, היה בשנת 1973 — 650 מיליון לירות. והנה, מתברר כי "בנק ישראל" מממן בריבית זולה כזו, ובמטבע זר, לא רק יהלומנים ישראלים. בשנת 1973 עלתה הריבית גם על כספים בחוץ-לארץ. מה עושה מי שרוצה לקבל אשראי זול מ"בנק ישראל", והוא במקרה יהלומן בלגי? פשוט מאוד. הוא מעביר יהלומים לישראל באמצעות סוכנים. כאן, הנוהל הוא שעל כל חבילת-יהלומים, המופקדת בבנק, מקבלים אשראי בשיעור של כ-80% מערכה, ובריבית של 6.5%. כך זורמות ארצה מידי זרים חבילות יהלומים, ו"בנק ישראל" נותן להן מימון. מימון זול כזה ליצואני-יהלומים, לתקופה של חצי-שנה מיום מישלוח הסחורה. מה עושה יהלומן פיקח? נניח שמכר את הסחורה כעבור שבוע. הוא אינו מדווח על כך, ממשיך להחזיק את הכסף הזול של "בנק ישראל" משך שישה חודשים, ומדווח כי מכר את הסחורה רק בתום שישה החודשים הללו. כך מנצלים היהלומנים לנעה את האשראי הזול של "בנק ישראל". במאות מיליוני לירות. "בנק ישראל" יצא בחודשים האחרונים למלחמת-חורמה, להעלאת הריבית של הלוואות לפיתוח התעשייה. אולי יתחיל בדוגמה אישית, ויעלה את הריבית על האשראי שהוא נותן ליהלומנים?

50% בבנק הבינלאומי למכירה

שבע רצון משיעור הרווחים שחילק "ה" בנק הבינלאומי, ויש חיכוכים בלתי-פוסקים בין מנכ"ל "הבינלאומי", ד"ר גולן, לבין "פנסילבניה". עוד כ-7% ניתן לקנות מכונס-הנכסים של חברת ההשקעות הבריטית "טריומף", שפוטתה את הרגל לפני זמן-מה. המחיר שיש לשלם לכונסים לא יעלה על 1.5 מיליון דולר. מי שיחבר את חלקן של שתי החברות, יקבל שליטה ב"בנק ה" בינלאומי", אותו הקים ספיר בזמנו כדי שיתחרה בשלושה הבנקים הגדולים בישראל.

מי שרוצה לקנות יותר ממחצית ה-מניות ב"בנק הבינלאומי הראשון", יכול לעשות זאת. "פנסילבניה בנק", המחזיק ב-43% מהמניות ואופציה לעוד 26%, מ-כן למכור את חלקו תמורת הסכום ש-השקיע — 15 מיליון דולר. הבנק לא

240 ל"י

קילו

כבד-אוז

אי-שהעסקים אפריים גוזמן נדהם. הוא נכנס לחנות-הבשר של **פברבאום** בירושלים, ביקש לקנות קילו לשון מעו-שנת. המוכר הביט בו, ושאל אם הוא יודע את המחיר. גוזמן השיב: בוודאי, 30-25 לירות. שהרי קילו לשון-יבוא טובה עולה כ-15 לירות באיטליה.

פברבאום הביט בו ברחמים, ואמר: 85 לירות הקילו. גוזמן נאלם דום, עזב את החנות. למחרת עבר ברחוב דיזנגוף בתל-אביב, נכנס לאיטליה, ביקש קילו כבד-אוז. המוכר ארז, ונקב במחיר: 240 לירות לקילו. שוב נדהם גוזמן, יצא בלי לקנות.

אמר גוזמן: "לא שאיני יכול להרשות לעצמי לשלם. אבל איזו הצדקה יש לך? חת מחיר כזה? ובאותו זמן יש למי-שה עוד עזות-המצח לקרוא להיזק ה-חגורה, ולעקר את תוספת-היוקר של הפועל!"

אישי-עסקים גוזמן להק את החגורה?

החוסכים ברירה

קוצרים ברירה

ראשי האוצר שבעי רצון: מדיניות החיסכון מצליחה מעל ומעבר למשוער. עובדה: גידול עצום בתוכניות החיסכון של הבנקים, והכספים הנצברים בהן מת-רבים בקצב מסחרר.

עובדה היא שהציבור חדל לבזבז, וחלל חוסך את כספיו בתוכניות-החיסכון. כיוון שאנו חשדנים, הלכנו לבנקאי ה-מעורה בעניינים, ושאלנו מה דעתו. הוא חיך בלעה, ואמר: "זה רק מראה על הרמה של ראשי האוצר. האמת היא ש-אין כאן שום חיסכון. הכל מישחק ב-כספים על חשבון האוצר."

הרמנו גבה בתימהון, וביקשנו הסבר. הוא נתן לנו דוגמה של טכסיס אפשרי:

"יש להבין כי כדי לעודד חיסכון נו-תן האוצר תנאים מצויינים לחוסכים ב-תוכניות השונות, בתנאי — שהכספים יופקדו בתוכניות שלוש שנים לפחות. ניקח את התוכנית הידועה בשם "חיס-כון 10 אלפים". מי שמפקיד 10 אלפים לירות בתוכנית, מקבל מענק של 1000

ממונה פיקר לקבל נטו!

לירות עם הפקדת הכסף, וכל שנה רי-בית והצמדה מלאה למדד. כל רווחיו מ-ההפקדה פטורים ממס-ההכנסה. אלו תקנות האוצר.

"מה עושה בנק חכם? לוקח חברה מסויימת, בה יש לו אמון או שהיא שייכת לו, ומלווה לה 10 אלפים ל-רות. לוקח מנהל-החברה את הכסום, מפי-קיד אותו בתוכנית-החיסכון, 10 אלפים' של אותו בנק. כעבור שלוש שנים מוציא המנהל את החיסכון, נחנה מרווח של לפחות 30% לשנה, נקי ממס. (הרווח מורכב מריבית והפרשי הצמדה למדד). משך שלוש השנים הוא משלם לבנק ריבית על ההלוואה — נניח 25% לשנה. תשלום הריבית הוא חוצאה מוכרת ל-צרכים, כך שהיא עולה לו למעשה רק 12.5%. הבנק מרוויח קודם-כל את ה-ריבית על ההלוואה, ואחר-כך את ריווי-חי החברה שהפקידה את הכסף בתוכ-נית-החיסכון שלו.

"הבנק יכול לגלגל כך כמה סכומים שהוא רוצה, כי אותם סכומים שהוא מלווה, חוזרים אליו מייד באמצעות תוכ-נית-החיסכון.

"עכשיו נתאר לעצמנו כי הבנק עושה זאת בעשרות מיליוני לירות. כך מגדילים בצורה מלאכותית את סכום החסכוניות, ולמעשה מעבירים כספים מיד ימין ליד שמאל, תוך ניצול הנחות-המס של האו-צר."

שאלנו את הבנקאי אם יודע זאת ה-ממונה על הביטוח ד"ר יעקב פיקר, ה-אחראי מטעם האוצר על הנושא. הוא שתק.

8 מיליון

לירות אבודות

"הבנק לפיתוח התעשייה" פתח בה-ליכים מישפטיים לגביית חובות שלא פורעים לו, בסכום כולל של 81 מיליון לירות! בתוך סכום זה ערבה ממשלת ישראל להלוואות בסך 50 מיליון לירות. למעשה, תשלם הממשלה את כל ה-הלוואות שאין מחזירים לבנק, בצורות שונות.

חובות אבודים בסכומים כאלה נוצרו בשנות הגיאואת האחרונות, וברור כי אם יימשך המשבר בטכסטיל ובבנייה, יפי-סידו הבנק ומדינת ישראל סכומים גדו-לים עוד יותר.

ברור כי החובות האבודים האמיתיים הם גדולים יותר. כך, למשל, עם מכי-רת מיפעל, "סיבי דימונה", הסכים ה-בנק לדחות את מועד פרעון ההלוואות בסך 47 מיליון לירות לשנת 1979, ומי-אותה שנה ישלמו את החוב משך 20 שנה.

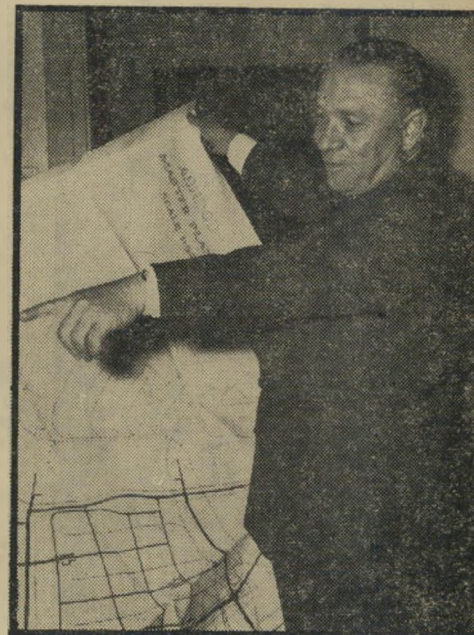
שיעור הריבית על הלוואות אלו עד שנת 1980 יהיה 2% לשנה (ריבית שהיא ממש בדיחה, וכמוהו כמענק של 20% משווי ההלוואה מדי שנה בשנה). רק על הלוואה זו לבדה מפסיד הבנק 8 מיליון לירות מדי-שנה.

(המשך מעמוד 17)

● דויד ברונאק, או פקיד-שומה למיפ' עלים גדולים בתל-אביב, וכיום פקיד-שומה בתל-אביב 1;
● עובדיה ליפקין, שהיה או מפכה ארצי בנציבות מסי-הכנסה;
● משה גוידרפר, או פקיד שומה בתל-אביב, וכיום הממונה על הכנסות המדינה;
● שמחה סורוקר, שהיה או הממונה על התקציבים באוצר.

פרט להם היו עוד פקידים רבים שרכשו אדמות באשדוד בחצי-היבנה, ואשר שמותיהם לא נודעו עד עצם היום הזה. מדוע בחר עובד בן-עמי לדאוג דווקא ל"הבטחת קרקעות לאנשי האוצר, שאיש מהם לא עבר להתגורר באשדוד? זאת אפשר רק לחשש. יש הטוענים כי הוא עשה זאת מתוך לחץ חלוצי לחזון, כדי למשוך לאשדוד אנשי-מפתח כלכליים. בעיני לי לשונות רעות טענו כי עשה זאת ב"בחינת" שלח לחמך על פני המים". כל אדם בישראל עלול, כיום מן הימים, להזדקק לחסדיו של פקיד כלשהו באוצר. מפקיד השומה, כמו ממלאך המוות, אי אפשר להימלט.

אולם מבחינת החוק היבש לא עבר בכך או עובד בן-עמי שום עבירה. לא היה זה, כמובן, תשלום שוחד, כיוון שהוא לא קיבל, כמובן, שום טובת-הנאה, אף

בן-עמי ומפת אשדוד מחנות לפקיד האוצר

מאחד מהפקידים שזכו במיגרשים באשדוד בחצי-היבנה.
אבל אפשר להבין את רגישותם של אנשי האוצר, כאשר תבע פקיד-שומה אחד מבן-עמי לשלם מס על ההפרש בין ה"מחיר ששילם עבור 41 הדונמים שקנה ב"אשדוד, לבין שווייה הריאלי.

אילו היתה נציבות מסי-הכנסה עומדת על תביעה זו, היה הדבר עלול להביך את כל פקיד האוצר שהיו קרקעות באשדוד. מיהו עלול היה לעורר את השאלה, מדוע לא ישלמו גם הם מס על ההפרש שבין שווי הקרקעות שרכשו, לבין המחיר ש"שילמו עבורם.

משום כך, כאשר הושגה פשרה בשנת 1968 בין עובד בן-עמי לבין נציבות מס-הכנסה, הוא לא נדרש עוד לשלם את מלוא המס עבור רווחיו מההשקעה באשדוד, נשמו רבים לרווחה. גם במיש"ר-האוצר, כך נמנע תקדים מסוכן.

מוזיאון מרוחק

ליד הים

אולם פרשת מיגרשי אשדוד היא רק תעלומה אחת שאותה ניתן לפתור באמצעות תיקי ההידיניות בין מסי-הכנסה לעובד בן-עמי. תעלומה מיסתורית לא פחות, המגיעה גם היא אל פיתרונה ב"תיקים החשויים, היא תעלומת בית גולד"מניץ בנתניה.

בשנת 1955 הודיע היהלמן הבלגי, רומי גולדמינץ, ממנהיגי יהדות בל-גיה, על נכונותו לתרום סכום של כמיליון לירות — סכום גדול באותם ימים — לצורך הקמת מוזיאון-לאמנות בנתניה, אשר יישא את שמו. עובד בן-עמי, שהיה אז ראש עיריית נתניה, הציע להקציב ל-

צרכי הקמת המוזיאון 30 דונם במרכז ה"עיר, במקום הנקרא, "פרס הגדוד". אולם כעבור שנה אחת בלבד חזר בו בן-עמי, והציע שהעירייה תקציב להקמת המוזיאון 45 דונם בדרום העיר, בשטח חולי שהיה מרוחק קילומטרים רבים מבתי העיר.

סיעות חרות ואחדות-העבודה בעיריית נתניה, התנגדו או להקצאת שטח מבודד כזה, בין מחנה דורה הצבאי לשכונת העולים דורה, לצורכי הקמת המוזיאון ל"אמנות. אבל בסיוע מפא" והמיפלגה ה"פרוגרסיבית, התקבלה הצעתו של בן-עמי. איש לא הבין מדוע התעקש ראש-העיר שהמוזיאון יוקם במקום מרוחק כליכך. בעיקבות סערת-הרוחות שפקדה את נתניה כתוצאה מכך, הודיע בן-עמי כי תבע לצרכיו שטח גדול וכי במרכז העיר אין שטח מתאים. עוד עבר זמן רב, והאד"ר ריכל עצמו הכחיש את טענת בן-עמי.

אבל ביתניים קיבל בן-עמי מגולדמינץ 100 אלף דולר כמיפרעה על חשבון תרומתו. הוא הקים גם קרן-נאמנות שתנהל את ענייני המוזיאון. כל שיביעה חברי הקרן היו בני משפחתו של בן-עמי. חוג חובבי-האמנות של נתניה, בראשותו של שלמה דרור, שביוזמתו שוכנע גולדמינץ להקים מוזיאון בנתניה, יצא אז נגד חוכת גיתו של בן-עמי להקים את המוזיאון ב"קירבת חוף הים. לסענת אנשי החוג, עלר לים הלחות וקירבת הים לפגוע במוצגי האמנות שיימצאו במוזיאון.

שום דבר לא עזר. באפריל 1956 החלה הקמת המוזיאון. כאשר ביקר רומי גולד"מינץ בנתניה ונוכח היכן מקימים את המוזיאון בכספיו, הוכה בהלם. אולם לא היה בידו עוד לשנות את המיקום.

כעבור שלוש שנים, באחד באפריל 1959, נערכה תוכנית המוזיאון, בטקס רב-רושם. אליזבט, מלכת בלגיה, הגיעה במיוחד לתוכנית המיפעל האמנותי של הגד"בן הבלגי. אולם גולדמינץ עצמו נעלב כליכך מהשימוש שעשו בכספי תרומתו, עד שעזב ברוגז את המדינה. כעבור שנה מת גולדמינץ, בגיל 78. בצוואתו הוא השאיר חצי מיליון דולר למטרות פיתוח ומדע במדינת-ישראל.

אולם הוא לא השאיר אפילו פרוטה אחת לרכישת חפצי-אמנות למוזיאון ה"נושא את שמו. תנאי מפורש היתנה ב"צוואתו: שהמוזיאון יעבור מרשותו של בן-עמי לרשות המדינה, כדי שזו תיקבע את ייעודו. עוד קבע גולדמינץ, בגלל מיקומו של המוזיאון בקירבת הים, אין להחזיק בו תמונות.

פיתרון

התעלומה

פרשת המוזיאון הבאשה את ריחה של נתניה, כמרכז-היהלומים הישראלי, בעיני יהדות בלגיה. כעבור שנתיים פרש מישד ראש-המשלה את תוכניתו על המיבנה. הוא נמסר במתנה לוועדת למען-החייל, שהפכו למחנה-הנופש צבאי.

אבל התעלומה נותרה בעינה: מדוע בחר עובד בן-עמי להקים את מה שאמור היה להיות מיפעל-היוקרה התרבותי של העיר, במקום כה גידח?

בשעתו, היו שטענו בנתניה, כי בן-עמי עשה את המעשה השיגעוני הזה תוך חי"שוב קר: הוא מיקם את מוזיאון גולד"מינץ באזור שומם, בו נמצאו קרקעות בבעלותו, כדי להעלות את ערך קרקעותיו. משה שקד, מי שהיה בשעתו ראש עיריית נתניה, האשים את בן-עמי במפ"ר, באחת מישיבות מועצת העיר, כי נהג כפי שנהג בפרשת המוזיאון, כדי להעלות את שווי האדמות עליהן הוקם המיבנה, משום שיש לו "יד והנאה" בשתי חברות קרקע פרטיות, שבעלותן נמצאות האדמות באזור. "אתה מעוניין במיקום באופן פרטי", טען אז שקד.

אולם מלבד תחלת האשמות ללא ביסוס עובדתי, לא יכול היה או איש להוכיח כיצד נהנה עובד בן-עמי ותרומה, כתוצאה ממיקום מוזיאון גולדמינץ במקום נידח, והנה, מסתבר כי בתיקי מסי-הכנסה של עובד בן-עמי, נמצא הפיתרון לתעלומת בית-גולדמינץ.

באחד המיסמכים קובע פקיד השומה: "בן-עמי היה בשנת 1955 בעל 10% מ"קרקעותיה של חברת דרום נתניה בע"מ. בשנה הנדונה מכרה החברה הנ"ל 125 דונם קרקע בלתי-מפורזלת, מתוך זה 10%, שהם 12.5 דונם, בבעלות בן-עמי. בן-עמי הרוויח בעיסקה זו סך של 11,344 אלף ל"י".

היה זה אישור רישמי ראשו לכל של עובד בן-עמי היו 10% בחברת דרום

נתניה. חלק דומה היה לו בחברת-מק"ר קעין אחרת שנשאה את השם, לב נתניה. הבעלים העיקריים של שתי חברות אלו היו שני קבלנים נתניים: מאיר דוגרי ושלוש ספיא.

שתי החברות האלה רכשו בתחילת שנות החמישים מאות דונמים בגושים 7932 ו-7941, בדרום נתניה. באותה תקופה, נראה כי שטחים אלה נמצאים בסוף העולם. הקרקע באזור זה ניקנתה ביולי הוול. על שווייה של הקרקע באזור באותה תקופה, יכולה להעיר העובדה שבשנת 1952, כאשר ביקשה ממשלת ישראל לשעבד חלק מרכוש החברה עבור חוב בסך 280 ל"י (מאתיים ושמנים לירות ישראליות), היא הטילה שיעבוד על ארבע חלקות בגושים הנ"ל, שהיו בידי החברה. גודל החלקות היה כשעשרה דונם. כלומר: בעיני ממשלת ישראל היה שווי של שטח דונם באזור זה בשנת 1952 — 280 ל"י בלבד.

כעבור 16 שנה, ב-1968, ביקש הבנק האפוסטיקאי הכללי להטיל שיעבוד על רכושיה של חברת דרום נתניה, בגין חוב בסך מיליון ורבע ל"י. לצורך זה הוטלה משכנתא על שתי חלקות — באותם גושים בדיוק — שגם שיתון היה כשהיה דונם. כלומר, תוך 16 שנה עלה ערך הקרקעות באזור פי-4400.

אולם בן-עמי ושותפיו בחברות דרום נתניה ולב נתניה, לא היו צריכים להמתין עד שנת 1968 כדי שערך הקרקעות באזור דרום נתניה, מסביב לבית-גולדמינץ, יעלה. שנתיים בלבד אחרי תוכנית מוזיאון גולדמינץ, כשהאיזור כולו היה עדיין שור-מם, כבר זינק ערך הקרקע במקום מעלה, בשיעורים ניכרים.

מיסמכי מסי-הכנסה מגלים, כי בשנת 1961 מכרה חברת עובד בן-עמי בע"מ חלק מהנכסיה שהיו לה בחברת לב נתניה. חלקם של 439,524 ל"י, והרוויחה על כך סכום של 350 אלף ל"י. כעבור שנתיים מכרה אותה חברה קרקעות נוספים שהיו לה בחלקה בחברת לב נתניה, והרוויחה סכום נוסף, 350 אלף ל"י. אין כל מקום לספק שערך הקרקעות שהיו לעובד בן-עמי בקירבת המקום עליו הוקם בית גולדמינץ, עלה אלפי מונים כתוצאה מהקמת המוזיאון במקום — דבר שהצביע על העובדה שהמקום עומד, כב יכול, להפוך למרכז התרבותי של העיר.

טובת הנאה

מהסכם עירוני

מישהו יכול לטעון, כי זכותו של בן-עמי ליהנות מהחזון שהניחה אותו במיפעלו, ומהמזל העיוור שגרם לערך קרקעותיו לעלות לפתע בשיעורים כה ניכרים. יש רק פגם אחד בטיעון הזה. שעה שעובד בן-עמי עשה את המעשה שהקפיץ את ערך קרקעותיו הפרטיות, הוא כיהן כראש עיריית נתניה.

סעיף 122 של פקודת העיריות קובע כי דלהלן: "חבר מועצה שיש לו, במשירו או בעקיפין, בעצמו או על-ידי בן-רוחו, סוכנו או שותפו, כל חלק או טובת-הנאה, בכל חזוה או עסק שנעשה עם העירייה, למענה או בשמה, פרט לחוזה בדבר קב"ל ת שירות מהשירותים שהעירייה מספיקת לתושביה, יודיע על כך למועצה מספיק לודעה הדנה בחוזה או בעסק, לפני ה"ישיבה הראשונה בה תדון בו; לא ישתתף בדיונים על החוזה או העסק במועצה או בוועדה, ולא יצביע על כל שאלה בקשר להם".

סעיף-מישנה של הסעיף הנ"ל בפקודת העיריות קובע, שהוראות סעיף זה לא יחולו על מי שהוא בעל-מניות בגוף מיספטי שיש לו טובת-הנאה מעסק או חוזה עם העירייה, בתנאי שחלקו בהגו או ברווחיו של הגוף אינו עולה על חלק אחד מתוך עשרים חלקים.

כיוון שלעובד בן-עמי היו 10% בחברת דרום נתניה ודרום נתניה, שנהגו מ"טובת-הנאה כתוצאה מההסכם שעשתה עיריית נתניה להקמת בית-גולדמינץ, יש להניח שהוראות פקודה זו חלו גם על עובד בן-עמי.

פקודת העיריות קובעת, שהעובר על הוראות סעיף זה דינו מאסר שנה אחת — או קנס של אלפיים וחמש מאות ל"י. אבל עובד בן-עמי, שזכה בטובת-הנאה רבות, ובסכומים גדולים, כתוצאה מההחלטה שכפה על עיריית נתניה, להקים את המוזיאון גולדמינץ ליד קרקעותיו, מעולם לא נתבע לדין בשל כך. איש גם לא עירער, בגלל סיבה זו, על זכותו להמשיך ולכהן כראש עיריית נתניה, אחר-כך.

כי מדינת-ישראל היא, כידוע, מדינת חוק, אבל חוקי המדינה תופסים, כנראה, רק לגבי חלקים.

(המשך מעמוד 23)

והומר שם באופן רשמי למטבע ישראלי. מעניין להערכת הטענה: זעירא חזר לדירתו באוגוסט 1972 — והטענה הושמעה באיחור של שנתיים בדיוק.

פרשה אחרת נוגעת לטענה כאילו ה"בא עימו זעירא מארצות-הברית רה"י טים וחפצי-הברית בסכום אגדתי, הברית אותם דרך המכס באמצעים צבאיים. ה"אמת היא שזעירא קנה רהיטים לשני חדרים, שיגר אותם לארץ בדרך הרגילה ב"אוניה לאשדוד, שם עברו במכס בדרך שיגרנית והובאו לדירתו על-ידי משאית אורחית שנשכרה על-ידי מישד-הבטיס חון. בהתאם לנוהלים הקבועים לגבי קציני-צה"ל החוזרים מתפקיד בחו"ל.

יתכן כי הרושת השמועות כי נקודה זו נובעת מאי-הבנת תפקידו של ניספח צבאי — תפקיד שאותו מילא זעירא בארצות-הברית במשך שנתיים וחצי. ניספח צבאי אינו קונה אפילו בורג אחד, ואין לו שום מגע עם הספקים. תפקידו הוא להשיג היתר רשמי לרכישה מ"מישרד-הביטחון האמריקאי, ול"העביר את ההיתר — אם ניתן — למישרד-הקניות של מישרד-הביטחון, שמושבה בניו-יורק. רק זו באה במגע ישיר עם הספקים.

הנורמה של

צה"ל

עבר לעניינו האישי של אלי זעירא. מעוררת הפרשה כמה שאלות כלליות לגבי נוהלים בצה"ל.

כלומר הדברים אינם חמורים, אך מאי דך אין הרמטכ"ל מוכן לקבוע שהנוהגים שפשוטו בצה"ל מהווים נוהל תקין.

בזה מסתיים העניין לגבי זעירא עצמו, אך כמה שאלות כלליות נצ"ח נשארו ללא מענה.

במסקנותיו דא העלים ישראל שז שהנורמות הנחוגות בצה"ל אינן לרווח.

מדיק עצמו השמיע בתודמנויות שונות בעבר שדעתו השתררה בצה"ל, מאז תקופת כהונתו של הרמטכ"ל חיים בר-לב, אווירה של בוזנות. באותם ימים גרד תקציב הביטחון פי כמה וכמה, מיליארדים הושקעו או בוזבוז בעבודות-ענק כמו בניית קו בר-לב, והוצבא כוזה נדבק מאווירת ההפקרות ששררה בצמרת החברתית של המדינה.

כמה תופעות חיצוניות — כגון יצירת מעמד של נהגים-משרתים, העובדים בע"ק למען שותף-הקצינים — כבר משכו את עיני הציבור אחרי המילחמה, גונו ב"מיכתבים למערכות-העיתונות. אין לבעיה פיתרון קל, מאחר ששונות הקצינים חיות כמה מן הפרטים שעוררו את זעם השכונות על זעירא היו שייכים ל"נורמה" זו.

נראה כי בשנים האחרונות, כשצה"ל עמד בפני הסכנה הגוברת של נשירת קצינים ומומחים מעולים בגלל פיתויי המשק האזרחי, השתדרו בהדרגה נוהגים שונים שמתן הטבות מחוץ למשכורת. כמה מן הפרטים שעוררו את זעם השכונות על זעירא היו שייכים ל"נורמה" זו.

פרשת זעירא אינה נעימה, מפני שברור שיש כאן נקמנות אישית כלפי אדם שהפך שעיר-לעזאזל לכישלון יום-הכיפורים. אין זו תכונה נאה להכות באדם כשהוא מוטל על הארץ — וזו היתה אחת הסיבות לכך שכמה מבכירי צה"ל נחלצו להגנתו.

אבל גם אחרי שזוכה זעירא מן ההאשמות, בצורה הנושאת את החותם המוסרי של ישראל — הרי עצם הנוהגים בצה"ל מענינים ביותר ומהיכר, לטובת צה"ל ו"ל"טובת שיקום תדמיתו בעיני הציבור, שחזר דהעזות את אלוטיו לדרגת אלילים.

הרמטכ"ל הוסיף להודעתו פסוק חשוב: "הרמטכ"ל עומד לנקוט בצעדים שיבטיחו ביצוע מלא של פקודות מסכ"ל בנושאים אלה".

היתה זו הודאה שיש פער בין הנורמות הנחוגות כעת בצה"ל ובין פקודות מסכ"ל — פער המסביר את פרשת אלי זעירא.

מרים טוענת שנחטפה באמצע

הרחוב בחיפה - איש מן

העוברים ושבים לא התערב

והיא הוכתה והובלה לדירה מיסתורית

שגם בו היה הוא גיבור הפרשה. אחרי שנעצר אטיאס על-ידי המיטרה ל-15 יום, להמשך החקירה נגדו, הופיעה לפתע מרים בפני החוקרים, בליווי אחיו הצעיר של שמעון. הוא היה מצויד בתצתיר חתום על-ידה, בו חזרה בה הצעירה מן הדברים שטענה בתלונתה. הפעם אמרה כי לא נאנסה, אלא נסעה עם החשוד אל הדירה מרצונה הטוב. תצהיר זה נעשה במשרדו של עורך-דין חיפאי.

הכנופייה

אימה ברצח

ב עיקבות התצהיר מיהרה המיטרה לשחרר את אטיאס, הביאו אותו שוב בפני שופט בית-מישפט השלום בעיר, והחשוד באונס הפך עתה לקורבן הפרשה. אנשי המיטרה עמדו לסגור את התיק נגד אטיאס, למרות שרופאי בית-החולים שבדקו את מרים אחרי האונס, קבעו כי

י צאתי מהבית שלי, והלכתי ברחוב יפו. פתאום נעצרה על-ידי מכוננית, וממנה ירד שמעון אטיאס. הוא תפס אותי ומשך אותי לתוך הרכב. באותה שעה, 10 בבוקר, הרחוב היה מלא אנשים. שמעון הכריח אותי להיכנס לתוך המכוננית, ושם היה עוד גבר אחד. אינני זוכרת את המקום שבו הוא הוריד אותי. הביאו אותי לדירה, ושם הוא נתן לי מכות. אחרי-כך הוא אנס אותי.

כך סיפרה השבוע מרים, החיפאית בת ה-21, שנפלה קורבן לחטיפה בצהריים ולאנס אכזרי. את שיחתה עם כתב העולם הזה ניהלה מרים ברחוב, ליד ביתה, כשלידה ניצב אחד מאחיו של שמעון (המכונה ישראל, בפי חבריו), רוני הצעיר, שהלך אחריה כצל וניסה ללא-הרף לצנזר את דבריה.

מרים חטובת-הגוף, שהיתה לבושה ב-שעת השיחה במכנסיי-ג'ינס הדוקים ובי חולצה צמודה היטב לגופה, נחטפה ביום השלישי שעבר, במרכזו של רחוב ראשי סואן בחיפה, בשעת בוקר הומה. אך איש

אונס

בצהרי

היום?

הפרשה כולה אינה בבחינת אות-כבוד למיטרה מרחב חיפה. הסיבה לכך ברורה למדי. נערה צעירה נחטפת בצהריים, ברחוב הומה במרכז העיר, לעיני עשרות עוברים-ושבים — אך שום שוטר אינו מדווח למוקד המיטרה על האירוע.

איפה היו

השוטרים?

י ראה שלא נמצאו שוטרים בקירבת מקום, אך גם איש מן האזרחים שהיו עדיי-ראיה למעשה, לא טרח או לא העז להזעיק את המיטרה. אין ספק כי מיטרת חיפה אינה גאה ביותר באזרחי עירה בימים אלה.

אך את מרים זה אינו מלגיע. היא עדיין מוקפת באנשי כנופיות האלימים של שמעון אטיאס, התוקף, ובכני-מישפחתו, המאיימים עליה ללא-הרף ומתנכלים להרע לה אם תעיד נגדו.

בה נאנסה, ואשר היה שותף-לפשע, לטענת המיטרה. בינתיים לא זוהה האיש, ותחקיר רה נמשכת.

לשאלת הכתב אם אטיאס היה החבר שלה, השיבה מרים: „הוא רדף אחרי כל הזמן. הוא שכן שלי. איך אפשר היה שיהיה לי חבר, אם הוא לא נתן לי מנוחה? המיטרה שלי לא רוצה אותו, בגלל שהוא טיפוס שלילי. הוא לא עובד, רק הולך לים כל יום. סיפרתי את זה ואת כל האמת למיטרה, כי קצין אחד אמר לי שאם אני אשקר, ישלחו אותי לשבת בבית סוהר שנה שלמה.”

אך לשכניה של מרים, המכירים את גיבורי הפרשה, היתה גירסה שונה לחלוטין. „הם זוג נאהבים”, אמר שכן אחד, ואחרים אישרו את דבריו.

מיטרת מרחב חיפה עדיין אינה יודעת כיצד להגיב, מבחינת זהותו של ה-חשוד באונס. רב-ספק אברהם צמרת, הממונה על החקירה, מסרב לזהות את העצור.

היתה בתולה לפני שנאנסה, וכי נאנסה באכזריות.

כאשר הפך הנאשם לקורבן, הוכנסה מרים עצמה לבית-המעצר. סיפרה מרים לכתב העולם הזה:

„הכניסו אותי לכלא יחד עם זונות. במשך יומיים שלמים אחרי שהגשתי תלונה במיטרה נגד שמעון, או האח שלו, יוסי, עבד עלי שאחזור בי מהדברים שאמרתי. פחדתי. בסוף הסכמתי לחתום על תצהיר. מה יכולתי לעשות? פחדתי שהם יתרגו אותי.”

דברים אלה סיפרה גם לחוקרי המיטרה, כאשר אלה ניסו לברר מדוע שיקרה בתלוי נהגה ובעדותה הראשונה נגד אטיאס.

אך כאשר מצאה מרים את עצמה כלואה עם פרוצות ועם אנשי העולם-החתחון, התגברה על הפחד מפני האיומים, וחזרה בה מתצהירה.

החוקרים שבו ושיחררו את מרים, ועצרו שוב את החשוד באונס, שמעון אטיאס. הם ניסו לאתר גם את הגבר השני שישב במכוננית שהסיעה את החטופה אל הדירה

מן העוברים-ושבים לא ניסה להתערב, איש לא שעה לקריאות הבקשה-לעזרה שלה.

תלונה

במיטרת חיפה

א חרי החטיפה והאונס העביר שמעון אטיאס את קורבנו במכוננית, חזרה לרחוב יפו. הצעירה המבוהלת פחדה לחזור לביתה, וגם לאחר שהורה לשם, חלפו יומיים עד שהעזה לגשת למיטרת חיפה, להגיש תלונה נגד אטיאס.

חוקרי-המיטרה עצרו מייד את אטיאס, בן ה-24, שהוא פנים מוכרות להם, והמתר גורר בקירבת ביתה של הצעירה.

אטיאס הוא נכה מילחמת-ההתשה, בעל מכונית פרטית, הנחמך על-ידי משרד הביטחון.

לפני כשנתיים כבר נחקר שמעון-ישראל אטיאס במיטרה, על מעשה-אונס אחר,

התיק נגד זעירא נסגר, מפני שנהג כמו כל חבריו — אבל הרמטכ"ל החליט ל-ש-נות את הנורמה המתוקנת.

האשמות

בלי מסקנות

י ש עוד שאלה המתעוררת לגבי פרשה מסוג זה. אלי זעירא הוא אלוף בשרות פעיל ב-

מכל וכל, כגון העבודה ביום-החורף פורים, הסיפור על „שלושה-ארבעה נחגים וארבע פרוניות”.

פירסום זה של פרטי-האשמות יחד עם ההודעה על נזיפת הרמטכ"ל, יצר רושם מעוות לחלוטין. השומע שלא התעמק ב-ניסוח המדויק של הדברים מוכרח היה לקבל את הרושם כאילו אושרו האשמות, וכי בגללן ננוף האלוף.

האמת היתה, כמובן, שונה ל-חלוטין.

שידורי ישראל — ביטאון ממלכתי — פירסם קטעים ממיכתבו של יוסי שריד לראש-המשלה, ובהם האשמות נגד זעירא. יחד עם הודעה תמציתית של הרמטכ"ל לגבי המסקנות.

מאחר שההודעה לא הכילה ציי-טוטים מדויקים החקירה של מליק, או תגובות של האלוף זעירא עצמו על האשמות, נוצרה תמונה חד-צדדית לחלוטין: פורסמו דווקא חקטעים שחופרכו על-ידי מליק

צה"ל, ויכולתו לפרסם הודעות או להגיב על פירסומים מוגבלת ביותר. לפי פקודות מטכ"ל, אין לו כלל רשות לדבר עם עיתון-נאים.

קציני צה"ל חשופים, על כן, ל-פירסומים, גם כאשר הנוגעים ל-תנהגותם האישית ולחיי מישפח-תם, מבלי שיוכלו להגיב כפי ש-יכול לעשות כל אזרח במדינה.

הפירסום הראשון של הפרשה בא ביום ג' השבוע בשעה שמונה בבוקר, כאשר

(המשך מעמוד 13)

מייד בתום הפעולה החלה מערכת-שקרים בתיימרוסנת. גם אותה מתאר שרת בנאמנות.

„בלי להימלך במישרד-החוץ פירס דובר צה"ל, כנראה על פי הוראות שרהביטחון (בגוריון), הודעה לעיתונות ובה גירסה כוזבת: יחידה שלנו הותקפה כביכול על-ידי יחידה מצרית בתוך תחומנו, השיבה אש ונכנסה לקרב, שהתפתח והגיע למה שהגיע. מי יאמין לנו כי דיברנו אמת?”

שרת לא הסתייג מן השקר עצמו, וגם לא מן העובדה שדובר צה"ל רימה קודם כל את אזרחי ישראל — אותם אזרחים שכל עתידם השתנה באותו לילה.

בעיני שרת היה זה מוכן מאדיו שמותר וצריך לשקר לציבור.

דאגתו היתה נתונה לאספקט אחר של הודעת דובר צה"ל: ההשפעה בעולם. הוא חשש שהגירסה לא תחזיק מעמד. ואומנם, כעבור שעות מעטות בלבד היא הופרכה בחו"ל. אופי הפעולה, מיספר התוקפים, כמות הציוד שהופעל — כל אלה הוכחו בעליל כי הפעולה היתה מתוכננת מראש, במימדים גדולים, ושלא יכלה להיות השתלשלות של תקרית מיקרית.

אבל בישראל המשיך הציבור, כמוכן, להאמין לממשלתו. כימים ההם, הטלת ספק בהודעה צבאית ישראלית היתה גרועה מחילול קודש, וזהה לכנידה.

ואכן, לדברי שרת, „הארץ הפחית בוודאי את עצמו, בצאתו חוצץ להצדקת הפעולה.” בסיפוק מיוחד מציין שרת כי גם הארץ וגם מעריב זקפו את הפעולה לזכותו של שרת, ולא של בגוריון בלבד.

רשם שרת באותו יום, בהנחיית לשגריריו בעולם:

„גירסת דובר צה"ל, כי הקרב השתלשל מפגיעת המצרים בנו, מוכחש עליידי המצרים כלפי ארצם והעיתונות, וייתכן כי תוכח ככזבת. החזקת נציגינו בגירסה זו עלולה לגרום לנו טיבול נוסף במועצת-הביטחון. יתכן כי אין לנו מנוס מזה, אם כי אינני בטוח

רמטכ"ל משה דיין
רק 10 הרוגים

כי שיקול יותר מעמיק לא היה מניע אותנו להימנע מפיירוס, שאי-האמת שבו מוכרחה לבלוט לעיני כל, לאור העובדות.”

הוסיף שרת באותו ערב:

„כאשר כתבתי מיכתב זה עוד לא ידעתי עד כמה ניצחת היא הכחשת גירסתנו הרשמית על-ידי העובדות שכבר התפרסמו (בחז"ל)... מי פתי ויאמין?”

כל אזרחי ישראל האמינו. הדבר לא הפריע לו, כמוכן, לקבוע „כי יש להדריך את הנציגויות להרשעת מצריים, ולא להתגוננות.”

IT'S OFF

רק אגביאורחה נוגע שרת בעובדה, שהיא המחרידה והמוזעזעת ביותר בכל הפרשה. כעת ששרת אישר את התקפת-המחץ על מחנה צבאי מצרי עורפי, והסתכן בעשרות חלוצים, הוא ידע דבר שרק חצי תריסר אנשים בארץ ידעו: כי גמאא עבדיא-נאצר מתכוון להיפגש עימו כדי לחשוף הסדר כולל לסיכסוך הישראלי-ערבי.

רשם שרת ביומנו, ב-12.3.55 — פחות משבועיים אחרי הפעולה: „בגמר ישיבת הוועדה המיוחדת (המצרית-ישראלית לענייני שביתת-הנשק) נתקשרה שיחה בין גוהר (הנציג המצרי) ותקוע (הנציג הישראלי). הנציג המצרי הודיע כי... נתקבל עליידי נאצר... נאצר גילה לו כי היה לו מגע אישי עם ראש ממשלת ישראל, וכי הדברים התנהלו למישרין ומתוך סיכויים טובים להמשך — אך הנה באה ההתקפה על עזה וכמובן עכשיו it's off (העניין מבטל).”

אכן, לילה חרה-גורל. התינוקות שנודדו בו הגיעו לגיל גיום בשנת 1973, ונמצאו בצבא הסדיר ביומיהם-הפורים. כמה מהם נהרגו במידחמה? ובאיזו מידה נידונו הם וחבריהם למוות על-ידי המאורעות שהתרחשו בדליה שבו נודדו?

שרת לא רשם ביומנו אם הספיק לעשות אמבט בליל 28 בפברואר 1955. לא נדע זאת לעולם.

(בפרק הבא: איך פוצץ שרת את יוזמת עבדיא-נאצר — להיפגש עימו — ומדוע.)

העולם הזה היה העיתון היחידי במדינה שהעז לשלול אותה. שלושה ימים אחרי הפעולה נאמר בגליון העולם הזה (907): „אין ספק שרוב אזרחי ישראל קיבלו את הידיעה בסיפוק אינסטינקטיבי... אולם קול ההיגיון הצונן לא אישר את קול הדם הרותח. הרגע נראה בלתי-מתאים ביותר לקרב מעין זה.” כעבור חודש פירס אבנרי מאמר עקרוני תחת הכותרת: „סימטוס ושמו תגמול” (העולם הזה 913).

יופי זה

גם עניין

של צבע

מרי קוואנט, האופנאית הבינא דאומית המכתיבה מה נלבש וכיצד נתאפר.

את המוטו: „אין נשים מכוערות” מוכנה כל אשה לאמץ לעצמה. אך לא תמיד אנו יודעות כיצד לממש זאת. מרי קוואנט, האופנאית האנגלית, הנמצאת תמיד במרכז ההתרחשויות בעולם היופי, המכתיבה מה נלבש וכיצד נתאפר — אומרת תמיד כי אשה יכולה להיות עם הרבה מגרעות ביופיה ובכל זאת להיות מוקפת גברים מוקסמים המחזרים אחריה. עליה רק לגלות את הסוד הקטן: „לימדי להכיר את עצמך. בידקי מהם האברים היפים בפניך ובגופך הנשקפים אליך מן המראה, והבליטי אותם ע”י איפור מודגש ולבוש מתאים. הכירי היטב את האברים שהטבע היה פחות נדיב אליהם וטבע וזכרי: לא קיים יופי מושלם טבעי ללא טיפול ואיפור נכונים.” במדור זה מנסה יועצת היופי הראשית של חברת מרי קוואנט בישראל, לעזור לך להיות יפה יותר. קראי בעיון את נושאי ההדרכה. את התוצאות תראי כשהן נשקפות אליך מהמראה.

תענוג הממונה

בו סכנה

הקיץ בעיצומו ועימו „פולחן” השייך זוף. כולנו מודעות לעובדה שהשמש גם מזיקה לנו — אך מי מוכן לוותר על התענוג? ננסה, לפחות, לשמור

על כמה כללי יסוד כדי שלא נבכה אח”כ מכאבי הצריבות, הכוויות ועוד מרעין בישין.

בבית, לפני שאתן יוצאות לטכס הפולחן על שפת הים, כסו את כל הגוף בסקיין דרינק — לחות מזינה, להכין „מאגר” של נוזלים בעור, כדי שגם אחרי משחק מסקות סוחט ישאר העור רענן ולא יראה כקלף מייבש.

על שפת הים השתמשו (ושוב: בנדיבות!) בקרם שיוף מונע כוויות. ותריו על הברוש! בשמים מכילים אלקהול המזרז כוויות מקומיות. מה גם שתערובת של בושם וזיעה איננה בדיוק דבר המשובח חוטם כלשהו.

לאחר הפולחן תספיגו שוב כמות גדולה של סקיין דרינק לעור הגוף ל-אחר המקלחת. נקו היטב את הפנים

סודות קטנים גדולים

בפינה זו תועלה מדי פעם בעיית ספציפית הנוגעת בפגם מסוים במבנה האיברים בפנים. איפור נכון עוזר לטשטש פגמים מסוג זה ע”י הבלטת אזור פנים יפה וטשטוש החלק הפחות יפה. העקרון הוא, קודם כל, לאתר בפניך את האבר היפה ביותר — לדוגמה: עצמות לחיים או שפתיים. אבר זה יש לאפר ולטפח היטב ב-גוונים בולטים ומבליטים.

אל תתעצלו לכתוב למדור על בעיות היופי שלכן, כל פנייה תיענה הן באופן אישי והן בכתב. כתבו אל „מרי קוואנט” ת.ד. 40020 ת”א.

סידרה ששית של המועמדות על

תואר מלכת המים 1974:

אתי אלגרבל, כוכי כהן ושושנה כחלון

7 זה מיספר מזל

שש לשיית המועמדות של שבוע זה, לתחרות מלכת-המים 1974, עומדת בסימן טוב — סימן המיספר 7. כל אחת מהיגדות הנצחיות הללו היא בח למישפתה

ברוכת-ילדים, וכל אחת מהן היא אחת משיבעה בנים ובנות. אתי אלגרבל (1.70 מ') היא בת 17, פמידה בכוס לאוחי בת-לאכוב. אמי היא

ילידת העיירה שדרות, אך מישפתה מת-גוררת כיום בעכו. יש לה עוד אבגת אחת, ונוסף להן — חמישה ילדי אהבתה הגדולה יל

חלום מרחף

בשימלות הכלולות של סלון אמבר, אותן תלבשנה המועמדות לתואר מלכת-המים 1974, סלון אמבר יעצב גם את תיטרוקות המלכות.

השובבה בשמלת-הקייץ ה' עליה של בוסיק ביבה. האיפור של חברת הלנה רובינשטיין, ותכשיט-השיער של המועמדות משל וולה.

את הערבים היא מקדישה בעיקר לקולנוע, אוהבת במיוחד סרטי מתח וריגול. כוכי (כוכבה) כהן היא בת 19 וחצי, וגובהה 1.73 מ'. היא ילידת חיפה, וגם במישפתה שיבעה ילדים — שני בנים וחמש בנות. כוכי למדה ציור-אופנה ב-בית-ספר מיקצועי. כיום היא משרתת כ-חיילת בחיב"ה.

שושנה כחלון בת ה-20 מיתמרת ל-גובה 1.75 מ', היא ילידת חדרה המתגוררת כיום עם מישפתה בהרצליה. גם היא, בת למישפחה שבה שיבעה ילדים, הבילוי העיקרי שלה הוא סירטייקולנוע, מה שיותר, ובקיצ, כמובן, אפשר למצוא אותה מבלה על חוף-הים.

בתמונה שלוש המועמדות של השבוע לתואר מלכת המים, יושבת מימין שוש (שושנה) כחלון, ילידת חדרה, בת ה-20. במרכז, אתי אלגרבל, ילידת שדרות, בת ה-17, שהיא פקידה בבנק. משמאל, יושבת כוכי כהן, בת ה-19 וחצי, שהיא ילידת חיפה. העושה את שירותה הצבאי כחיילת חיב"ה. כל השלוש באו ממישפחות ברוכות ילדים.

בגדייהם בהם תופענה המועמדות לתחרות מלכת המים 1974 הם מתוצרת מיפעל גוטקס, ואלה בהם תופענה המועמדות בנשף הבחירה הסופי יהיו בעלי עיצוב מיוחד למאורע זה. הייצוא של חברת גוטקס לעולם הרחב הסתכם השנה בלמעלה משלושה מיליון דולר! גוטקס קיבלה את הפרס הבינלאומי הראשון בפסטיבל קאן בענף בגדייהם.

הזמן מקום
למודעות בגיליון
ראש השנה
המוגדל של
העולם הזה

עשר אצבעות — רות חפר
 אמנות נאיבית
 בן-עמי 3, 283902

החנות המקצועית

מציעה לך מבחר עשיר של ציוד
 צילום לחובב במחירים נוחים!!
 * צילומי פספורט — בן רגע!
 * העתקת מסמכים, במקום!
 בימי שלישי סגור — כל היום.

פוטו ברנר
 חיסה רחוב החלוצים 31

כמה זה עולה ?

למעלה מ-10 מיליון לירות בשנה
 עולה לנו לנקות את האוטובוסים
 עזור לנו לשמור על הנקיון.

אגד

המחלקה ליחסי ציבור

כל-בו צ'קה

המחאת דואר של 'בנק הדואר' הינה שיק בנקאי אשר
 המוטב יוכל לקבל תמורתו בכל בית-דואר בארץ.
 לנחיתתך ולבטחון כספך נצל את האפשרויות העומדות
 לרשותך בשימוש בהמחות הדואר.

השתמש בהמחות דואר
 למשלוח דמי כיס לילדיך
 הנמצאים מחוץ לבית:
 בצה"ל, במחנה נופש,
 בפנימיה ובכל מקום בארץ.
 המחאת דואר המשוכה על
 שמם מבטיחה * את כספך
 גם במקרה של גניבה
 ואבירה.

לרשותך המחאות דואר בערכים 10, 5, 3, 20, 25,
 50 ו-100 ל"י
 * ע"י הצגת שובר ההמחה תוכל לקבל את כספך חזרה
 במקרה של אבדן או גניבה (כפוף לחקנות)

רשת בתי הדואר מבטיחה לך את שירותי
 בנק הדואר
 650 נקודות ישוב ברחבי הארץ

שיכון לראש הממשלה

עדיין על הדירה. מרים אשכול המשיכה להתגורר בדירת השרד עד שתוסדר בעיית המשכנתא. גולדה נאלצה, בימי שהותה בירושלים, להתגורר במלון, או אצל ידידים בשכונת בית-הכרם.

אגב, ללא קשר לסיפור הנדון, כדאי להזכיר סיפור שהתהלך בשעתו, בתקופה בה התגוררו לוי ומרים אשכול בדירת השרד של ראש-הממשלה. באחד הימים, טוען הסיפור, זמן קצר אחרי נשואיהם, עמדו ראש-הממשלה ורעייתו לצאת לסיור בחו"ל. מרים אשכול ביקשה לנצל את תקופת העדרם מהבית לצרכי שיפוצים. בין השאר ביקשה מאיש מע"צ שהיה

גילוי מוקדם של העולם הזה חסך למדינה מאות אלפי ל"י

גולדה את מטלטליה ופינתה את הדירה. עתה הגיעה שעתו של רבין לרשת לא רק את תוארה, אלא גם את מישכנה. כאשר ערך רבין את הסיור בדירה שפונתה, כדי לקבוע כיצד יתארגן בה, כבר היו בידי איש מע"צ שליוחו אותו כל הזדמנויות על השיפוצים שיש לעשות בדירה. הוא הצביע על כך שיש לערוך בבית בדיקת יסודי כדי להכשירו למגורים ולתפקידי ההארכת הממלכתיים המוטלים על ראש-הממשלה. לדעת מומחי מע"צ היה צורך בהחלפת צנרת המים בכל הבניין ובחידוש כל מערכת החשמל שבו. לא היה בכך, חלילה, לרמז כאילו גולדה עצמה התגוררה בבניין שתיקורתו דולפות וברזיו מקול-קלים, או שבישלה את ארוחותיה על פתיל-יה. אולם הבית, שהיה כשר כדי לארח בתוכו את נשיא ארצות-הברית, לא נראה לאנשי מע"צ ראוי לקבל את פניו של ראש-הממשלה החדש.

"כמה זה יעלה?" שאל רבין את איש מע"צ שפירט בפניו את תוכנית השיפוצים. "כמאתיים אלף לירות", היתה התשובה. "לא בא בחשבון", אמר רבין, "אני לא מוציא סכום כזה".

מובן שרבין לא היה צריך להוציא את הסכום הדרוש לשיפוצים מכיסו. אולם גם לא היתה לו כל כוונה להיכנס לדירת-השרד הממלכתית במצב שהשאירה אותה גולדה. רבין היה מודע ודאי לביקורת הציבורית שעלולה היתה להימתח עליו אם היה מאשר את השיפוצים בדירה. ניתן היה להבין את רגישותו בנושא זה, במיוחד נוכח הביקורת האישית שנמתחה עליו בנושאי כספים עם מינויו לתפקיד ראש-הממשלה.

הפיתרון נמצא מתחת ליד. כיוון שבי ממשלתו החדשה של רבין התחלפו שרי החוץ, כיוון ששרי-החוץ החדש, יגאל אלון, החזיק כבר בדירת-שרד ממשלתית בעיר העתיקה בירושלים, וכיוון שלשרי-החוץ החדש, אבא אבן היתה דירת-שרד ירושלמית מפוארת מזו של גולדה מאיר — נראה זה רק טבעי שדירת אבן תוכשר כדי לאכסן את ראש-הממשלה החדש.

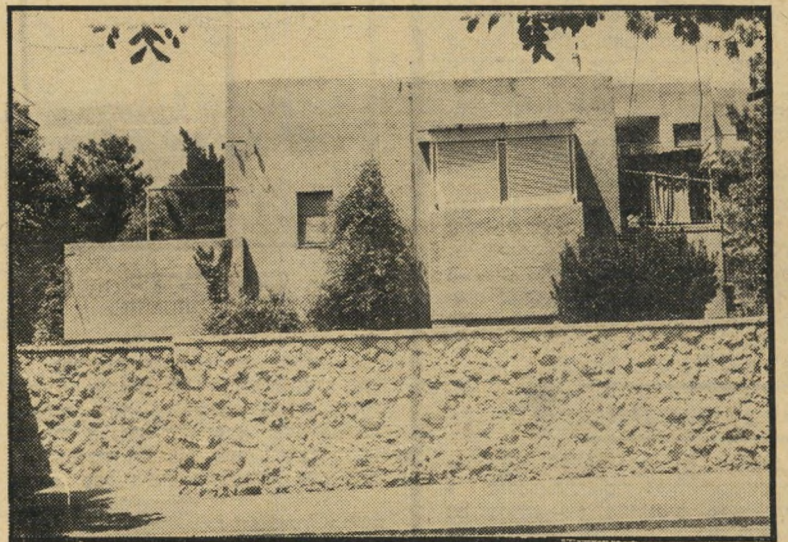
אלא שכאן התעוררה שוב בעיה. למרות שחלפו מיספר שבועות מאז חדל אבא אבן לכהן כשרי-החוץ, הוא המשיך להחזיק בדירת-השרד שלו, ברחוב בלפור, יחד עם הסגל שלה, שכלל ארבעה משרי תים, שקיבלו את משכורותיהם מקופת המדינה. לא היתה זו הפעם הראשונה בה התערב מוצב מבין מעין זה. כאשר היתמנה גולדה מאיר כראש-ממשלה, היא עמדה במצב דומה. היה עליה להיכנס לדירת השרד של לוי אשכול המנוח, אלא שאל-מנתו של ראש-הממשלה, מרים אשכול, המשיכה להתגורר בדירה. היה עליה לעבור לדירה פרטית, אלא שאז התעוררה בעיית תשלומי המשכנתא שהיתה מוטלת

יודע מה היו הרגשותיו של יצחק רבין כאשר נכנס לבית הריק בלויית אשתו לאה, שלישו הצבאי תתיאלוף אפרים פורן ואיש מחלקת העבודות-הציבוריות במשרד-רד-העבודה, הממונה על תחזוקת דירות השרד הממשלתיות. מה שברור הוא שלא רבין לא התלהבה כל כך מהרעיון להתגורר בבניין מיושן זה, הנושא עמו זכרונות רבים כל כך, נעימים ונעימים פחות, עבור בני משפחת רבין.

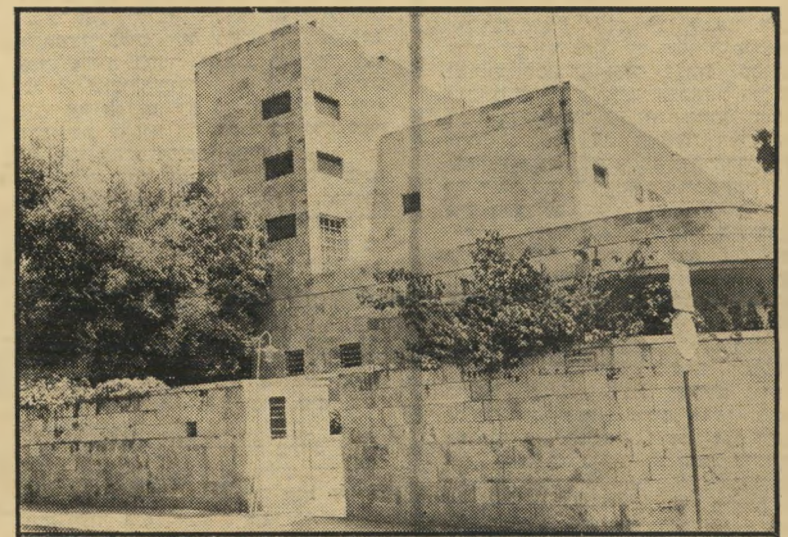
ראש-הממשלה ורעייתו היו צריכים לעבור להתגורר בדירת-השרד של ראש-הממשלה מייד עם מינויו של רבין כראש-הממשלה. אולם אז התעוררה בעיה בלתי צפויה. ריצ'ארד ניקסון, נשיא ארצות-הברית

ראש-הממשלה, יצחק רבין, הסי תובב בין חדרי הבית הדורקומתי שיבשדרות מיימון 14, בשכונת רחביה בירושלים, שקוע בהירהורים. כאן, בין כתלי הבניין המיושן, ששימש דירת-שרד ממשלתית לשני ראשי-ממשלה בישראל, עברו עליו כמה מהשעות הגורליות והמכריעות ביותר בחייו.

בבית זה נפגש רבין-אלוף יצחק רבין, בתקופת כהונתו כרמטכ"ל, עם ראש-הממשלה לוי אשכול, להתייעצויות סוערות בתקופת ההמתנה והמתח שקדמה למילחמת ששת-הימים. בין קירותיו נועד לפגישות אינ ספור עם ראש-הממשלה גולדה מאיר, בתקופת כהונתו כשגריר ישראל

בית גולדה דירת-השרד של ראש-הממשלה בשדרות בן-מיימון בירושלים, ששימשה כמישכנו של לוי אשכול וגולדה מאיר בעת כהונתם כראש-הממשלה. בבית זה התנהלו רוב השיחות עם הנרי קסינג'ר בעת ביקורו בישראל, ובו אירחה גולדה את ריצ'ארד ניקסון. על-פי טענת מחלקת העבודות הציבוריות, יש צורך להחליף את כל הצנרת ומערכת החשמל בבניין, כדי להכשירו למגורים.

בית אבן כאן היתה דירת-השרד של שרי-החוץ אבא אבן. ברחוב בלפור בשכונת רחביה בירושלים. הבית המרווח, בעל שתי הקומות, הוא במצב תקין יותר מאשר ביתה של גולדה, אולם כאשר יצא ממנו אבא אבן, הוא השאיר אותו כמעט ריק מהריהוט. מרבית הריהוט בבניין היו רכוש הפרטי.

רית, עמד לבוא לביקור רשמי בישראל. עורריו, שתיכננו את הסיור בארץ, עמדו על כך שהנשיא תובע לערוך ביקור נימרי סין אצל ראש-הממשלה לשעבר, גולדה מאיר, כמחווה מיוחדת כלפיה. דירתה הפרטית של גולדה בשכונת רמת-אביב בתל-אביב, אינה ערוכה לקבלת-פנים ממלכתית הראויה לנשיא ארצות-הברית. משום כך, ביוזמתו של יצחק רבין עצמו, התבקשה גולדה להמשיך ולהתגורר בדירת ראש-הממשלה ולארח בה את ניקסון. רק בתום ביקורו של ניקסון בארץ ארזה

בווינגטון. בבית זה ידע שמחות ואכזבות. כאן היו לו שיחות קשות עם גולדה מאיר בנושאים מדיניים שונים וגם בענייני הרקארייה האישית שלו. כאן גם נטל חלק, כחבר ממשלתה של גולדה מאיר, בפגישות המארגניות שנערכו בתחילת שנה זו עם שרי-החוץ האמריקאי הנרי קסינג'ר בנושא הפרדת הכוחות עם מצריים וסוריה. והנה עתה, אחרי תקופה כה ארוכה, הוא עומד לחזור לבית זה לא כאורח אלא כבעל-הבית. כיורשה של גולדה מאיר בל תפקיד ראש-הממשלה. ספק אם מישו

הרבינים לאה ויצחק רבין (מוסתר מאחורי גבה). כפי שצולמו בעת קבלת-הפנים ה' ממלכתית שנערכה בנמל התעופה בן-גוריון לנשיא ארה"ב ריצ'ארד ניקסון, בעת ביקורו בישראל לפני כחודשיים.

ממונה על כך להתקין "טלפון באמבטיה". כאשר חזרו השניים מחו"ל, הופתעה מרים לגלות כי אומנם הותקן קו טלפון לחדר האמבטיה בדירת-השרד. היא, כמובן, התייכונה שיתקינו באמבטיה סוללת מיקלחת, המכונה בלשון עממית בכינוי "טלפון".

חזרה לבעייתו של רבין: אחרי שהחליט לקבוע את מישכן ראש-הממשלה במישכנו של שרי-החוץ לשעבר, נאלץ יצחק רבין להתאור בסבלנות ולהמתין עד שאבא אבן יפנה את הדירה. מכיוון שהיה ידוע לכל שביתו של אבן נמצא במצב תקין יותר (המשך בעמוד 34)

לפני כמה חודשים

שוחחתי עם החיילים

המצריים באפריקה -

השבוע כגשתי אותם

שוב, והם

סירבו לדבר...

שרה חיילי או"ם, מצבא נפאל, שחומים, רזים וגמלקי-קומה, ניצבו דום בלב המידבר, בנקודת או"ם ליד קנטרה.

גליחותם לזהטים ומייבשים שטפו את הנפאלים, המורגלים בארצם לכפור ולסור פות-שלגים. החום הכבד היה להם עינוי בלתי-נסבל. אולם החיילים ניצבו בעמידה דום מתוחה, אף שריר בפניהם לא זע. אנו, קבוצת חיילים ישראליים, ניצבנו בסמוך והתבוננו בהם בסקרנות. עתה התחלנו להבין את פשר המושג "מישמעת צב" אית עיוורת. לא היה כל היגיון שיסביר מדוע מפקדם מעולל להם זאת, זולת הרצון לעשות רושם על החיילים הישראליים והמצריים, שנאספו סביב.

כיוון שצבא נפאל אינו מפורסם ברחבי העולם כצבא עזירוח במיוחד, או כצבא שי פיתח תיאוריות-לחימה חדישות, הרי עם כל הכבוד לחיילים הנפאלים החביבים, הפקודה שתקעה אותם בעמידת-דום ממר שכת בגיהנום החום המידבר, לא הפכה אותנו למעריציו של אותו צבא.

המצרים

אינם מדברים

הגענו לנקודת האו"ם בקנטרה, בי מידבר סיני, כדי ללוות לבתיים קבר צה גדולה של סטודנטים מרצועת-עזה, הלומדים במצריים. הללו הובאו לכאן על ידי הצבא המצרי במסגרת מיבצע ביקורי הקיץ.

בנקודת-הגבול הישראלית התפרקנו, לפי פקודה, מנישקנו, והמשכנו אל תוך השטח שבשליטת או"ם בשיבוע אוטובוסי אג"ד, שנועדו לקלוט את כל הבאים. בראש השיי רה התייצב גיפ או"ם, ובו שני קצינים שהובילו את השיירה.

שישה ימים קודם לכן הגענו לנקודת או"ם שבקונייטרה, על שטח-ההפקר שבין ישראל לסוריה, כדי ללוות סטודנטים עותיים הלומדים בסוריה. כאשר הם ניצבו בתור כדי לעבור את גזולת הזיווי והרישוי, ולאחר-מכן, בשעת הנסיעה הארוכה — שוחחנו עימם. גילינו סקרנות רדדית. עתה היינו להטים לשוחח עם הסטודנטים הבאים ממצריים.

הגענו לנקודת או"ם בשעה היעודה. לא היה כל זכר לקבוצת הסטודנטים. המתנו במקום שעתים תמימות, ורק אז ניראתה שיירת האוטובוסים המצרית, כשהיא מת-קרב לעברנו.

בהיעצר השיירה, ירדו הסטודנטיות והסטודנטים והתגודדו מתחת לסככת-עץ. מיספר חיילים וקצינים מצריים נילו אל הסטודנטים ושוחחו עימם. אנשיה-צבא ה מצריים היו לבושים היטב. אנו הישראליים, אנשי המילואים, לעומתם, היינו לבושים ברישול פרוע. אולם הסבלים והנהגים המצריים לקלטו לחיילים את ההצגה, הללו היו לבושים בבגדי פלאחים, הקימו מהומה על כל דבר, והפכו את המקום לבאזאר מיורח.

פקיד מימשל ישראליים החלו בהליכי הזיווי והרישום. העבודה התנהלה ביעי-לות. תוך שעתים נסתים רישום וזיווי 270 הבאים.

אותה עת החלו הסבלים המצריים להעי-מיס את כל חפצי הבאים על אוטובוס חבילות של אג"ד. הבדיקה הביטחונית בחפציהם של הסטודנטים המגיעים אינה נערכת בנקודת או"ם, אלא באל-עריש לי-באים ממצריים, ובגשר דאמייה לבאים מסוריה.

נסינו לשוחח עם החיילים המצריים, אך הללו התעלמו מאתנו. בשעתו לפני הסכם הפרדת-הכוחות, היינו מוצבים בגדה הי-מערבית של תעלת סואץ, מול איסמילייה. בחודש האחרון שהותנו שם, כאשר פסקו חילופי-האש, פיתחנו יחסי-ידידות הדוקים

במדינה

שירותים

סאפארי הנחשים

של בתיים

כדי להיכנס לסאפארי

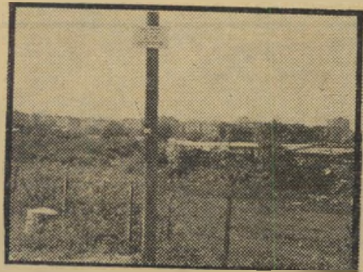
של רמת-גן משלמים כסף —

אך כ"סאפארי"

של בתיים חיים חנם

אזרחי תל-אביב אף לא מעלים בדעתם שממש בקירבתם מצוייה שמורת-טבע, סאפארי טבעי של נחשים. יש לשער שגם רשות שמורות-טבע לא שמעה עליה. הנוסע מתל-אביב דרך יפו בואכה בתי-ים, אינו צריך אלא להיעצר במבואות העיר בתיים, המטופחת והמודיקה, לצעוד מאה מטר בכיוון מערב, והרי הוא נמצא בעולם אחר.

אגם של שופכין. ממבט ראשון נדמה כי נקלע לכפר אפריקאי טיפוסי. אבל אין

ביצת-השופכין

מה אנחנו, עיזים ?

זה כפר. זהו שטח עירוני, השייך לעיר בתיים. קוראים לו רחוב 404. הוא מצוי באזור סחנה ג', וגובל בבתיים. במרכז האזור המגודל שיח-פרא. שביניהם בק תות נמוכות ורעועות. מצוייה ביצה רחבת ידיים, ספק ביצת מייגשים, ספק מאגר של מיישופכין.

על עמוד גבה המתנשא מעל הביצה, מתנוסס שלט: "זהירות, מים עמוקים". פני הביצה מכוסים ענני יתושים כבדים. "אני גרה פה כבר 17 שנה", סיפרה תושבת רחוב 404, אשה בגיל-העמידה, "אנחנו לא יכולים לחיות פה. יש כאן כל מה שאפשר למצוא בגן-חיות: יתושים, עכברים, נחשים, אבל ההבדל הוא זה שאצלנו הם מסתובבים בתוך הבית.

"א-אפשר לישון פה, א-אפשר לנשום, א-אפשר כלום. היה מפקח אחד, פעם, אמר שיהיה בסדר, נעלם. ועד אין לנו, וכל מי שכול, בורח מכאן. הרבה אנשים עזבו את המקום. יש לי בת צעירה, והיא מתביישת להביא את החברות שלה הבית הזה. אני לא מאשימה אותה."

לשאלת כתב העתס הזה, מה עושה מיישרד-הבריאות בנדון, אמרה: "אני רק יודעת שלפני שלוש שנים אמר איזה טרק-טור, עבד כמה שעות והסתלק. זה מה שמיישרד-הבריאות עשה. חברת-החשמל, לעומת זה, כנראה עוד לא שמעה עלינו. חוקרים כל הזמן. אני גר פה 19 שנה". סיפר בחור צעיר, אף הוא מתושבי המקום, "ראש-העיר היה פה פעם, אמר שישלח פחייא-שפה. הפחים לא הגיעו. אני יש לי דוד, כל שבוע הוא תופס לפחות שישה נחשים."

את מרבית השטח מחזיקה בידיה מיישפ-זה ערבית, שבבעלותה שלרש-המיישפה דונם אדמה. אבי המיישפה קנה את הי שטח, עוד בימי המנדט הבריטי.

"רצינו למכור את האדמה, אבל העיריה לא נותנת לנו מחיר טוב", סיפר אחד הבנים, המתגורר במקום זה מזה 40 שנה. "האנשים פה חולים כל הזמן. מה יש, א-אפשר לדאוג לנו שנחיה כמו בני-אדם? מה אנחנו, עיזים או אנשים?"

אחד מתושבי המקום הזקנים, טעה בכתב העתס הזה וחשבו לעובד עיריית תל-אביב. "אין לי כבר כוח להתלונן", תר פרק. "כבר לא רואים את הבית שלי מרוב חורים. היה פה מהנדס מהעירייה ואמר שצריך הרבה כסף בשביל לסדר פה תנאים אנושים. מאיפה אני אקח כסף? ביום גורמלי — אין לי. יש לי תעלה שמוכילה את כל הביוב לבור בחצר."

החיים במאורת נחשים, בתקציבה של עיריית תל-אביב, המתלבטת בבעיות רבות ושונות, אין סעיף שבכוחו להעניק תנאים-חיים אנושיים מינימליים לדיירי רחוב 404. שמורת-טבע המצוינה לרוחשת הי-רצים, השוכנת בגבול העיר הגדולה,

אם נחנת בסבלנות, חוש הומור ועצבים חזקים, תהיה זקוק להם מאוד בימים הקרובים. מיהו המקנא בך מסי-בות הידועות רק לשני-כס, יעשה כמיטב יכול-תו וגם יצליח במידת-מה להפיץ עליך שמו-עות ולהבאיש את ריי-חך במקומות חשובים. סיכויים טובים יהיו לך במישור הרומאנטי.

דאגה הולכת ודאגה באה, קחי את החיים בקלות. את מזיחה את בעלך ודואגת לילידך יתר על המי-דה. בעלך עלול להי-פגע ולחפש תשומת-לב בשדות זרים. הוא יתחיל להיעדר מהבית לפני שתפסקנה עיי-ניך. כוח ההרגל פועל השבוע לרעתך. מוטב היה לו הקדשת פעם תשומת-לב לחידושים ולאפשרויות בלתי מ-קובלות. שימרי על דיאטה קפדנית. אל תזיחי את מראעך. שני את הרגלי התזונה.

חזקנים

22 באוגוסט - 22 בנובמבר

טקור

22 באוגוסט - 22 בנובמבר

קשת

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

הבט סביבך ותראה, בעצה כי טוב. חכה ליום שבת כדי להת-חיל לפעול — ביום א' או ב' אל תיתן לאח-ריס לתחוב את אפס לענייניך. תרבה בווי-כוחים ואל תתריס בהס-שאתה הצודק, גם כשזה יהיה כך, ברוב ימות-השבוע. מאידך, אל תחמיצי אף פגישה מעניינת, בת קשת ואל לך להסס להיות היוזמת.

חזקנים

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

קשת

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

חזקנים

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

קשת

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

עננים סוערים יכסו לקראת סוף השבוע את חיי האהבה שלך.

אם אתה נשוי — תפרץ מריבה סוערת בינך לבין אשתך. אם יש לך חברה — תי-פרדו. גם את בת גוי, לא תלקי דבש ל-שבוע: את תיפרדי ל-זמן ארוך מאדס הי-קרב מאוד אליך. שתיות המופרות תר-חיק את ידידיך.

חזקנים

21 בדצמבר - 19 בינואר

גדי

21 בדצמבר - 19 בינואר

זני

20 בינואר - 18 בפברואר

מריבה עם חבר ותקי בגלל בעייה כס-

חזקנים

21 בדצמבר - 19 בינואר

גדי

21 בדצמבר - 19 בינואר

זני

20 בינואר - 18 בפברואר

הגל העכור העובר, פעם אחת נוספת, על מחשבותייך עשוי לה-יות מוסר עלידי גורם בלתי-צפוי: פגישה עם אדם חדש לגמרי או עם איש מן העבר — אבל מהעבר הרחוק יותר. אל תתני דעתך לצדדים השליליים יו-תר של הסובבים או-תך; העריכי את החום האנושי שלהם.

חזקנים

21 בדצמבר - 20 באפריל

טלה

21 בדצמבר - 20 באפריל

שור

21 באפריל - 20 במאי

לא, את לא טיפשונית, את סתם מזיחה את עצמך ואת הסיכויים שלך להיות מאושרת. את יכולה גם לשנות את הדבר — אבל זה תלוי ביכולתך לשלוט בעצ-ביך, ומה שחשוב הרבה יותר — במצבי-הרוח ובדיכאונות הכרוניים שלך. אם אתה בעל-עסקים עכשיו הרגע להחליט, ולא לחתום.

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

הבעיות המרכזיות שלך סובבות, השבוע, מ-סיבב לשתי החלטות מרות שיהיה עליך לקבל: בענייני-כספים ובעניינים אירגוניים. זכור שאינך יכול לע-שות את הכל בעצמך, ושמור על כוחותיך. זכור גם שמוטב ש-יתדחה את ההכרעה הפינאנסית לשבוע הבא, לכל המוקדם.

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

רידה את מנותחך. היא תיחך עלידיך אירועים נוטפים ובכל זאת — זוהי התחלה של מיפנה לטובה בדרך-חיידך.

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

הענו הכבד שהיה מו-נח על זכרונך ועל תק-וותיך מוסר, השבוע עלידי חווייה פשוטה, תמימה, ובלתי-צפויה. את מוצאת עצמך בחב-רתם של אנשים מסוג אחר לגמרי, והם מסת-רים את מצב-רוחך ואת מסוגלת, שוב, להלך בגנים ובשבילי-החיים כאילו ניתן לך להתחיל הכל מחדש. אותו סרטן שעליו עברה חווייה קודרת, ימצא, לעומת זאת, פיצוי באושר אישי, גדול.

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

חזקנים

21 בדצמבר - 20 בינואר

עם החיילים המצריים שהיו מוצבים מולנו. הצטערנו על שבפגישה הנוכחית סירבו המצרים להחליף עימנו אפילו משפט אחד.

חלונות צבועים

באוטובוס

הסטודנטים העזתיים ניראו עיי פים. תהליך הרישום המסורבל בקהיר, והנסיעה לכאן, נמשכו חמש שעות. אך בניגוד לעמיתיהם, שבאו מסוריה, הם לא היו ממורמרים והתנהגו בטבעיות ובעלי זות.

הסטודנטים נשאו עימם, נוסף לחפציהם האישיים, גם מתנות להוריהם. הבחורים הביאו לרוב רדיו-טרנזיסטורים נוצצים, ואילו הבחורות נשאו כלי ריקמה או תמור נות צבועות בצבעים עזים.

אחד הבחורים הביא עימו אפניים קטנים, משומשים, כנראה תשורה לאחיו הצעיר. צעיר אחר החזיק בדובון מחומר סינתטי, שיוצר בסין העממית. מיספר לא מבוטל של צעירים נשאו עימם גיטרות.

שיבעת אוטובוסי אג"ד ניצבו בשורה בזה אחר זה, חלונותיהם צבועים בשיכבה צבע כהה, ולפני שורת המושבים הראשוני נה ניצב מיתקן שמנע מהנוסעים כל אפי שרות לראות מה מתרחש מחוץ לאוטובוס. בינתיים היו החלונות פתוחים. ההוראה היתה כי ברגע התזוזה, ולאורך כמה עשרות קילומטרים, יש לסגור את כל החלונות כדי שהנוסעים לא יוכלו לזהות מית קניצבא בשטח. ידענו כי הנסיעה לא

כתב „העולם הזה” זאב יפת (שמאל)

ששירת במילואים, ליווה סטודנטים

פלסטיניים מצריים ומסוריה, ומדווח:

מתחת לברכי. על המושב, היה מוטל עיתון הארץ, אותו קיבלתי בבוקר.

ישראל —

סופר-מדינה

אחד הסטודנטים שישב לא הרחק ממני, ושבהמלך השיחה נסתבר לי כי הוא לומד שנה שלישית כלכלה, ביקש לעיין בתמונות. הוא הופתע כאשר דיפדף בי עיתון וגילה בו מספר רב של עמודים. היה סבור כי העיתונים בארץ מופיעים במתכונת קטנה של ארבעה עמודים בלבד. שפע מודעות-הפירסומת משך את לבו. הבחור שאלני אם נכונות הידיעות שהי פיעו לאחרונה בעיתוני מצריים, כי חלה הידרדרות בערכה של הלירה הישראלית. השבתי שאני מגיח כי אכן חלה הרעה מסוימת בערכה של הלירה. הבחור הוסיף ושאל אם נכונות הידיעות כי הוטלו מיסים כבדים חדשים על העם, שיפגעו קשות ברמת-החיים של העובדים.

השיבותי כי אכן הוטלו מיסים חדשים, וכי כל מפרנס ייאלץ עתה לעמול יותר קשה כדי לשמור על רמת-חייו הנוכחית. על שיטת תוספת-היוקר המפסזה את השכני רים חלקית על אובדן ערך כספם, לא שמע הסטודנט מימיו. הוא גיראה מופתע, ותחיי לה לא נטה להאמין כי שיטה זו אכן נהוגה בישראל.

סטודנט לכלכלה זה, כשאר חבריו הסטור דנטים, גילה כלפי ישראל יחס דורשמשעי. משך כל השעות הארוכות ששוחחנו, חזרה

הצאיות מיני בקנוורה

תופעה זו שוב ושוב. מחד נציירה ישראל מתוך קיטע-מישפטים ופליטות-פה שלהם כ„סופר-מדינה“, כענק תעשייתי — ומאידך נשמע צלילים מוסווים אבל חדים ש-טענו שישראל אינה אלא ננס הנתמך על ידי ארצות-הברית, מדינה שצבאה נמצא בנסיגה לעומת הצבא המצרי.

באליעריש נפרדנו מהסטודנטים. לחצנו ידיים כאילו היינו ידידים ותיקים. אנשי-המכס החלו בודקים במיטעניהם. ואילו אנו פנינו למאחז הצבאי שלנו באחד ממחנות הפליטים ברצועה.

הסטודנטים המצריים גילו בוודאי כי השד הישראלי אינו נורא כל-כך, ואילו אנו גילינו כי כל עוד מרבית הסטודנטים הפלסטינים לומדים במצריים ולא בסוריה, קיים סיכוי שלא ירחק היום ונוכל להגיע לידי הבנה.

לשלום בתנועת-יד. פשוט התעלמו מהי בדואים, כאילו היו אוויר שקוף. כאשר מחזה זה נישנה פעמיים ושלוש, שאלתי את היושבים סביבי מדוע אין הם משיבים ברכה לבדואים המריעים להם.

„אלה בדואים“, השיבו הסטודנטים בבייטול. התנהגות זו הפתיעה אותי, משום שעמדה בניגוד גמור לכל כללי הנימוס הטובים שהללו הפגינו עד כה. אך בהירי-הזר שני נזכרתי כי התנהגותם של תושבי הרצועה לבדואים אינה שונה מזו של הסטודנטים. פעמים רבות, כאשר פיסרלנו במחנות-הפליטים, היינו, בשעת המנוחה, נכנסים לשיחות עם צעירי המקום. הללו גילו יחס של בוז תהומי כלפי הבדואים, התייחסו אליהם כאל חיות המחבלות בי רכושם. מתגנבות בלילות, משחיתות את עצי הפרדסים ועושות שמות בגני-הירק.

באוטובוס שהוביל את הסטודנטים שבאו מסוריה, היה ההבדל תהומי.

אולם, נראה שכל קבוצת בני-אדם חייב תמיד להימצא „ג'וקר“. עוד אנחנו משור חתים בנושאים כלליים ומשווים תוכניות לימודים, פנה אלי לפתע אחד הבחורים, שעד כה לא נטל כל חלק בשיחה, ואמר בנימה לגלגנית: „בפעם הקודמת באנו לחופשת-קיץ מהסואץ, הפעם אנו באים מקנטרה. תמהני מהיכן נגיע בפעם הבאה.“ לרגע נשתררה באוטובוס דממה קפואה. הבחורים שישבו סביב השואל היפנו לעברו מבטי-זעם. שרר בינינו מעין „קוד“ מוסכם שלא לשוחח בנושאים פוליטיים. השאלה הלגלגנית של הבחור הביכה את הנוכחים. החלטתי, כפי שנהוג לומר בצה"ל, „לסי גור“ איתו את החשבון, והשבתי כי בפעם הבאה שייבקר בעזה, ההעברה לא תתבצע בחום המדבר בקנטרה, אלא בצל הדקלים הגבוהים שבמרכז קהיר.

לקול צחוקם של הנוסעים חוסלה התק-רית, ואנו המשכנו לשוחח בחופשיות.

כל הסטודנטים שעימם שוחחתי ניסו ליצור בי את הרושם כי הם מתפעלים מהמצרים וכי לדעתם, רמת הלימודים בארץ גיברטאות עונה בהחלט על דרישותיהם. אולם ניתן היה לקלוט, בין השורות, נימה ברורה של ספקנות לגבי מיספר נושאים. רמת-החיים הנמוכה במצרים הציקה להם, הביורוקרטיה הממשלתית הטרידה אותם. לא היה ברור להם אם המצרים מחשיבים אותם, את הפלסטינים, כערכם.

הסטודנטים שבאו מסוריה, לעומתם, איר תם אספנו מקוגיטורה, היו ממורמרים ואר כלי-שיגאה. הסטודנטים המצריים לא הניחו לי להרגיש אפילו לרגע, כי אני אישית או כלל ישראל שנואים עליהם עד בחילה. אצל הסורים נוצרה הרגשה זו כבר מתי חילת הנסיעה. העובדה היחידה שניחמה אותי היתה שניתן היה להבין מדבריהם כי גם הסורים אינם חביבים עליהם כלל, וכי רמת הלימודים בסוריה ירודה, והם לומדים באוניברסיטאותיה רק משום ש-אינם מצליחים להתקבל למיכללות במצרים.

במקום מסוים לאורך הדרך הראשית ניתנה רשות לפתוח את החלונות. גלי אוויר מדברי לוהט שטפו אותנו, אולם הם היו גיפלאים בהשוואה לקיטור המהביל הרטוב שעמד באוטובוס הסגור.

בדרכנו חלפנו על פני מיספר מקומות יישוב בדואיים. הבדואים זיהו את הסטודנטיים לפי החלונות הצבועים של האוטובוסים. הם נאספו לצדי הכביש, נפגפו בידי-הם והריעו בהתלהבות לבאים. להפתעתי, איש מבין הסטודנטים לא טרח כלל להשיב

תהיה נעימה, וכי הסטודנטים ואנו, החיילים המלווים אותם, „נתבשל“ בחום הכבד ש-ישרור בכלי-ההרכב הסגורים. בכל אוטובוס היו שני מיכלי מים. אחרי הנסיון המר עם הסטודנטים שבאו מסוריה, הסברנו למצרים כי המים עומדים לרשרת, וכי רצוי שלא ירבו בשתיה. כדי שכמות המים תספיק להם לכל הדרך האי רוכה.

החבר'ה ממצריים התנהגו בצורה מכור בת. החום באוטובוס החונה היה כבד, הצמא היכה ביושבים, אך בכל פעם שהי בחורים באחד האוטובוסים רצו לשותות. שלחו נציג כדי לשאול אם מותר להם להשתמש במים. וזאת, כאמור, על אף שבכניסתם לכלי הרכב הודענו להם כי המים לרשותם.

הסורים, לעומתם, השתמשו במים לשי טיפת ידיים ופנים. עדי-מהרה נותרו בלא מים, ואז סילקו, בלא בוש, את המים מממיות החיילים המלווים. לאחר-מכן גבי בו את מנות המזון של החיילים, ורקנו אותן וטינפו את כל סביבתם.

מיספר סטודנטיות הגיעו לנקודת א"ם כשהן לבושות בחצאיות-מיני. כאן פרשו לשירותים והחליפו בגדיהן בלבוש צנוע יותר.

אחד הבחורים, שמשך את תשומת לב הישראליים היה בלונדי תכול עיניים, גבה קומה ולבוש מכסי ג'ינס. הוא גיראה כביטניק אמריקאי לכל דבר. למרבה ההפי תעה הסתבר כי אביו רוסי ואמו ערבית, וכי הוא מתגורר בבית-החן אשר ברצועת עזה. אותה שעה טרם שיערתי כי כעבור ימים אחדים אני עתיד לשוב להיפגש עימו. מקץ שעותיים נסתים הרישום, ושירת המכונות יצאה לדרכה. במחצית השעה הראשונה סבלנו קשות מהחום, משום שנאלצנו לנסוע בחלונות סגורים, אבל כיוון שמצב הרוח באוטובוס היה מרומם והסטודנטים היו נרגשים מאד לקראת הפגישה עם בני מישפחותיהם, חלף הזמן במהירות.

הבדואים —

אבק-אדם

מרגע תחילת הנסיעה לא חדלו הבחורים סביבי להושיט לי דברי-מתיקה או סיגריות. מובן שרוקנות מכיסי כל דברי-מתיקה שהיה לי, כדי להשיב למכבדי. ממש התיידדנו. אלה היו חברי נחמדים, מלאי חוש-הומור. כשאני משוה את האווירה הלבבית ששררה באוטובוס זה, לאווירה הקפואה והחשדנית ששררה

אבטיח בעזה בשוק מחנה-הפליטים בג'יבאליה. מחירי הפירות והירקות בשוקי הרצועה זולים להדהים. משה תמיר (שמאל) מחזיק בידיו אבטיח שמישקלו 4 ק"ג. אותו קנה תמורת לירה ישראלית אחת. מחירי התוצרת החקלאית מסוגים אחרים זולים באותה מידה עומה.

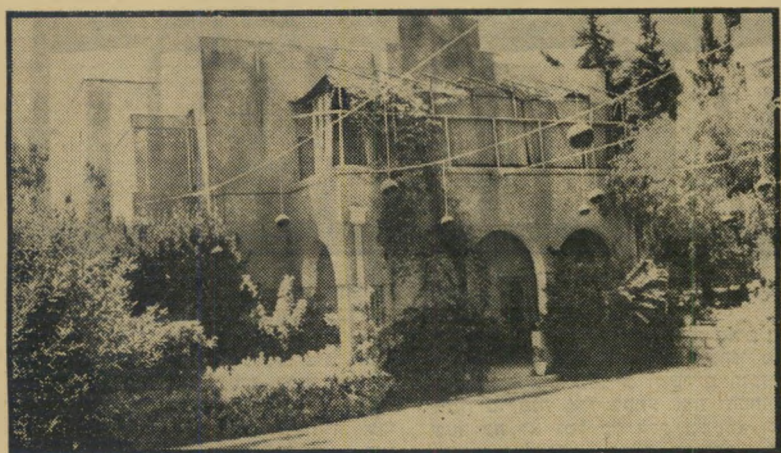
מישפחה, המטופלת בשמונה ילדים והמתגוררת בשיכון קטמון ט' בירושלים. לבין הסכום שיושקע בדירת-השרד של ראש-הממשלה, כתב חזני במאמרו: "חדשות מחפירות לנו, שראש ממשלתנו משפץ את מעונו החדש בסכום של 400 אלף ל"י: סכום השקול כנגד שני מיליון שעות עבודת ילדים, ילדי משפחת ב' בבלוק 101, בקטמון ט', יחפים, על הריצפה. ארץ האינך זעה?
"הרים, האינכם רועשים?
"ציבור, האינך מזדעק?
"אם זו אינה שפיכות דמים, שפיכות דמים מהי?"

את מאמרו סיים משה חזני בקריאה לרבין: "יצחק, אל תיכנס כך למעונך החדש בירושלים. חשוב על ילדי בלוק 101 בירושלים: אתה עוקד אותם!" מאמרו של חזני גרר גל של תגובות. למחרת היום פירסם מעריב התנצלות על מאמרו של חזני, טען כי הוא היה מבוסס על "ידיעה עיתונאית בלתי-בדוקה ובלתי מהימנת". גם ההתנצלות היתה בלתי בדור. שכן, לוא טרח מעריב לבדוק את הפרשה, היה מגלה כי היתה אומנם תוכן ניהל להשקיע סכומים של מאות אלפי ל"י בשיפוץ וריהוט מחדש של דירת אבן, אלא שהדבר נעשה ללא ידיעת רבין.

לא ש"מעריב" לא הסתפק בהתנצלות. למחרת פירסם רשימה של אחד מחתביו הבכירים, דב גולדשטיין, ש-

(המשך מעמוד 31)
מביתה של גולדה, היה זה רק סביר שה-תיקונים שייצרכו בו לא יצטרכו לעלות בסכומים כה גדולים לקופת-המדינה, כמו שיפוץ דירתה של גולדה. מרגע שנפלה ההחלטה, הועבר הכדור לאנשי מע"צ. ל-דברי אנשי לישיבת ראש-הממשלה, לא טרחו רבין ורעייתו אפילו לבקר בדירת אבן טרם פינויה. אולם בבית אבן זכרו לפחות ביקור אחד של לאה רבין בבנין טרם פינויו. ספק אם רבין עצמו ידע על כך. מה שרבין לא ידע, היתה העובדה שגם השתכנותו בדירתו של אבן עלולה לעלות בסכומים ניכרים לקופת-המדינה. כי בניגוד לדירת ראש-הממשלה, שבה היה כל הרי-הוט רכוש המדינה, היתה דירת השרד של שרה-חן מרוהטת רובה ככולה ברהיטוי הפרטיים ובאביזרי של אבא אבן עצמו. כאשר פנה אבא אבן, באיחור של חודש שנים את דירת-השרד ברחוב בלפור, הוא פונה ממנה כימעט את כל הרהיטים שהיו שייכים לו. הספריות הענקיות שהיו ברבנין, השטיחים היקרים שפיארו את כל חדרי, אוסף התמונות המקוריות ששוויין נאמד במיליונים רבים — כל אלה נלקחו על ידי אבן מתוך הבניין. נשארו בו רק הרהיטים מעטים, שהיו רכוש המדינה.

גם אחרי שהיתפנה בית אבן, לא ביקר בו רבין. לעומת זאת ערכו אנשי מע"צ ביקור בבניין. הם עשו הערכה כמה יעלו השיפוצים הקלים שיש לעשות

בית גולדה — מבט מהחצר
ברום דולפס ופתיחיה

מתח ביקורת חריפה על מאמרו של חזני. יותר משהיתה רשימה זו מיועדת למחות על מאמרו של חזני, היא נועדה למחות בפני ראש-הממשלה עצמו. גולדשטיין, ש-הוא המראיין הראשי של מעריב, לא סלח לרבין על שסרב להעניק ראיון למעריב. עתה, מצא גולדשטיין את השעה כשרה להטיף מוסר לרבין: הגת, אם היית מעניק ראיון למעריב — השתמע מתוך דבריו — לא היינו נכשלים במיכשלה זה.

אלא שבסופו של דבר יצא מתוך מעו. בשבוע שעבר, בעקבות הסערה שהתפתחה אחרי פירסום הידיעה בהעולם הזה, ערכו סוף סוף ראש-הממשלה ורעייתו ביקור בדירת-השרד של שרה-חן לשעבר, המ-יועדת להיות מיכנס הירושלמי. בו במקום הוחלט על עריכת שיפוצים קלים בלבד בבית, שיכללו צביעה וסידור. כאשר לריהוט הבניין רבי-החדרים, הכולל גם אולם גדול בקומה הראשונה לקבלת פנים וסעודות ממלכתיות, הוחלט על פיתרון אחר: הרהיטים הממשלתיים בהם מרוהטת דירתה של גולדה, יועברו לדירת אבן. רק על דבר אחד התעקשו יצחק ולאה רבין. הם לא יישנו במיטה בה ישנה גולדה. טרם הוחלט אם יירכש חדר שינה חדש לזוג רבין, או שמא יעבירו את חדר השינה שלהם, מהפנטהאוז שבנוה-אביבים. כך או כך, דבר אחד ברור: הפירסום המוקדם על הסכום שעמדו להשקיע בדיר-רת-השרד החדשה לראש-הממשלה, מנע הוצאה מיותרת מקופת-המדינה. על הטעות שנעשתה בפירסום, כאילו תוכננה ההוצאה ביוזמתם של ראש-הממשלה ורעייתו, מביע בואת העולם הזה את התנצלותו. לפרשה כולה יש אפילו פיקאנט. יומיים בלבד אחרי שהתנצל בפני ראש-הממשלה על "ידיעה עיתונאית בלתי-בדוקה ובלתי מהימנת", לא היסס מעריב להעתיק שוב בעמוד הראשון של גיליונו, ידיעה שפורסמה ערב קודם לכן במדור תשקיף בהעולם הזה.

בבניין, הסכום לא הסתכם בסכום גבוה. לעומת זאת הם ערכו גם הערכה כמה יהיה צורך להשקיע בריהוט הדירה מחדש. ברמה הולמת את מעמדו של ראש-הממשלה. על פי הערכה גסה היה צורך להשקיע כ-400 אלף ל"י בשיפוץ הדירה. חלקו הארי של סכום זה היה מיועד לריהוט. הסיפור התגלגל והגיע למערכת העולם הזה. לפני שבועיים, פורסמה במדור תש-קיף (העולם הזה 1927) הידיעה שסיפרה כי "סכום של כ-400 אלף ל"י מתקציב המדינה יושקע כדי להתאים את ביתו של שרה-חן לשעבר, אבא אבן, ברח' בלפור בשכונת רחביה בירושלים. כמישכנו של ראש-הממשלה יצחק רבין". באותה ידיעה צויין גם כי "כל הריהוט בדירת-השרד של שרה-חן, היה רכוש הפרטי של אבן. הסכום של 400 אלף ל"י יירשד לשיפוצים שביקשו לאה ויצחק רבין להכניס בבית, וכן לריהוט מחדש".

ניסוח זה של הידיעה היה מוטעה, והיה בו כדי לגרום עוול לראש-הממשלה. שכן, מסתבר, השיפוצים והריהוט בדירה החדשה, לא נעשו לפי בקשתם של יצחק ולאה רבין — שעד ליום פירסום הידיעה לא ביקרו בדירה. לפי טענת לישיבת ראש-הממשלה — אלא לפי התוכנית של אנשי מע"צ. למעשה נודע בלישיבת ראש-הממשלה על הסכום שיידרש להשקעה בדירת אבן, רק כתוצאה מהפירסום בהעולם הזה. אלא שאז כבר החלו העניינים להתגלגל בכיוון בלתי צפוי. מיספר ימים אחרי פיר-סום הידיעה במדור תשקיף בהעולם הזה פורסם במעריב מאמר ביקורת חריף על ראש-הממשלה, בשל כוונתו לעבור להתגורר בדירה, ששיפוצה יעלה סכום כה רב. כותב המאמר היה משה חזני, בנו של שר-הסעד לשעבר, ח"כ המפד"ל מיכאל חזני. חזני, הזדעזע כל כך למיקרא הידיעה שבהעולם הזה עד ששכח כי קרא אותה בהעולם הזה וייחס אותה לטלוויזיה. הוא ערך השוואה בין הכנסותיה של

כל אשה שייכת למישהו-
הו נקדעו בין מציאות לתקוה...

המאסאפה
סרט רגיש ונוגע ללב. "CHAINED TO YESTERDAY"
במאי: מרק רובסון. ("פייטו פלייס" "כזו ריאן אקספרס")
* קייט ג'קסון * קטרין ג'סטס * סטיארט מרגובין

שבוע
בקולנוע "מוגרב" ת"א. 9.30 7.30 4.30
הצגת בכורה ארצית

2

סרט CMC נצבעים

דרושים

מורי דרך בשפות גרמנית, צרפתית, אנגלית
לעבודה רצופה באיזור תל-אביב. מחדש אוקטובר '74.
עבודה קבועה למורי דרך שהם גם נהגי אוטובוסים באיזור תל-אביב.
להתקשר לטיולי הגליל, טלפון 067-20330, 067-20550.

לתלמידות רות עזריה

בזכותך בתואר
נסיכות הים-התיכון
ברכות ממורתך לטיפוח
חן ודוגמנות

לאה פלמשר

יצירת העירום האחרונה של הצייר פאבלו פיקאסו, המוצגת לעולם אחרי מותו, מפתיעה בכך שיש לה רק זוג עיניים אחד, אפה קבוע באמצע פניה, ובכלל — הפרור פורציות שלה מצטיינות בשלימות. שמה של היצירה, פאלומה, ומיא בתו החוקית של הצייר הדגול (אפילו בתייהמישפט בר צרפת הכירו בעובדה זו כשהעניקו לה את החלק הארי בירושה הענקית של אביה). פאלומה התגלתה בסרט בשם סיפורים בלתי-מוסריים של במאי פולני, המתגורר בצרפת, בשם ולריאן בורובצ'יק. זהו סרט פוראימים המבוסס על מעשה שהיה במאה ה-17 בהונגריה, אודת רונת שנהגה להתייחס בדמיון של בתולות, שאספה מן החוות שעל אדמותיה, ואותן הקריבה על מזיבה שיגעונה.

בורובצ'יק אמר-הנפשה מפורסם בכל רחבי העולם, בעיקר בחוגי המיקצוץ, החל

פיקאסו ב"סיפורים" שתי עיניים ואף

בלבים סרטי-עלילה לפני זמן קצר יחסית, וסיפורים בלתי מוסריים הוא סרטו הראשון הארוך הוזכה לכינוי בינלאומי רחב. קודם כל, משום שהוא ייצג את צרפת בכמה פסטיבלים בינלאומיים. סיבה שנייה רת אחרת הנראית לעין: הוא מלא וגדוש בסצינות גועזות ומסמרות-שיער. והנמיק המשכנע ביותר: פאלומה מופיעה בו, בי חלקים רבים, בלבוש חוות אמנו בלא עלה-תאנה.

ישראל

ראן הלכו כל הערבים. לאוטו פר מינגר, שהגיע לארץ כדי לצלם את התי לק הישראלי והמזרח-תיכוני שבפרשת רחוב (מעשה במחבלים החוטפים חמש בנות-מיליונרים) יש בעיית מוזהר. לאחר שלתפקיד הערבי הראשי הוא בחר כבר בשחקן ישראלי (יוסף שילוח), הוא מית קשה, לדבריה, למצוא בישראל את שאר הערבים שיתאימו לצרכיו. מסתבר שלפר מינגר הפדנטי יש דרישות מפורטות, והי ערבים בארץ, פשוט אינם נראים לו ערי ביים די הצורך. עתה, הוא מצטער שלא גייס לו שחקנים מפריז, שם, יש ערבים בשפע, הוא אומר.

איירונסמיד צעד בצפת. השבוע הראשון של חודש ספטמבר יוקדש, בצפת, לסרט הישראלי. במיסגרת זו יוצגו כל הסרטים הישראליים שהופקו השנה בישי ראל, כולל כמה הצגות-בכורה: חגיגה לעיניים של אסי דיין, והמכה ה-81, סרט תיעודי של קיבוץ לוחמי-הגטאות, על

זוועות ונוסעות

בית מיטבחים מס' 5 (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סיפורו של בילי פילגריס, אזרח אמריקאי ממוצע, הוא אופטומטריסט מצליח, איש מכובד בקהילתו, ועבר בימי המלחמה את הטראומה של הפצצת דרזון (המעשה המיותר והאכזרי ביותר שעשו בנות-הברית, כאשר גרמו להרג והרס גדול יותר מהירי שימה, ללא כל תכלית צבאית). פילגריס נופל, מדי פעם, בצורה מזוהר, לתוך חורי זמן. כלומר, הוא קופץ מתקופה אחת לשנייה בחייו, בעבר, בהווה ובעתיד, ואפילו מבקר בכוכב-לכת בשם טראלפאמאדור, עליו חיים יצורים בעלי מימד רביעי, שהשכילו להבין סודות, שהאנושות לא תגלה אף פעם.

בסיפורו של קורט וונגאט, זהו ספק סיפור מדע דמיוני, ספק מחאה אנטי-מלחמתית, ספק ביקורת על אורח-החיים האמריקאי, וספק חלום-בלהות על אפסיותו של האדם. הספר כתוב בסיגנון של מיברקים קצרים ונוקיים, ומיתפתח, בעת-ובעונה-אחת, בכל תקופות החיים השונות של בילי בעל השם הסימלי (פילגריס, בעברית: עולה-הרגל), כולל מסעותיו אל טראלפאמאדור.

ג'ורג' רוי (העוקץ) היל, שעשה סרט זה לפני כשנתיים, ניגש אומנם לנושא בכל הרצינות, וכל שותפיו למלאכה יוצאים מן הכלל: החל בצלם ה'צ'י מירוסלב אונדריצ'ק, וכלה בשחקן מייקל סאקס, שהוא התגלמות מושלמת לגיבור של וונגאט. ואף-על-פי-כן, אין הסרט מצליח לי המחיש את כל האימה של זוועת דרזון, את האבסורד

הפוליטיקה כנוינורח גרוע

המשאלה שלב (מוגרי, תל-אביב, ארצות-הברית) — גורלן של נשים שבעליהן נעדרים במשך שנים מן הבית, בגלל מלחמה, הוא נושא ניכד הראוי לטיפול רציני בכל אמצעי-התיקשורת. מה שקרה בארצות-הברית לאחר שיחרור השבויים בווייטנאם, הצביע על כך שהבעיות מורכבות ומסובכות הרבה יותר מכפי שנידמה ממבט ראשון.

כלומר, יש כאן חומר דרמטי עשיר לידים אמנות. אבל, כשהתסריטאית ג'ואן סילבר והבמאי מארק רוברסון מטפלים בעניין, הולך החומר לאיבוד.

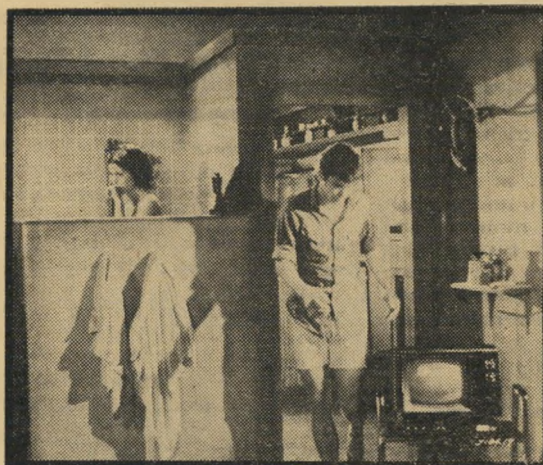
הסרט, היוצא מנקודת מבט "מאוזנת": לשכב או לא לשכב, עד שיחזור, ועולה רק לעיתים רחוקות מעל לחגורה, מצטיין בשיטחיות שהיתה מעלה סומק על פני האוהדת הלהוטה ביותר של טורי-הרכילות. כל דמויותיו מפגינות רדידות מחשבתית ראוייה לשבח. הניסיון הק"לש לביקורת חברתית, (אנטי-הצבא, היושבים בעורף, שהם גיבורים על חשבון אלה שבחזית, פוליטיקאים ה"ממליצים על תפילות במקום להציע פתרונות), הוא כלי כך שקוף, עד שזה מעורר חמלה. בקיצור, מזכיר את סיר טי-ההסברה ששטפו את אמריקה בסוף מלחמת העולם השנייה (ורובסון עשה כמה מהם), שהראו כיצד האומה הגדולה מתגברת על הטרדיה שעברה עליה, אלא שאז היתה מילחמה שונה, שבה לא צריך היה להסתתר בכל פעם שדובר על המניע להליכה לקרב.

בתוך הבוץ הוורדרד יש רגע אחד מרגש כאשר בשגי

פרן וסאקס — במימד רביעי

שבחי-האדם. אפילו כשמדובר בדימיון, חסרות הסצינות בכוכב-הלכת המרוחק מעוף חזותי של ממש. יש טעם לקוי בהדבקת הסיום האופטימי לסרט, בהשראת אודיסיאה בחלל, הנוגדת גם את רוח המעשה כולו. למרות כל זאת, כדאי לראותו. ראשית, משום שלמרות כל ליקוייו, הוא מעורר מחשבה, וזה דבר שאפשר לומר רק על מעט מן הסרטים המוצגים בארץ. אם הסרט הזה ירדבן את צופיו לקרוא את וונגאט, הרי זה בוודאי מומלץ.

קייט ג'קסון: עד שיחזור

ירות צפון-ווייטנאם מראים לשלוש מן הנשים יומנים של תוצאות ההפצצות. וכאן יש חברקה אחת הראוייה לשמה: אחת הנשים טוענת שצריך לסמוך על הנשיא בהנהגת האומה. השנייה שואלת: "איזה נשיא?" כשנעשה חי סרט, לפני למעלה משנה, התכוון התסריט לכך ש-2 נשיאים התחלפו כבר מאז החלה המעורבות בווייטנאם. חי יום, אחרי ווטרגייט, זה נשמע סרקסטי, אבל כמובן, לא באשמת הקולנוע.

תדריר

תל-אביב

*** שנה טובה לאוהבים (פאר, צרפת) — סיפור-פשע רומנטי של קלוד ללוש, עשוי בחן רב וללא יומרות. מלא הברקות קולנועיות קטנות ומישחק לבבי של לינו ונטורה ופרנסואז פביאן. *** העוקץ (אלנבי, ארצות-הברית) — למי שלא ראה עדיין, התגלמות הקולנוע האמריקאי המיקצוני המלוטש, במעשיית-תרמית ענקית שבה פושעים מסתדרים זה את זה, וכולם יחד את הקהל. *** שני גברים בעיר (צפון, צרפת) — למרות הדי-צידיות בתיאור בדמיון יות, כדאי לראות סרט זה המוקיע עיוותים בטיפול באסירים, לפני ואחרי שיתורם, עיוותים שגורמים היום להתקוממויות ב"בתי-הסוהר בצרפת, אבל אינם אופייניים דווקא לארץ זו בלבד, עם דילון וגאבן בתפקידים הראשיים. *** עיניים גדולות (סטודיו, ישר"ל) — ניסיון של אורי זוהר לתאר את

הישראלי שרוצה הכל, מבלי לשלם מאד מה. למרות שזה לא משכנע עד הסוף, יש בסרט כמה סצינות מרגשות באמת ומישחק טבעי של כל מגלמי התפקידים. ירושלים

*** הדיקטטור הגדול (אר"נ, ארצות-הברית) — הברקותיו הגאונות של צ'רלי צ'פלין בסרט שמתאר את הנאציזם בראי עקום, מבלי להקל ראש אף לרגע בסכנה שבו. *** שלושת המוסקטרים (אוריון, ארצות-הברית) — עוד גילגול לגיבורי אלכסנדר דיומא, הפעם עם הרבה הומור חזותי, אבל חסר את העידון והתנופה ה"רומנטית הקשורים בדרד-כלל בסיפור זה. חיפה

*** חלף עם הרוח (רון, ארצות-הברית) — למרות 35 השנים שחלפו מאז הפקתו, והמשגים על כבוד, צדק חברתי ולסטר שהשתנו מאז, יש עדיין בסרט יוקרתי זה של הוליווד מעמדים רבים שהם בבחינת חובה לחובב הקולנוע.

פרידת האוהבים

את סיפור אהבתם של הזמרת מרגלית אנקורי ושל איש העולם התחתון יורם לנרסברגר סיפרתי לכם כבר פעם, זוכרים?

איך שהוא ראה אותה בכסית וגם היא ראתה אותו, ואיך שזו היתה אהבה ממבט ראשון ותיכף-ומיד הם עברו לגור יחד כמו שכתוב בספרים, וכן הלאה. אז ה' סיפור עדיין לא הסתיים, כניראה, למרות מה שאתם חושבים, בעקבות הפירסומים האחרונים.

נכון, מרגלית ויורם שניסו לחיות ביחד במשך שנה תמימה אחת, נאלצו בסוף להיפרד, כתוצאה מכל מיני לחצים עליהם, ובייחוד עליה.

עליזה אדר חייזרה

אולי אתם עוד לא יודעים, אבל יש לנו כיום אורחת יפה מאוד בארץ, ולא סתם אורחת יפה אלא כוכבת-סרטים, ולא סתם כוכבת-סרטים, אלא כוכבת-סרטים-ישראלית שהגיעה אלינו היישר מאולפני צ'ינה-ציטה שברומא.

עליזה אדר ורבי מאיר

כן, נכון, היא ולא אחרת: עליזה אדר, שהצליחה לפלס לה דרך מירוחם הרחוקה שבנגב הישראלי אל עולם-הסרטים הזוהר.

ולמה אתם עוד לא יודעים שהיא בארץ? את זה בדיוק אני הולכת לספר לכם.

עליזה, שסיימה את צילומי הסרט כלא של נשים, בבימויו של הבמאי האיטלקי רולנדו רונדי ובכיכובו של הזמר ג'אני מורנדי, היתה צריכה להתחתן עם איש-עסקים יהודי-צרפתי

חתיך השבוע

ירוחם נוייצאת

כוכבים-בדרך

העיירה ירוחם, כמה שהיא קטנה, כמה היא מייצאת כוכבים. עוד בן ירוחם אחד, שהוא אולי עוד לא כוכב, אבל הוא כבר בטח בדרך לכוכבות. הוא האח הקטן של עליזה אדר, שמעון אדר. ואם כבר סיפרנו על האחיות, זה המקום לספר על האח.

שמעון, בעל העיניים החומות המשגעויות, המתנשא לגובה של מטר שמונים ושתיים בטר, והוא בהחלט מה שנקרא "חתיך אמי"

שמעון אדר בכריכה הפרטית חיים משוגעים

סתם חילוקי-דעות

בשבוע שעבר סיפרתי לכם, כזכור, על זה שפילי, הגשש, ואשתו הזמרת ריקי גל, התגרשו. זה לא היה סוד. עובדה. אבל לסיפור הזה השתרבבה עוד גימה שכניראה לא היתה צריכה להיות בו.

אז מסתבר שבמקביל חילוקי-דעות, כמו שקורה בדרך-כלל אצל זוגות במיקרים כאלה, הם החליטו לעשות את זה, וגם יורם גם הפך להיות מסתם איש העולם-התחתון לרווק מבוקש ואופנתי, וכל חתי-כה שהתפתחה בבחימה ראתה לעצמה חובה נעימה להיראות בחברתו. אבל את מרגלית הוא לא שכו, מסתבר, ולמרות שהם עברו להתגרור, כל אחד לחדר, בבית האמא הפרטית שלו, הם המשיכו להתראות מדי-פעם והאהבה אצלם המשיכה לפרוח. והנה, בימים אלה, נראית הזמרת שלנו עזובה מתמיד. יורם, כידוע, לכול, עזב

אנקורי ונרסברגר חיים עצובים

את הארץ בדרכו לגרמניה, אחרי שהבטיח חגיגות למשטרה, שלא יכבד את נמלי-התעופה ב'גוריון בנוכחותו המכובדת ב' משך שלוש שנים לפחות.

מרגלית, הנוסעת בקרוב מצידה לארצות-הברית, שם תחמה על הוזה-הופעות ב' מועדון ניו-יורקי, יודעת היטב שלא תוכל לפגוש את אהובה בעתיד הקרוב.

כי ליורם, בעל העבר הפלילי העשיר, אין רישיון-כניסה לארצות-הברית.

ת", התקנא באחותו הגדולה המפורסמת והחליט להוכיח שגם הוא מישור שהוא משהו.

כך ארו את הפקלאות, ירד לתלאיבי, התפיק לעצמו תקליטון שזכה להצלחה. את שיר-ערש לא-עצוב מתוך התקליטון שלו, אפשר היה לשמוע בוקרצה-הרסיים-ערב בכל תחנות השידור האפשריות. אבל לא רק זה. כיאה וכנאה למי שהולך לכבוש את העולם, יש לשמעון דירת-גג משגעת על-יד כיכר דיזנגוף, ונוסף לבריכת-שחייה מיניאטורית, יש לו בבית גם שפן העונה לשם פילי.

מדי שבועיים בערך עורך שמעון על הגג שלו מסיבות עליונות, שבהן אפשר לראות את כל מי שהוא מי בעולם הפופ הישראלי.

אז כמובן שעם כל הנתונים האלה, נתונה דירת-הגג שלו למיתקפה מתמדת של עשרות חתיכות תלאיביניות ידועות, ואומרים היודעים, שבברכה של שמעון יש יותר חתיכות מאשר בבריכת אכדיה בשבת, למשל.

אבל שמעון לא מתפתה. "לא רוצה לשמור על קשר עם שום בחורה", הוא אומר, ובכלל למה לו להסתפק באחת, כשיש לו כל-כך הרבה?

מה שיש לו בראש זו רק הקאריירה שלו, ולכן הוא גותן לעצמו זמן של ארבע שנים, כדי לעבוד עליה. אם אחרי כל זה יסתבר לו שזה לא זה, אז הוא יקום ויסיק את המסקנות.

בינתיים הוא מרגיש שהארץ קטנה ולחצת עליה, ובעוד כשלושה חודשים הוא עומד להצטרף אל אחותו הכוכבת עליזה, ברומא. שם הובטחה לו דריסטר-גל בעולם הסרטים ובעולם המוסיקה.

אז אלו מכן שעוד לא הספיקו להיות אצל שמעון על הגג, תוהו-והוה! נשאר לכן בסך-הכל שלושה חודשים להדביק את הפיגור.

עשה, כזכור.

ריקי מתכוונת לנסוע בעוד כמה שבועות לארצות-הברית, עם להקת הפסטיבל ה' חסידי, ועד לנסיעתה הם ממשיכים לגור יחד, כי הם בסך-הכל נשארו ידידים טובים.

ואם תשאלו אותי, או רק ככה צריך לעשות את זה.

מושבה ישראלית

בני-יורק

בימים אלה אפשר לראות על מידרכות דיזנגוף את העתונאית מירית שם-איר, אשתו של הזמר צביקה פיק, שבאה לביקור-מולדת, ובפיה סיפורים עד-אין-סוף על בעלה, שקיצץ את שערותיו, ועל עצמה.

אז מסתבר שמירית הספיקה לכתוב כבר ספר, ואפילו כתבה תסריט לסרט בשם זליג גב, עליו קיבלה פרס בסך של ששת אלפים לירות. צביקה לעומת זאת עושה חזרות ולומד מיבטא.

אבל חוץ ממירית ומצביקה יש עוד ישראלים בני-יורק. רוצים לדעת מה הם עושים? בבקשה: עליזה עזיקרי מופיעה במועדון פלייבוי אצל אריס סאן, שנמצא, אגב, בביקור בארץ. ה' מועדון מלא עד אפס מקום, וכניסה אליו, עולה מאה דולאר (!) לזוג.

דודו זר ומיכאל נוי עדיין מאוהבים ומתוטררי-עבודה.

מצטערים שאין לנו מה להציע להם, כאן, אצלנו, עובדים רק בבניין הארץ.

שהשימחה

שורה במעונם

נדמה לי שהאנשים הכי פופולאריים ב' מדור שלי בחודשים האחרונים היו זוג נחמדים ועלילים, בוהמים וחברותיים, ש' כולנו עקבנו אחר דרך אהבתם, נישואיהם (החמישיים שלו) — הראשונים (שלה), ואחר-כך, לצערנו, אחר הידיעות התוכי פות והולכות בדבר משברים למיניהם, וכמה שקיוונו, לא עזר כלום.

בסוף נאלצתי לספר לכם, די בכאב-לב, שבקשת-הגירושין שלהם כבר מתבררת ב' רבנות, שגילויו אליה כמה פרטים לא מן הנעימים, ושזה כניראה סופי.

אבל — הפתעה. אף-על-פי-כן ולמרות הכל — אשר ייחלתי בא. הם כנראה הח' ליטו שעדיין לא כלו כל הקיצין, ושאי-שר עוד לתקן משהו בממלכת הלבבות השבורים.

לכן, יש לי הכבוד והעונג להודיע במעמד חגיגי זה: נחום שריט ומירי אלזני — שוב ביחד, בדירה של מירי.

נחום שריט חיים יחד

רחל מרחלת על כל העולם

האהבה היא

עיוורת

איך אולף

הנמר?

44 שנותיו. אבל בנושא ה"פירוד לניסיון" שלו מאשתו הנודעת, שותק גפן כמו דג. "אנחנו לא מתגרשים ואין לנו בינתיים שום כוונה להתגרש. צריך לקבל את זה — פירוד לניסיון שלנו בדיוק כפי שהוא — לראות איך זה לחיות בנפרד", זאת היא מוכן לומר. "לא הענקתי ראיונות בנושא זה לעיתונות הבריטית, ואין לי שום כוונה לדבר על זה בישראל".

אבל מסתבר שהצהרה אחת ונהנה זו של אינה היא הדיוק. רק לפני שבועיים זכה מנחם גפן לעמוד שלם בעתון הלינדרוני הנפוץ דיילי מייל. במסגרת המדור "הגבר שהייתי רוצה לדעת עליו יותר מכל" כתבת המוסף הנשי של הדיילי מייל, ויקי

שבועות מיספר אחרי פרידתו משחקנית הקולנוע והטלוויזיה הנודעת **דיאנה רייג**, הגיע הצייר הישראלי **מנחם גפן** לביקור מולדת קצר בארץ, לאגור מעט כוח לפני שהוא יוצא להינפש, בחברת ידידים, בחוף איזמרלדה שבסרדיניה. למי שלא ידע את

לא זה המקום לחזור ולספר על מוצאיה תיה של עדית בשנים האחרונות, כיוון שכולנו עקבנו אחריהם בנאמנות, אבל ראשי-פרקים לא יזיקו.

אז עדית, שהיתה בעבר הרחוק נשואה ומבורגנת, התבהמה (נעשתה בזהמית, כלור מר, ולא מה שאתם חושבים) אחרי גירושיה, והתיידדה טוב-טוב עם האנגלי **סטיב גילסטרן**, שהיה אחרי-כך חבר שלה במשך כמה שנים ארוכות טובות ומלאות סערה.

אחרי שהם פתחו יחד עסק אחד, וסגר אותו, הם נפרדו, ואז סיפרתי לכם על החבר החדש שלה דאז, צדוק. אני זוכרת גם שסיפרתי שהולכת שם ביניהם אהבה לא-נורמלית, מטורפת ומחללא, כמו ה"סופרלטיבים שאני אוהבת להדביק מדדי פעם לאהבות גדולות ששימען מתגנב ל-אוני.

אבל כימעט בכל פעם אני מתבדה מחדש. בעצם, לא שאני מתבדה, אלא שלבני-אדם יש תכונה לעשות דווקא את הבלתי-צפוי ואת הבלתי מתוכנן, וכך קרה גם כאן, לבני הזוג המאוהבים.

הבלתי-צפוי הפעם היה, כאמור, שהאהבה הנ"ל בין עדית לבין צדוק כנראה לא החזיקה הרבה זמן, ועדית מצאה אותה בדמות חדשה.

זו הפעם האיש הוא **דני סנדרסון**, איש להקת כוורת, אותו פגשה עדית זמן קצר אחרי שחזרה מבילוי האושר הקצר שלה באירופה, עם צדוק.

אז דני, כמו שאומרים, הוא קצת קטן על עדית בשנים, וגם קצת קצר עליה בגובה, אבל אתם הרי יודעים — האהבה היא עיוורת.

לא עברו אלא איזה ארבעה חודשים מאז הפעם האחרונה שסיפרתי לכם על עדית קמחי ועל הרומן החדש (אז) שלה עם צדוק קראום, וכבר יש לי בשורה חדשה.

עדית קמחי קטן וקצר

דרושה יועצת לענייני נישואין

את העניין על בשרה, ומוכנה לתורם מניסיונה?

תאמינו לי, אף אחד לא מצטער יותר ממני כשאני מוצאת את עצמי נאלצת להביא לכן, כימעט כל שבוע, בשורת-איוב חדשה. בעצם, לא ברור אם איוב היה מעניק את שמו לסיפור הבא, אבל לגבי מי שעדיין קיוותה והתפללה החדשות הטרויות הן באמת מרות.

עוד אחד מהרווקים המבוקשים ביותר בתל-אביב והסביבה עומד לאבד את רווקותו, ובשעה טובה דווקא.

נכון, אומנם, שיש לו חברה קבועה, דיילת יפהפייה, כבר תישעה חודשים תמימים, ונכון גם שהם מאוהבים עד מעל לראש. אבל בכל-זאת עוד היו כאלו שעדיין קיוו לצוד את עינו, לפני שיקום ויעשה את המעשה.

למי שעדיין לא תפסה למי אני מת-כוונת, הרי רמז דק. הזמר **גבי שושן** הגיע לידי החלטה סופית. הוא, וחבר רתו **מירי עינבר**, זאת ששברה בזמנו את הרגל והוא טיפל בה וכל הסיפור ההוא — הולכים להתחתן.

התאריך עדיין לא נקבע סופית, כיוון ששניהם אנשים עסוקים בעיסוקים שונים, והדבר צריך להיקבע לפי לוח-ההופעות של גבי ולפי לוח-ההופעות של מירי. אבל רק ימצאו יום פנוי משותף אחד — ואז זה יקרה. וכשה יקרה, אספר לכם על כל מי שהיה שם ואיך היה ובכלל, כי הזמינו אותי, וזה יפה מאוד מצידם.

אבל בינתיים יש בעייה. גבי, שאצלו זוהי חוויה חדשה לגמרי, מתלבט. וכדי לצאת מההתלבטויות האלה הוא זקוק ליועצת לענייני-נישואין. אחת כזאת שתדריך אותו איך לבקש את ידה של מירי מההורים, איך הולכים לרבנות, באיזה אולם כדאי לערוך את החתונה ודברים כאלה.

אולי יש בכם מתנדבת שעברה כבר

מנחם גפן ודיאנה רייג האמנות היא הדבר החשוב ביותר

מקנזי, השתוקקה כלי-כך לדעת יותר על בעלה של דיאנה רייג, עד שהטריחה את עצמה אל דירת-הרווקים שלו, פנטהאון באיזור לונדוני מכובד.

אז בואו נראה מה הצליחה הגברת מקנזי לגלות על מנחם גפן, שאנחנו לא ידענו. קודם כל היא התפעלה מהצורה שבה הוביל אותה במבין הרהיטים והעתיקים הממלאים את דירתו. "הוא ג'נטלמן מושלם", למי, "קבעה. האם זהו הנמר שאולף-על-ידי דיאנה רייג?"

אחרי-כך גילתה הגברת מקנזי שהסטודיו של גפן אינו מואר בנרות, אלא דווקא במנורות חשמל. אבל האור היחיד שאני צריך זה האור הפנימי שלי, סוף הציטוט. כתבת הדיילי מייל הופתעה גם לגלות עד כמה נקיה דירתו של גפן, הוא הגיב על הפתעה במילים-כדורבנות אלו: "למה את מצפה — שגשים תהיינה נקיות וגברים יהיו מלוכלכים?"

עוד הצליחה הגברת לגלות, איזה סוג נשים אוהב גפן: "אני אוהב נשים עם חוש הומור. יותר מכל אני אוהב את אלה בעלות האירוניה העצמית. זה מעיד על אינטליגנציה ובגרות. אני לא מעריך רק נשים יפות — אני מוקסם, למשל, מדמותה של המלכה אליזבת הראשונה. במשך לפרשת נישואיו ופרידתו מדיאנה רייג, היה מנחם גפן מוכן להודיע לעם הבריטי הנבון: "אינני יכול לנבא מה יקרה איתנו. אני רק רוצה שכל אחד מאיתנו יהיה מאושר. אינני מדוכא בגלל הפירוד. אין לי אשליות לגבי נשים."

נשים הן ההשראה שלי. באמצעותן אני מסוגל לבטא את היחסים שלי עם הצבע והצורה. יכול להיות שאני רואה את הנשים בדמותה של חווה הגניצחית — אֶס-כל-חי. לכן אני משתמש בנשים, כפי שהצייר סיואן השתמש בתפוחים.

לקראת סוף הראיון היה מנחם גפן מוכן גם לוודאי אישי קצר: "האמנות היא ה"דבר החשוב ביותר לגבי, אמר. "קשה לאשה לחיות עם זה", אמרה המראיינת.

ואז הבינה סוף-סוף הגברת מקנזי מדוע עזבה דיאנה רייג את גפן. אנחנו לא-כלי-כך.

זה עד עכשיו. אז זהו המקום שחוג-הסילון הבינלאומי קבע אותו השנה כמקום-הנופש שבאופנה.

אפשר היה לחשוב שייסורי הפרידה מ-דיאנה רייג יהיו חרותים על פניו של מנחם גפן. איפה? הוא נראה כמו חדש, למרות

אגדה מוסיקלית

את האגדה הבאה שמעתי בחוגים מוסיקליים. מכיוון שנענה לליבי, אני מספרת אותה גם לכם:

היה חיתה נבל — — — (כן, אני יודעת שנבל זה זכר, ולא נקבה. אבל זוהי אגדה, לא?)

אז עוד פעם:

היה חיתה נבל. נבל נחמדה ועדינה כמו צלילי מיתריה. היא השקיפה סביבה, הסתכלה בכל כלי התזמורת, וכלי אחד פגע בליבה העדין כמו ברק. זאת חיתה אתבה מצליל ראשון.

במי התאהבה הנבל העדינה, הרגישה, השברירית? כמובן — ככה זה בחיים — בכלי הכי חזק, הכי גברי, היא אהבה את החצוצרה. והחצוצרה החזירה לה אהבה.

אז הנבל והחצוצרה התחתנו, וחיו באושר מאז ועד — — —

עד שהנבל התעוררה יום אחד וגילתה שבעצם החצוצרה אינה מתאימה כלי-כך לנבל. הנבל היא עדינה, והחצוצרה היא גסה. זו לוחשת, וזה צועק. בקיצור, זה לא זה.

ומהו כן זה? מה מתאימה לנבל רגשנית ועדינה? כמובן, החליל.

וכך התפתחו יחסי אהבה עזים בין הנבל והחליל, והם יכלו לחיות באושר מאז ועד היום, אילולא — — —

אילולא הרגישה פתאום הנבל שגם זה לא זה. ליבה העדין נשאר חסר מנוחה. היא חשה שחסר לה משהו.

נדדה הנבל, יחד עם שאר הכלים, אל מעבר להרים ולימים. וחנה, יום אחד, פגשה הנבל בכלי ששבה את ליבה.

זה לא היה כלי שהשמיע צלילים, אלא הכלי שפיקד על כל הצלילים. שרביט המנצח, בכבודו ובעצמו. הנבל והשרביט התאהבו, ושמעו בליבותיהם את כל צלילי האהבה שבעולם.

אז זהו סוף הסיפור, לפי שעה. הנבל והשרביט אוהבים זה את זה. ואולי, מי יודע, יהיה זה גם סוף האגדה, והשניים יחיו באושר מעתה ועד עולם.

רוצה לטעום תוצרת־חוץ? לך אל

אכסניית האהבה

סיסי מאימליה בחברת ידידה הספרדי, אותו הכירה ימים אחדים קודם־לכן על הדשא שברחבת הבונגלוֹס. סיסי הי צחקנית, שאינה דוברת אנגלית, נראית מרוצה מאוד מהמציאה החדשה שלה.

ליצירת יחסי־קירבה, ככלות הכול — מחר תהיינה כבר במקום אחר. הישראליות, לעומת זאת, עדיין לא התרגלו ליחסים של קִרְבָּה ומרבייתן קובלות מרה על הזמן הקצר מדי העומד לרשותן. תוך יום־יום יומיים אי־אפשר ליצור יחסים משמעותיים.

למרות החוק החמור של המקום, האוסר לינה מעורבת בתחומי האכסנייה, או אפילו להימצא בחדרי בני המין האחר, קשה למנוע היווצרות יחסים כאלה במקום בו שוהים יחד בני־נוער כה רבים. הטבע קר־רא להם. ועוד לא נולד תחוק שיצליח

לגבי הישראלים המבקרים במקום, כל חתיכה זרה נוספת היא חריץ נוסף על קת הרובה, וכל המרבה בחריצים — הרי זה משובה. לגבי תבחורים הזרים, הנערה הישראלית היא דרך נוספת להכיר את הארץ בה הם מבקרים.

מי יעצור

בעד הטבע?

ה בחורות הזרות באות לאכסנייה ללילה או שניים, והן פתוחות יותר

של האכסנייה, דונאלד מן גדול־המידות מקנדה, המכונה „דב“, בא לאכסנייה לתפוס חתיכה, וגם תפס. „הבחורות הישראליות נחמדות מאוד ואחת שהיכרתי באכסנייה נחמדה במיוחד“, הוא אומר.

השונים ונוצרים הווגות־לילה, לשני ל־לות, לעיתים אפילו לזמן ממושך יותר. בנות המין היפה משתוקקות שימצאו אותן, בדיוק באותה מידה שבני המין הי חזק מחפשים אותן, ולכן אין כל בעיות של תיקשורת באכסנייה הנשקפת לירקון.

אני מת עץ האנגליות. הולך לי טוב איתן. אחרי יום וחצי אפשר כבר להכניס אותן למיטה! טוען מוטי גבאי מירושלים. עופר אשד, טוען לעומתו: „הכי טובות הן ההולנדיות. אותן אפשר להכניס למיטה כבר אחרי כמה שעות!“

ההולנדית המעופפת

גודרון, נמצאת באכסנייה שלושה ימים וחושבת את הבחורים הישראליים ל־ „האומרת. למטה משמאל: מתחיל איתה עם ידיים לא ישראלי אלא בולמס מקנדה, הסוען שהישראליות עושות הצגות.

עופר ומוטי לא ביקרו מימיהם בהולנד או באנגליה. את מסקנותיהם הנחרצות על התנהגותן של בנות המין היפה משתי הארצות האירופאיות הללו, הסיקו לאחר שביקרו באכסניית־הנוער של תל־אביב, הממוקמת בצפון העיר, על גדות הירקון.

כל חתיכה —

חריץ על הקת

ימעה של האכסנייה כמקום בו אפשר לתפוס חתיכות בקלות, יצא למרחוק, ומדי־ערב־בערב פוקדים את הר מקום צעירים תל־אביביים רבים הבאים לטעום מן הפרי הזר.

אבל גם הבחורים הזרים המתאכסנים במקום מצליחים לטעום את הטעם המקורי מי. במקום שוהות כמעט תמיד בחורות ישראליות הנמצאות בחופשה, ובאופן קבוע גרות בו חיילות במיסגרת שירותן הצבאי. האתר בו נערכות ההיכרות הראשוניות הוא רחבת הבונגלוֹס. שם, על הדשא, לצילי הגיטארה של דונאלד מן מקנדה ולארון של הירה, נפגשים בני הלאומים

לעצור בעד הסבס.
הבחורות הזרות אינן מרוצות, מסתבר, מעדר הישראלים המקיף אותן. אמרה מרטי סקולניק מארצות-הברית: "הישראלי לא מוכן לקבל לא בתור תשובה. נדמה לו שאם הוא כבש את סיני, אז הוא יכול כבר לכבוש את כל העולם. לא פעם אני צריכה ממש להיאבק בכוח כדי לשכנע בחור ישראלי שאני בעצם לא רוצה אותו." מה שלא הפריע לה, אגב, להשתרע בי חופשיות על ברכיו של שאול גבאי, ישראלי מעכו, אותו הכירה בערב הקודם. גם למאריטרו הצרפתייה יש טענות: "הם חושבים שאם ישבת לידם בחדר-האוכל, עשית את זה במתכוון, ואת לפחות מאהבת בהם," היא אומרת.

הישראליות —

אגוז קשה

אך דישראליות אין טענות כנגד הזרים. "הם עליהכיפאק" אמרו שתי צעירות מירושלים, מרים ממן ודליה ונינו, "הם הרבה יותר נחמדים מהישראלים החגרי שרישים".

הזרים המתאכנסים באכסנייה מנסים בכל יכולתם ליצור קשר עם הבחורות הישראליות, אבל לא אחת הן נתקלים בקשיים. הישראליות הן אגוז קשה לפיצוח.

כיבוי-אורות

לא משפיע

השעה היא אחת-עשרה בערב, שעת כיבוי-אורות. אבל אורחי ה-אכסנייה אינם הולכים אל מיטותיהם. הם הוציאו את הכביש, לעבר פארק הירקון, שם ימשיך דונאלד לנגן על הגיטרה. חלק מהם יישבו סביבו ויקשיבו לנגינתו.

הישראלית והזר

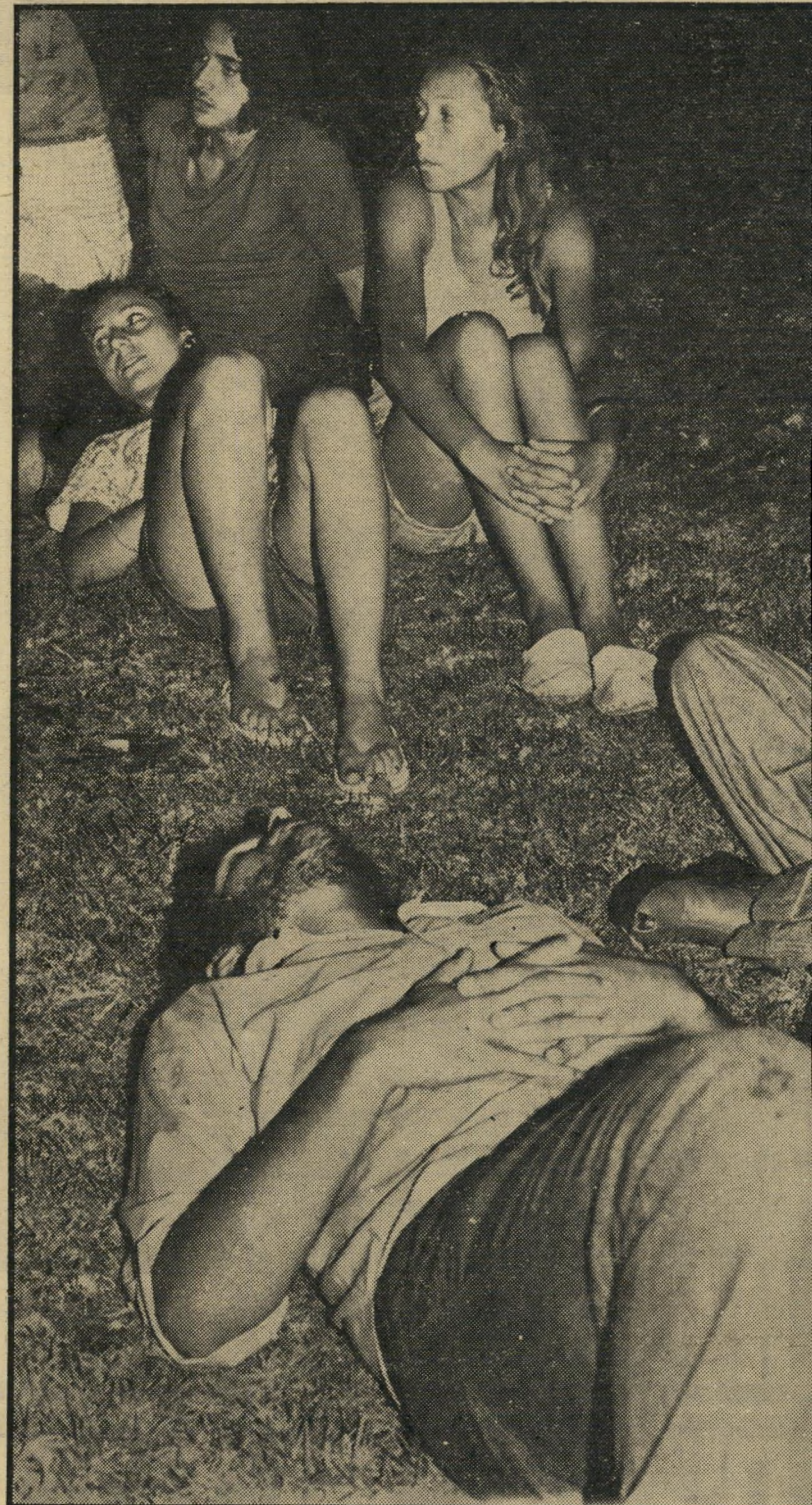
הם באים לערב אחד ונוסעים, אומרת דליה עובדייה. מה שלא מפריע לה להיות צמודה אל גבריאל מאיר ההולנדי, הסוען שהישראליות הן הבחורות הכי טובות בעולם.

היפה, יעצום עיניים בכיף ויעשן. חלק ישתרע על הדשא, יירדם ויתעורר באותו מקום עצמו עם שחר. אפשר לומר שהנער של היום הוא רקוב, מכור לסמים, דור תועה שאינו מוצא את דרכו, אפשר לומר מה שרוצים. אבל דבר אחד הוא אהב לעשות, ובמרץ, ללא הבדל דת, גזע או לאום: אהבה.

בחיבה מחיב"ה

חיילות חיבה, המתאכנסות במקום, הן יעד פופולרי לבחורים הזרים הפוקדים אותה.

ערימה של חבריה

על הדשא שברחבת הבונגלוס באכסנייה. פה נפגשים החברה השוהים במקום זה פה נערכות ההיכרות החדשות ונרקמים יחסים בין הזרים מחו"ל לבין הישראליות, לצליליה של הגיטרה ולזארו של הירח.

הזרה והישראלי

מרטי סקולניק מארצות-הברית, אומרת: "כל הישראלים חושבים שהאמריקאיות מתמסרות בקלות." חברה הישראלי, שאול גבאי מעכו, אינו מכחיש את דבריה.

פרשת ההאשמות נגד
האלוף אלי זעירא -

שחיתות בצבא או
עלילה של שכנים

הפרשה

שעורה

סערה

בעמות

צה"ל